Bir Hop-Çiki-Yaya Polisiyesi

Mehmet Murat Somer

PEYGAMBER CİNAYETLERİ

EVEREST

MEHMET MURAT SOMER

1959 doğumlu yazar ***halen*** 27 yaşında olup, yazları Rio'da yaşamaktadır.

MEHMET MURAT SOMER

Peygamber Cinayetleri

Bir Hop-Çiki-Yaya Polisiyesi

§

Türkçe Edebiyat 70

Peygamber Cinayetleri
Bir Hop-Çiki-Yaya Polisiyesi
Mehmet Murat Somer

Kapak tasarım: Utku Lomlu
Kapaktaki çizim: Sumru Ekşioğlu
İllustrasyon uygulama: Utku Lomlu
Dizgi: Fatma Uslu

© 2003, Mehmet Murat Somer
© 2003; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-2. Basım: 2003 (İletişim)
3. Basım: Şubat 2005 (Everest)
ISBN: 975 - 289 - 212 - 4

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Faks: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Faks: 0 212 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Elbette Dodom'a

PEYGAMBER CİNAYETLERİ

BİR

Sabah gazeteyi elime alıp kahvemle birlikte pencere önündeki koltuğuma yerleştim. Bu benim sabah keyfimdir. Günde sadece iki kahve içerim. Biri mutlaka sabahları olur. Benim sabah dediğim, sıradan insanların öğlen diye adlandırdıkları zamandır. Ben geç yatarım. Ne de olsa gece hayatındayım. Üçüncü sayfaya geçince moralimi bozan haberi gördüm:

"Travesti yanarak öldü."

Tadım kaçtı. Haliyle kahvenin de tadı kaçtı, son aldığım yudum fazla acı geldi. Fincanı yanımdaki sehpaya bırakıp haberi dikkatle okudum. Bizim kızların başına gelenler her zaman keyfimi kaçırır. Hepsi benim gibi refah

içinde yaşamaz. Kimi de ekmeğini sokakta çıkartır. Yaşadıkları zorlu hayat onları hırçın yapar.

Bu aralar, aramızda ölümler çoğalmıştı. Bunda, günden güne zorlaşan hayat şartları, küçük suçlardaki artışlar, bizim kızların aldıkları risklerin artması, gözlerin kararması, vahşetin yaygınlaşması ve daha bir dolu neden vardı. İnsan öldürmenin bedeli gittikçe ucuzluyordu. Bizim kızların da, ceplerindeki üç kuruş, beş para için öldürüldükleri oluyordu.

Otoyolda çalışanlar kazalara kurban gidiyor, kalabalık grupla beraber olanlar başlarına gelecek sonucu tahmin etmiyordu. Acı son geliveriyordu.

Acı son, haberim olduğunda, benim de kahvemin içine ediyordu.

Bu seferki tam üçüncü sayfa haberlerine yakışan aşağılayıcı ve pis bir dille yazılmıştı. Her zaman yaptıkları gibi erkek halinin resmini basmışlardı. Yani tanıdığım canlı ve gösterişli halinden daha çirkindi. Üstelik kimlikten alınma olduğu için kötü bir resimdi. Ceren adlı bir travestiydi. Fazla tanımıyordum. Bizim kulübe gelenlerden değildi. Asıl adı İbrahim Karaman'dı. Henüz, yirmi üç yaşındaydı.

Haberi hızla baştan sona okudum. Tarlabaşı'nda, evinde çıkan yangında ölmüştü. Şans eseri metruk binada başka insan yoktu. İtfaiye, yangının sigara izmaritinden ya da elektrik kontağından olduğunu tahmin ediyordu.

Bizim kızlar genelde kurt gibidir. Türlü çeşit belaya şerbetlidirler. Böyle şeylerle baş ederler. Ancak herkes gibi alkollü, uyuşturuculu olduklarında hiçbir şeyi duymadan uyuyabilirler. Herhalde bu da öyle olmuştu. Böylesine genç bir yaşta, daha hayatının baharında, belki de travestiliğin tadını yeni çıkarmaya başlamışken ölmesine içim sızladı.

Gazeteyi bırakıp boş bakan gözlerle sokağı seyrettim. Gördüklerim neydi fark bile etmedim. Uzun bir tarih zihnimden geçti: Bizim camiadan kaybettiğimiz kızlar. Travestiler arasında döşeğinde eceliyle ölen olduysa da hatırlamıyordum. Mutlaka bir olay olurdu. Polis kayıtlarında ise faili meçhul yazardı. Eğer olay cinayet değil ise, zaten bizim kızlar suçlu çıkardı. İşte bu sefer de basın aynı açıdan yaklaşıyordu. Sarhoş, berduş, keş travesti evinde yangın çıkarmış ve ölmüştü. İçimden ettiğim küfürler öfkemi boşaltmaya yetmedi.

Bir zaman sonra silkinip kendime geldim. Acılara rağmen hayat devam ediyordu. Benim de yapılacak bir dolu işim vardı. En basitinden az sonra ağdacım gelecekti. Fatoş Abla yaşlı bir travestiydi. Fazla yaşlanmadan, kendi deyimiyle "rezil olmamak için" kendine yeni bir kariyer edinmişti: Evleri gezip bizlere ağda, kaş alma, isteyenlere ufak dozda hormon iğneleri yapıyordu.

Benim kaşlarım doğuştan biçimlidir. Hormon iğnesi henüz kullanmadım. Niyetim de yok. Hem erkek, hem de kadın halimi beğeniyorum. Ağda ise... sürekli gereksinim.

Fatoş Abla pek hoş sohbettir. Bir taraftan gençlik anılarını komik bir dille anlatır, insanı güldürür, bir taraftan da bağırta bağırta ağdasını yapar. Yıllardır bacaklarıma, arada kollarıma ve kalçalarıma yaptırmama rağmen her seferinde yine canım yanar, canımın acısından gözlerim yaşarır. Fatoş Abla da, "Kolay değil, bunlar fırça gibi erkek kılları," der. Evet, esmerlerin fırça gibi kılları olur, ama benim gibi beyaz tenlilerin kılları tüy gibidir. Yani, en azından benimkiler tüy gibidir. Belki de ondan, yani tenim hassas olduğundan canım çok yanar. Bazen sessiz, bazen canhıraş çığlıklar atarım.

Fatoş Abla, tam vaktinde kapıyı çaldı. Yaşlandıkça,

kendine bakımı ve makyaj yapmayı azalttığı için pek sıradandı. Sokakta önüme çıksa, irice ve sert hatlı bir kadın derdim. Kocaman kırmızı gülleri olan, krem rengi, kısacık kollu bir basma elbise giymişti. Ayağında, bir numara küçük, parmaklarıyla topuklarının taştığı alçak tabanlı deri sandaletleri ve omzunda asılı kocaman bir hasır çantası vardı. Demode hasır şapkasının üzerine elbisesinin kumaşından bir bant takmıştı. Gözlerinde kocaman koyu renkli güneş gözlükleri vardı. Eminim zamanında bu gözlüklere iyi para vermişti.

Malzemelerini hazırladı, ben de soyundum. Canımın acısını -ve arada atacağım çığlıkları-bastıracak bir müzik seçtim: Demode Türkçe pop şarkılarından bir arkadaşımın hazırladığı ev imalatı CD. Altmışların sonu, yetmişlerin başından ne kadar unutulmuş şarkıcı varsa, hepsinin en baba parçaları çalıyordu. Hatırladığım parçalara eşlik etmek hoşuma gidiyordu. Fatoş Abla hepsini kesin biliyor, hatta onlarla ilgili magazin haberlerini hatırlayıp anlatıyordu. Güle oynaya işimize başladık.

CD, kadın olarak da pek beğendiğim Gönül Turgut'un 'Birazcık Yüz Ver' adlı oynak bir parçasıyla açılıyordu.

Fatoş Abla hemen başladı döktürmeye.

"Biliyor musun bu Gönül Turgut zamanında çok esaslı kadındı. Ajda Pekkan bile ilk çıktığı zamanlar, onu taklit ederdi."

"Sonra ne oldu biliyor musun?" diye sordum.

"Evlenince müziği bıraktı. Müziğe de yazık oldu."

"Alto bir sesi var. Bizimkiler gibi," dedim.

"Sen halt etmişsin," dedi. "Gönül Turgut'a laf söyletmem. Nerede sizin boru gibi sesleriniz, nerede bu ses. Dinle bak!"

Ve tabii yapıştırdığı bezi çekerken beni iyice bir bağırttı. Böylece sesimi kıyaslama şansımız da oldu.

Sohbet, şarkıcıları ve onların maceralarını aşıp bu sabah haberini okuduğum Ceren'in yanarak ölmesine geldi. Fatoş Abla da olayı duymuştu. Bacağıma ılık ağda sürerken konuşmaya başladı.

"Ama Ceren orada oturmazdı ki. Evi Cihangir'in hemen girişindeydi. Alman Hastanesi'nin arkası. Kaç kere ağdaya gittim."

"Nasıl yani?" dedim. "Yani kız kendi evinde ölmedi mi?"

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi. "Dediğim gibi kendi evi Cihangir'deydi. Hatta Sıraselviler. Ama Tarlabaşı'nda izbe bir bina değildi. Metruk hiç değildi. Her katında mazbut insanlar oturuyordu. Hatta bir ara bizim kızlardan Afet de orada oturdu. Bir üst katında."

Bacaklar fazla acımıyordu, ama kasıklara geçince ben de düzenli çığlıklara başladım. Fatoş Abla bir an durup düşündü. Kararını vermişti.

"Galiba hâlâ da orada oturuyor. Beni çağırmıyor ama en son gittiğimde merdivenlerde karşılaştım. Selam bile vermedi."

Selamsız Afet'i küçümsediği belliydi, ama bunun acısını benim kasığımdaki ağdayı daha sert yolarak çıkartması gerekmezdi. Acıdan gözlerim yaşardı.

"Boş ver," dedim çığlığımı bastırarak, "densiz çok."

"Ben de aynen öyle yapıyorum," dedi. "Bana selam verse ne olacak, vermese ne olacak. Sanki ben mi büyüyeceğim."

"Yenilerde pek saygı görgü kalmadı," diye ekledim.

"Haspam, sanki sen kaçın kurasısın? Duyan da seni bir şey zanneder."

Karşılıklı gülüştük. Ama kasıklar sahiden acıyordu.

Başka konular arasında gezip, CD'de Türkiye'nin katıldığı ilk Eurovision Yarışması elemelerinden Uğur Akdora'nın söylediği, kendi bestesi 'Anılar'a gelince durup birer soğuk ayran içtik. Pop müzik tarihimizin en güzel şarkılarından biri olduğu konusunda ikimiz de hemfikirdik. Usul usul şarkıya eşlik ettik.

"Bu kız da ortadan kayboldu," dedim.

"Kız dediğin anan yaşındadır," dedi. "Hem ne kaybolması ayol, aç bak, bütün sosyete dergilerinde var. Resmi yoksa yazısı vardır. Hangisiydi, birinde bir aralar başyazı yazıyordu."

"Uğur Akdora da mı zengin koca bulup müziği bıraktı?"

"Yok şekerim," dedi. "O zaten sosyete kızıydı. Üç şarkıyla halka indi, sonra yerine döndü."

Fatoş Abla'nın işaret ettiği yer, yükseklerde bir yerdi.

Sonunda pırıl pırıl olmuştum. Fatoş Abla, ağda yapılan yerler şişmesin diye limonlu suyla yarım yamalak bir masaj yaptı.

Tam giderken,

"Vallahi bak kafam takıldı işte. Ne işi vardı kızın o metruk binada? Bir başına ... Müşteri beğenmezdi, yer be- ğenmezdi. Geçtim izbe evleri, düşük seviye diye bazı semtlere bile gitmezdi. Neyse, Allah kalanlara uzun ömür versin," dedi ve gitti.

Daha önce kafama takılmayan soru net bir biçimde Fatoş Abla tarafından ortaya konmuştu. Sahiden de ne işi vardı bizim kızlardan birinin, gece vakti, terk edilmiş bir binada, hem de tek başına?

İKİ

Ceren'in o metruk binada ne işi vardı? Haydi bir işi vardı diyelim, işi bitince neden orada kalmıştı ve yangın çıkınca kaçmamış, yanmıştı?

Bu soruya bir seferde cevap bulamadım. Ama cevabı bilen birilerini bulabilirdim. Telefonun başına oturdum. Evvela bizim başgarson, kendi deyişiyle 'maitre de club', Hasan'ı aradım. Hasan travesti kulübünde çalışmasına rağmen, henüz eşcinsel bile değildir. Ya da öyle olduğunu iddia eder, biz de öyle kabul edermiş gibi yaparız. Bugüne kadar beraber olduğu kadın-erkek-kız kimseyi, sadece ben değil, hiçbirimiz bilmeyiz. Bütün kızları tanır, hepsiyle samimidir. Camiamızın muhtarı gibidir. Kim kimdir,

kim kimle ne yapar, nasıl yapar gibi konuları yakından bilir. Kısacası bilmediği şey yoktur. Bilmediğini de hemen öğreniverir. Yani durumu yeterince karışıktır.

Telefonu açtığında yeni uyanmıştı. En uykulu sesiyle konuştu. Hayır, Ceren'in öldüğünü duymamıştı. Evet, sahiden üzülmüştü. Hayır, Ceren'i fazla tanımazdı. Bir iki defa başka kızların yanında görmüştü. Bildiğine göre iyi kazanıyordu. Bu aralar revaçtaydı. Müşterilerinin istediği garip arzulara açıktı. Komşusu Afet'le kavgalıydı, ondan fazla bilgi alamayabilirdim. İşe çıkarken genelde Gül adlı yeni bir kızla çıkardı. Hayır, Hasan onu da fazlaca tanımıyordu. Evet, Hasan, ben telefonu kapatınca uyumaya devam edecekti. Hayır, nihayet bir macera yaşamamıştı, sadece gece boyu üst kattaki bebek ağlamış, bizimki uyuyamamıştı. Akşam kulüpte görüşürdük.

Aradığım bilgiye ulaşamamıştım, ama Ceren hakkında, hem de kendisini az tanıyan biri tarafından, epey bilgi sahibi olmuştum.

Her şeye rağmen Afet'i aramakta yarar vardı. Afet, sürekli değilse bile arada kulübe takılan kızlardandı. Biraz küstah ve şirret bir tarzı vardı. Patlıcan moru uzun saçlarını, boyunu bir karış kadar daha uzun gösterecek biçimde kabartarak tarardı. Yüksek topuklu pabuçları üzerinde düz duramaz, yürürken dizlerini kırardı. Bu da ona daha saldırgan bir hava verirdi.

Telefonu açtı, ama konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söyledi, eğer derdim acil değilse, konuşmak için kulübe erken gelecekti. Kabul ettim. Saat sözleştik.

Bu telefonlar beni kesmemişti. Başına yapışıp kalkamadığım TV yarışmalarının başlamasına da vakit vardı. Bilgisayar odama geçip sohbet odalarında gezinmeye karar verdim. Neredeyse vazo büyüklüğünde koca bir bardak

buzlu çay ve yanında yemek üzere pastaneden getirttiğim ıspanaklı börekleri aldım.

Yemek yapmayı severim, güzel de yaparım ama bu aralar hiç içimden gelmiyor. En fazla bir ızgara ile yanında salata yapıyorum. Dışarıda, iyi bir yerde yemekteysem sorun yok, ama geçiştiriyorsam, zararlı denilen her şeyi yiyorum. Böyle gidersem yakında tüm gardırobumu bir beden büyütmek zorunda kalacağım. Elveda Audrey Hepburn zarafeti!

İnternet üzerindeki chat siteleri günden güne popülerleşip kalabalıklaşıyor. Standart seks odaları dışında lezbiyen, gay ve travestiler için odalar var. Bunlardan birinin operatörü de benim. Odanın adı "erkek-kızlar"! Bu isimli bir de roman var. Lisedeyken büyük ümitlerle almış, sonra içinden salya sümük bir melodram çıkınca sonuna gelmeden evin bir köşesinde kitabı unutmuştum. Kitabı geçtim ama ismi tam da bize uygundu. Arada ben de bağlanıp sohbete katılıyor, sohbet edenleri izliyorum. Çok ilgimi çeken biri olursa, ki başında yeterince zaman geçirince biri mutlaka çıkıyor, onunla özel sohbete başlıyorum.

Chat odamızın adı, zaman zaman bazı saldırganları çekiyor. Arada gelip, küfürler edip, tehditler savurup kick edilene kadar önüne gelene saldıranlar oluyor. Oda müdavimleri olarak bu gibiler hakkında genel yargımız, kendilerinin aslında ağır birer eşcinsel olduklarının farkında olmadıkları yönünde. Biraz uğraşıp bağlantı bilgilerine ulaşarak onları ebediyen odanın yasaklısı yapmak mümkün. Ama çoğu kafelerden ya da gizlice işyerlerinden bağlandıkları için, bu önlem pek bir işe yaramıyor. Bir yolunu bulup yine chat odamıza düşüyorlar.

Mesela, Cihad2000 tanıtım koduyla bağlanan bir radikal dincimiz var. Her gece en az bir kere uğrar, hepimizin

çarpılacağını, bizim gibiler yüzünden memleketin bu halde olduğunu, başımıza taş yağacağını, cehennemde nasıl yanacağımızı büyük harflerle anlatır. Besmele çekmemizin bile günah olacağını, Allah'ın adını murdar ağzımıza alıp kirlettiğimizi söyler. Derdini anlatması azami iki dakika sürer. Odanın tozunu attırıp, bütün sohbetleri kesip devreye girer, yazacaklarını yazıp gider. Sonra işi yoksa bir ara tekrar uğrar.

Cihad2000 nick'inin, bize karşı cihat ilan etmesi ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

Başka sohbet odalarında efendi gibi teke tek sohbet eder. Onun dilinden yazmaya başlayınca cevap verir, hemen havaya girip kendini över, bilgisayar sistemlerinde neleri nasıl becerdiğini anlatmaya başlar. Bu konuda hiç de fena değil. Sorduklarına, çok özel değilse cevap veririm. Alternatifler üretir, başka programlarla da aynı şeylerin yapılabileceğini anlatır. Yani kendi yolunu ve becerisini savunmaktan vazgeçmez.

İkimiz de sürekli aynı nick'leri kullandığımız için sanal bir tanışıklığımız var. Bugüne kadar pek dost olamadık. Bu şartlar altında gerekli de değil.

Anladığım kadarıyla genç, hayat tecrübesi yok gibi ve ağır bir baskın eşcinsel vaka. Kızlardan bazen ona edepsiz cevaplar yazıp ortalığı karıştıranlar olur. Bu kavgalardan birinde odayı ilelebet kapattıracaklarından korkuyorum.

Bağlanır bağlanmaz Cihad2000 karşıma çıktı. Yine esiyordu. Yollayacağı malzemeyi önceden hazırlayıp float yaptığı için araya girme fırsatı vermiyordu. Yani, bütün oda susmuş, onun yolladıklarını okuyordu.

Beklerken nick'ler listesine baktım. Kim olduklarını bildiğim birkaç kişi vardı. Kalabalığın çoğu maço geçinenlerdi. Baştan çıkarıcı ya da olabildiğine edepsiz, pornogra-

fik isimler seçmişlerdi. Ekranın yan tarafındaki isimleri izlerken, gözüm Cihad2000'in yazdıklarına takıldı. Yanarak ölen bir travestiden bahsediyor, cehennem azabını dünyada çektiğini yazıyordu.

İlgimi çekti, ona konsantre olmaya başladım. İlk defa bu kadar ayrıntıya giriyordu. Anlaşılan gazetedeki haberi okumuş, bundan malzeme yapmıştı.

<HEPİNİZ YANACAKSINIZ! CAYIR CAYIR YANACAKSINIZ! (bunu ayrıca kırmızı karakterle yazıyordu)
SAPIKLAR
HAK YOLU DEĞİL BOK YOLUNU SEÇENLER
CEHENNEM SİZİ BEKLİYOR!
BUGÜN ÖLEN KAFİR NE İLKTİ NE DE SON OLACAK!
ZINDIKLAR, HEPİNİZ HAZIRLANIN!
CİHAD BAŞLIYOR!
SIRANIZ GELİYOR!>

Âdeti olduğu üzere, yazdıklarını gönderir göndermez bağlantısı kesildi. Ya bizim op'lardan biri onu kick'lemişti ya da kendi kaçmıştı.

Cihad2000'in yazdıklarıyla ortalık karıştı. Bir panik havası esti. Onun ne mal olduğunu bilmeyen tazeler ortalığı soru yağmuruna tuttular. Ölen kimmiş, nerede olmuş, nasıl olmuş, kim yapmış, dinciler mi öldürmüş, yok onlara da saldırırlar mıymış... Sohbetin normale dönmesi biraz zaman aldı. Ben de operatör şifremi girip eski kayıtlara, benden önce yazılanlara döndüm. Konuşmasının sonunu yakalamıştım, önce yazdıklarını merak ediyordum.

<ZINDIKLAR, KAFİRLER!
HEPİNİZ DİNE KÜFREDİYORSUNUZ. YÜCE RABBİN YARATTIĞINI DEĞİŞTİRMEYE

ÇALIŞIYORSUNUZ.
NE YARATILMASI GEREKTİĞİNİ ONDAN DAHA MI İYİ BİLİYORSUNUZ?
SAPIKSINIZ!
ÇARPILACAKSINIZ!
YAPTIKLARINIZIN CEZASINI BU DÜNYADA ÇEKECEKSİNİZ!
BUGÜN BİRİNİZ YANDI!
GÜNAHKAR İBRAHİM YANDI!
DÜNYA BİR KAFİRDEN KURTULDU!>

İşte bunları okuyunca nevrim döndü. Bu kadarı da fazlaydı. Nedendi bu nefret? İnsan nasıl olur da birilerine karşı bu kadar kin dolardı? Galiba başım ağrıyacaktı.

Kızlardan, beni sadece buradan tanıyan biri benimle teke tek konuşmaya geçip neler olduğunu sordu. Durumu özetledim. Gazeteleri görmemişti. Pek hüzünlendi. Sonra o da hınçlandı.

Canım sıkılmıştı, baş ağrımın geliş sinyalleri de artıyordu. Bilgisayarı kapatıp oturma odama geçtim. Televizyonda beklediğim yarışma saati geliyordu.

Bu yarışmaları seyrederken asla zevk almıyorum. Sadece bağımlıyım. Yarışmacıların bildiklerinden çok daha fazlasını bilmem beni hüzünlendiriyor. Onlara, cehaletlerine kızıyorum, cahil cesaretlerine lanetler yağdırıyorum ama yine de seyrediyorum. Bunun bir çeşit mazoşizm olduğunu zannediyorum.

Gecenin ilk yarışmacısı İstanbul'dan üniversite öğrencisi bir kızdı. Gözlükleri, ortadan ayrılmış düz saçları ve renksiz giyimiyle entelektüel bir görünüşü vardı.

Ispanaklı börekleri atıştırırken ona laf yetiştirmeye çalıştım. Beni duymasını beklemiyordum. Zaten duysa hakkımda iyi şeyler düşünmeyeceği kesindi. Verip veriştiriyordum. Beşinci soruda tökezledi.

Soru müzik formlarıyla ilgiliydi. Senfoni, sonat, opus ve oratoryo arasından farklı olanı bulması isteniyordu. Opus'un, eser sayısı olduğunu elbette bilmiyordu. Oratoryo'yu seçti. Mis gibi elendi. Baş ağrım, ilaç gerektirecek kadar arttı. Televizyonu da kapattım.

Bir ağrı kesici içip enerji boşaltma yollarına konsantre olmaya başladım. En iyisi biraz egzersiz yapmaktı. Aikido ve thai-boks konularında iyiyimdir. Karşımdaki silahlı olmadığı sürece hallederim. Sırf bu nedenle mahallede ayrı bir saygınlığım vardır. Ne kadar frapan ya da kırılgan giyinsem bile bana 'abi' muamelesi yaparlar.

Bu aralar epey artan kap-kaççılardan birini sokakta yakalayıp iyice benzetmiş olmam, sadece çantasını kurtardığım bankacı Hümeyra Hanım'ın değil tüm mahallenin gözünde saygınlığımı artırdı.

Genelde boş duran misafir odamda egzersiz yaparım. Müzikle çalışmayı tercih ederim ama baş ağrım herhangi bir müziğe tahammül edemeyeceğimi söylüyordu. Sadece fiziksel enerji harcamak, biraz da adrenalin artışı baş ağrıma iyi gelecekti.

Klasik ısınma hareketlerini tamamlayıp, zıplayarak önce tekli, sonra çift vuruşlu tekmeler çalıştım. İyi bir sıçramada, havadayken aynı ayakla üç kısa vuruş yapmayı beceririm. Kısa ve kesik hareketlerle üç vuruş, seri halde gelince karşıdakini serseme çevirir. Hele de iyi sıçradımsa, kafa seviyesindeki vuruşlar kesin etkilidir.

Sonra dönerek düz ve ters vuruşları çalıştım. Karşımda biri olsa daha iyiydi. Ama papaz her zaman pilav yemezdi. Bulduğumla yetiniyordum. Biraz da havadayken ayak değiştirme egzersizi yaptım. Bu konuda fazla iyi değilim. Bazen dengemi kaybediyorum. Üzerinde daha fazla çalışmam gerek.

Nefes nefese kalana kadar çalıştım. Her yanımdan ter akıyordu. Baş ağrımdan eser kalmamıştı. Duşa koştum.

Kulübe erken gitmeye karar verip hazırlanmaya başladım. Canım sıkkın olunca sade giyinirim, yani ne makyaja, ne giydiklerimin şatafatına fazla önem vermem, zaman da ayırmam.

Annemin eskileri arasında bulduğum, yetmişlerden kalma, boyundan askılı, sırtı açık, belden bağlanan, beyaz jarse üstü ve kırmızı rugan taklidi sentetik mini eteğimi giydim. Bayrak gibi oldum. Altına da alçak ökçeli bantlı sandallarımı giydim.

Ayak tırnaklarımdaki renksiz parlatıcı yerine kırmızı oje sürmeyi düşündüm, ama sonra asetonla teker teker temizlemek düşüncesi bile zoruma gitti.

Biraz daha sallanırsam Afet'le olan randevuma geç kalacaktım. Bir an evvel çıkmalıydım. Taksi durağını arayıp araba çağırdım. Neredeyse özel şoförlüğümü yapan Hüseyin'in geleceği kesindi. Nitekim geldi.

"Merhaba," dedi.

Durdu, kolunu arkaya atmış, bana bakıyordu. Bu saatlerde kulübe gittiğimi tüm durak şoförleri bilirler. Hüseyin de bilir.

"Ne bekliyorsun, haydi gidelim," dedim.

"Bakıyorum selamı sabahı kestiniz."

Nasıl baktıysam önüne döndü. Hareket ettik.

"Bu gece pek tadım yok," dedim. "Kusura bakma."

Kendi kendine konuşur gibi devam etti.

"Tadını yerine getirecekler var, ama gören yok."

Yine asılıyordu. Bitmez tükenmez bir inadı vardı. Ayrıca, bana 'sen' diye hitap edilmesinden hoşlanmadığımı da bilirdi. Ve inadına bazen 'sen', bazen de 'siz' derdi.

Her fırsatta bana tutkun olduğunu iddia ediyordu. Ne

kadar reddedersem edeyim benden umudunu kesmiyordu. Her fırsatta peşime düşüyor, gölgem gibi davranıyordu. Melül bakışlarla bana bakmadığı zamanlarda arabayı yolda tutmayı beceriyordu.

Tipim olmadığını kendisine defalarca anlatmıştım. Ama geçmişte bir kere, bir zaaf anımda, onun da sevgi ve şefkate ihtiyacı olduğu bir günde, sadece bir kere, beraber olmuştuk. Ve yetmişti. O gün bu gündür daha bir peşimdeydi. Yalvaranı sevmem, sevemem. Erkeklerin gururlu olanını severim. Askıntı tarzını değil. Çok istiyorsa kolumdan çeker, sürükleyip istediğini elde ederdi. Bu Serpil Gül çaresizliği işin cilvesi. Beni tanıyan kimsenin bunu yapmaya cesareti yoktur. Mahalleli benim aikido ve thaiboks becerilerimi iyi bilir. Haliyle Hüseyin de bilir. Sebatla gönlümün olmasını bekliyor.

ÜÇ

Kulübün koruması Cüneyt beni kapıda karşıladı. Saat erken olunca işi yoktu tabii. Gelene gidene kapı tutuyordu. Ama ben özelim. Ne de olsa patron sayılırım. Kulüpte ufak da olsa bir hissem var. Ve yönetimi bende.

Taksiden inerken Hüseyin âdeti olduğu üzere çıkışta gelip almayı önerdi, ben de geleneğimizi bozmamak için reddettim.

"Patron ya," dedi Cüneyt, "çok fena davranıyorsun adama."

Hak ettiği ters bakışı anında yolladım.

"Haklısınız," dedi. "Bana düşmez..."

"Evet," dedim. Kısa ve net.

Bu tür hadsizlikleri, hele de çalışanlarım tarafından ya-

pılırsa, hoş görmem. Göremem. Görmemem gerekir. Ama bu Cüneyt'e ayrı bir sempatim var. Oğlan her şeyden önce komik. Beni güldürüyor. Sonra neredeyse her gün body salonunda çalıştığı için gösterişli bir vücudu var. Bir kulüp koruması için bu çok önemli. Ayrıca epey saf. Bunu aklı kıt anlamında değil, temizlik, saflık anlamında düşünüyorum. Cüneyt sadece farklı düşünüyor, bazı konularda gereksiz bile bulduğum bir duyarlılığı var. Üstüne üstlük de işini fazlasıyla ciddiye alıyor.

Kulüp boştu. DJ Osman, barmen Şükrü ve garsonumuz Hasan kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Beni görünce toplandılar.

"Hayrola Patron?" dedi Şükrü. "Bu gece erkencisiniz."

"Bir randevum var. Afet'le," dedim.

"Virgin Mary'nizi hemen hazır ediyorum," dedi Şükrü. Âdetimdir, kapıdan girer girmez elimde hazır isterim. Ama o da haklı, erken geleceğimi bilmiyordu.

Ortalığın boşluğundan, daha ziyade de benim yokluğumdan faydalanan Osman kendi favorisi olan yırtıcı metal müziklerden çalıyordu. Kulüp boş olunca, gürültüde boğulmayan müzik iyice şiddetli duyuluyordu. Bakışlarımdan anladığı için müziği değiştirmek üzere hemen DJ kabinine koştu.

Hasan'la karşı karşıya kaldık.

"Merhaba," dedi. "Bir şeyler bulabildin mi?"

"Pek değil," dedim. "Evinde ölmediği kesin. Burnum kötü koku alıyor. Kıza yazık oldu galiba."

"Senden sonra düşündüm de... evet, galiba haklısın. Bu işin içinde başka işler var gibi," dedi.

"Polis bir şey araştırmaz. Onlar dosyayı kapatmıştır bile."

"Haklısın," dedi. "Ama belediye ve itfaiye araştırması vardır."

Ben de ona, "Haklısın," dedim.

Bir süre sessiz bakıştık. Osman müziği değiştirmiş, inadına asansör müziği kılıklı, nefret ettiğim türden bir şeyler çalıyordu. Saklamaya çalıştığı bir gülümseme ile yanımıza döndü. Masanın ortasında yarıdan fazlası dolu bardağıyla mandalinalı gazozu onu bekliyordu. Kulüpte ondan başka mandalinalı gazoz içen yoktur. Müşterilerden de talep eden olmuyor. Bunun ise tek içtiği şey bu. Ayda iki kasa sadece onun için alınıyor.

"Ne bu koyduğun müzik böyle?" dedim.

"Adiemus. New age. Yeni bir grup, çok iyi di mi?" dedi.

Bir de benimle dalga geçiyordu. Anlamadığım müziklerden biri de new age. Yıllarca Paul Mauriat, Franck Pourcel, Francis Lai ve hatta Fausto Papetti böyle şeyler çaldılar. Tek fark, elektronik aletler ve gıy gıy flüt yerine orkestrayla çaldılar. Şimdiyse enteller bunları çıkarıp baş tacı ediyorlar. Ayol, yıllarca öteki adamların günahları neydi? Geleni gideni onları duvardan duvara çarparak eleştirdi. Tamam, ben de bayılmam ama farkı göremiyorum. Ya siz?

"Bana bak!" dedim. "Sinirimi oynatma. Git doğru dürüst bir şeyler çal!"

"Tamam patron," dedi ve gerisin geri DJ kabinine yollandı.

Yine Hasan'la baş başa kaldık.

"Gül'e ulaşmayı denedim. Ama başaramadım."

Başaramadığını söylemesine rağmen Hasan beceriklidir. Ayrıca kafası da iyi çalışır. Dedikodu sever, hatta özel olarak yapar, yaptırır. Utanmazca laf taşır. Taşıyacak laf bulamazsa kendi üretir. Ama her yaptığında bir hinlik

mutlaka vardır. Kötülüğe ve hainliğe teşnedir. Bu gibi mevzuların piri Sofya'nın bir numaralı yardakçısıdır.

Osman yolun yarısından dönüp bağırarak sordu:

"Türkçe mi olsun yabancı mı?"

"Türkçe!" dedim. "Ama fazla bağırtma. Hızlı olmasın."

Şimdi gider inadına Mahsun çalardı. Fırsat çıkmış olur, ben de onu bir güzel döverdim. Zaten enerjimi boşaltacak yer arıyordum.

"Biliyorsun," dedi Hasan, "Ceren son zamanlarda işe Gül'le çıkıyordu."

"Senden duydum."

Bu arada Virgin Mary'm geldı. Hâlâ müşterimiz olmadığı için Şükrü de masamıza oturdu.

"Gül'ün nerede olduğunu bilen yok," dedi. "Şükrü ya, bana da buzlu bir soda versene canım."

"Bardayken seslenseydin ya! Yeni geldim."

"Kusura bakma, unuttum."

Hasan'ın bunu kasten yaptığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Benim yokluğumda kendini benim vekilim ilan edip hepsine kök söktürdüğünü çocuklar az anlatmadılar. Ama bir taraftan bazı jestleri vardır ki, sahiden hoştur. İnsan Hasan'a kızmakta zorlanır. Belki de şeytan tüyü dedikleri şeydir. Herkesle hemen samimi olur. Yani hiç benim gibi değildir. Bir dakika oturtmamasına rağmen Şükrü her sırrını önce ona açar. E, tabii Hasan da hemen gelip bana anlatır.

"Kim ayol bu Gül?" diye sordum.

"Yeni," dedi Hasan. "Çok genç. Pembe beyaz bir şey."

Şükrü, buzlu limonlu sodayla dönmüştü. Lafa aradan karıştı.

"Ben bir kere gördüm. Vallahi lokum gibi. Al çıtır çıtır ye. Öyle bir şey." Şükrü'nün anlatırken bile gözleri parlamıştı. "Ama ben çekinirim. Yaşı bile tutmuyordur."

"Nasıl yani?" dedim.

"En fazla on altı yaşında," dedi Hasan. "İki kere geldi, kulübe almadık."

"Daha sakalları bile çıkmamış," diye ilave etti Şükrü.

Benim prensiplerimi bilirler. On sekiz yaşın altında müşteri istemem. Sorun sevmem. Bu gibi kıytırık meselelerden dolayı polisle uğraşmak istemem. Onları içeri alan, onlara içki satan kulüpler de var. Ama benim kulübüm onlardan değil ve olmayacak.

Kapı açıldı ve Cüneyt, Afet'i içeri buyur etti. Koyu renkli saçlarını değişiklik olarak sımsıkı topuz yapmıştı. Çekik yüz hatları daha bir gerginleşmişti. Göz makyajı için en az bir saat harcadığı belliydi. Üzerinde, tamamı yarım metreden az kumaştan yapılmış, elbiseyi andıran bir şey vardı. Tüm gerdanına ve göğüslerine pırıltılar yapıştırmıştı. Gariplikle hoşluk arasındaki o ince çizginin tam üzerindeydi. Ayakları bir travesti için fazla iriydi. Ama inadına sergiliyordu. Yüksek ökçeli terliklerden topukları taşıyor, parmakları önden dışarı fırlıyordu. Ve yine dizleri kırık, öne atılacakmış gibi duruyordu.

Gösterişli olmaya gösterişliydi ama benim asıl önemli bulduğum zarafetten hayli uzaktı.

Ev sahibi olarak kalkıp karşıladım. Havaya öpücükler yolladık.

"Ay sorma, senin telefonundan sonra öğrendim. Ceren ölmüş abla," diye başladı. "İnan fena oldum."

Oğlanlardan ayrı bir masaya yerleştik. Hasan hemen yanımıza gelip ne içeceğini sordu.

"Viski," dedi. "Buzsuz olsun. Johnny Walker var di mi?"

"Elbette," dedi Hasan.

"Ondan olsun." Bana dönüp devam etti. "Evinde yangın çıkmış dediler. Korktum. Biliyorsun aynı apartmanda oturuyoruz. Sonra kendim de saçmaladığımı anladım. Oturduğum yerde yangın çıksa fark ederdim herhalde. Değil mi abla?"

Bana abla denmesinden hoşlanmam, hem de hiç hoşlanmam. Ama şimdi uyarı zamanı değildi. Önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenip sonra haddini bildirirdim. Şimdilik gülümsemekle yetindim.

Viskisi geldi. Hasan'a gülümseyerek teşekkür etti. Suratını buruşturarak ilk yudumu aldı.

"Ohhh... İyi geldi," dedi.

İyi gelecekti ise neden önceden suratını buruşturduğunu sormadım.

"Öğrenmişsindir," dedim. "Tarlabaşı'nda metruk bir binada yanmış."

"Ayol ne işi vardı oralarda?" diye atladı. "Tamam gözü karaydı. İşi gücü para biriktirmekti. Kafayı ameliyat olmaya takmıştı. Sonra ev, araba alırım, bir de genç yakışıklı koca diyordu. Ama şekerim insan kalkıp ne idüğü belirsiz adamlarla da Tarlabaşı'nda, izbe yerlerde beraber olmaz ki! Değil mi ama?"

"Haklısın," dedim.

"Yani günaha girmek gibi olacak ama aslında hak etmişti."

Donup kaldım. O da fark etti.

"Yani öyle demek istemedim. Ama ona hâlâ kızgınım." Bakışlarıyla Hasan'ı işaret etti, "Anlatmıştır."

Elbette anlatmıştı. Ama bilmezden geldim.

"İnan ki unuttum," dedim.

"Ay inanılmaz bir şey! Hayret yani. Bir kere olur, iki

kere olur ama şekerim bu sürekli oluyordu. Üstümde ne görse iki gün sonra kapımda, ödünç istiyordu. Tamam, gençtir, yenidir, özenir deyip veriyordum. Fakat geri getirmek yok. Aldığı gidiyor. Kıymetini bilse tamam. İnan cimri değilimdir. Bilirsin."

Az ötemizde Hasan, Şükrü, Osman üçlüsü kulak kesilmiş onu dinliyorlardı. Masalardan tek bir ses gelmiyordu.

"Bir sabah çamaşır asarken üstünde Belkıs'tan dünya para verip aldığım tüniği görünce tepem attı tabii. Şekerim tamam giysin ama balkon yıkarken de değil. Yazık denen bir şey var. Ben de parayı zorla kazanıyorum."

Parayı ne kadar zor kazandığını eliyle kıçına vurarak gösterdi. Yan masada oğlanlar kıkırdadılar.

"Çok haklısın," dedim ve anlayışla gülümsedim.

"Aslına bakarsan görgüsüzün tekiydi," dedi. "İşine gelince Afet'ciğim, canım-cicim, gelmeyince selam-sabah yok. Ben öyle şeyleri çekemem."

Fatoş Abla'ya neden selamı kestiğini de sormadım.

Kapı açılıp içeriye kızların ilk grubu girdi. Dört kızın bu kadar gürültü çıkarması olanaksız görünmekle birlikte bal gibi beceriyorlardı. Selamlaştık.

"Bir gün de benden çıkan birini merdivenlerde çevirip bağlamaya çalıştı. İşte o zaman ipler koptu."

Doğrusu böyle davranışlara ben de kızarım. Ama yine de ölmeyi hak ettiğine inanmak zordu.

"Abla, eve n'olur dersin?" diye sordu. Belli ki kafasında her şeyi çözmüş, sıkıntıları, üzüntüleri aşmış, alt katındaki dairenin ne olacağına takılmıştı. "Polisler mühürlemez değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim.

"İyi," dedi. "Bu aralar evden çalışıyorum. Gelenler de

var. Birkaç tane abone. Bilirsin. Bir de başıma polis derdi çıksın istemiyorum."

Anlıyordum.

Kızlardan bir grup daha geldi. Hemen peşlerinden de kabzımal kılıklı iki adam. Bu tiplerden şahsen hoşlanmasam da müşteri olarak severim. Efendi gibi içerler, kızlara içki, meyve ısmarlarlar, işin raconu diye bahşişi yüksek tutarlar. Velhasıl iyi para bırakırlar. Pek olay çıkarmazlar. Beğendikleriyle kalkıp giderler.

Birinin yüzüne aşinaydım. Başımla selamladım. Reveransla cevap verdi.

Oğlanlar işlerinin başına dağıldılar. İki de varoş delikanlısı geldi. Küstah ve aç bakıyorlardı. Hemen piste uzak, ama görüş alanı iyi duvar dibine yerleştiler. Kızlarda da kıpırdanmalar başladı. Doğal olarak çoğu, gençleri tercih ederler. Gençlerden fazla para kazanmasalar bile 'zevk için yaptım' der çıkarlar.

Erken gelen müşteri iki amaçla gelir: Bir, kızlar kapılmadan istediğini seçmek; iki, erkenden birini götürüp makul bir saatte yuvasına dönmek. Ama bilinen bir gerçek daha vardır, kızlar erken saatlerde daha pahalıdır. Sabaha doğru açıkta kalanların fiyatları iner.

İşte kulüpte hayat başlıyordu.

DÖRT

Kalabalık gecelerde zaman çabuk geçer. Sabahı nasıl ettiğimizin farkına bile varmam. Osman sevdiğim şarkıları çaldığında, ki çalmazsa başına gelecekleri bilir, kalkar dans ederim. Üst üste iki şarkı boyu dans etmem. Terliyorum. Üstüm başım batıyor. Birer şarkı, birer şarkı severim.

Moda olsun ya da olmasın Weather Girls'den 'It's raining men', Eartha Kitt'ten 'Where is my man', Ajda Pekkan'dan ilk söylediği haliyle 'Uykusuz her gece' ve bazen 'Bambaşka biri', mutlaka bir Grace Jones veya RuPaul benim için çalınır. Günün moda hitlerinden beğendiklerim olduğunda ayrıca dans ederim.

Kızlar da, müşterilerimiz de dans pistini gösteri amaçlı kullanırlar. Kendini göstermek isteyen piste çıkar ve baş-

lar döktürmeye. Eğer Osman'la arası iyiyse, Osman üstlerine bir de spot vurdurur. Ve işte şov başlar.

Yok eğer Osman gıcık olduysa ya parçayı keser, ya hızlandırır, ya yavaşlatır. Yani dans gösterisini mahvedecek bir şey mutlaka bulur. Hiç olmadı spotları kapar, şova niyetlenen karanlıkta kalır.

Kesin talimatım var, kızların sahnede soyunmalarını istemiyorum. Eğer olursa derhal pistin ışıkları söndürülür. Orasını burasını açan kız da hemen uyarılır. Bunu alışkanlık haline getirenler bir daha içeri alınmaz. Bu, gayet net olarak bilinir.

Sağını solunu göstermek isteyen arkadaki masalarda istediğini yapabilir, buna hiçbir itirazım yoktur. Kızların promosyon amaçlı açılıp saçılmaları aleni olmadıkça serbesttir. Erkek müşterilerin soyunanı azdır. Kendine, yani bedenine güvenen bazı delikanlılar pistte üstlerini çıkarır. Buna da itirazım yok. Estetik olduğu sürece hiçbir itirazım yok, hatta ben de seyretmeyi severim.

Arada çıkan çelimsiz bedenlileri halletmeyi Osman'a bıraktım.

Daha ötesi için, erkek müşterilerin de karanlıkta kalan masalara geçmelerini beklerim. Ortalıkta olmaz!

İlerleyen saatlerde geçkin aktörlerimizden Ahmet Kuyu geldi. Bizim aramızda eski filmlerinden çok kızlara yaptığı kötü muamelesiyle ünlüdür. Şimdiye kadar kimi götürdüyse yüzünü, gözünü morartıp bıraktı. Başka tatsız ve yüz kızartıcı numaralarını da biliyordum. İçeri alınmasın tembihlerime rağmen gelmişti. Cüneyt, kalabalık bir grup halinde gelmiş olmalarına kanmış olmalıydı.

Yaşça, kılıkça, haliyle paraca karışık bir gruptular. Ahmet Kuyu'nun yılışık saygısına bakılırsa gruptaki en önemli misafir hâlâ genç sayılabilecek olan adamdı. Me-

raklı ve biraz da küçümser gözlerle etrafı izliyordu. Spor ama kaliteli giyinmişti. Bu tarzı sevmem. Suratı bir yerlerden bana tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkartamıyordum. Ahmet Kuyu'nun nihayet bir filmde rol almasını sağlayacak bir TV prodüktörü falan olabilirdi. Ne de olsa sadist aktörümüz yıllardır film yapmıyordu, onca televizyon kanalı arasında kıytırık bir dizide bile bir rol kapamamıştı.

Grupta kadın yoktu. Genelde kalabalık gelenler, yanlarında bir iki meraklı kadın arkadaşlarını da sürüklerler. Onlar daha heyecanlıdır. Kimlerin kendilerine rakip olduğunu görüp öğrenmek isterler. Görünce de dünyaları yıkılır. Bizim kızlar, yani çoğu, onlara on basar. Gösteriş, endam, havaları, makyajları, davranışları ile bizim kızlar daha kadındır. Daha çekicidir. Daha iç gıcıklayıcıdır.

Yıkılan kadınlar işi komikliğe vururlar. En kolay yol budur. Madem rekabet zor, hatta imkânsız, iyisi işi komikleştirmektir. Biteviye gülerler. Kendilerince bizim kızlarla dalga geçerler. Ama kesin bildikleri bir şey vardır, yanlarındaki erkekler, bu gece olmasa bile bir ara onları atlatıp bizim kızlardan biriyle beraber olacaktır.

İşte bunu bilmek onları kahreder. Meraklarına karşılık ödedikleri hoş bir bedeldir. Bir daha da iflah olmazlar.

Ahmet Kuyu'nun grubu pahalı siparişlerde bulunuyordu. Hasan'ı bir işaretle yanıma çağırıp adamın kim olduğunu sordum. Hasan her şeyi bilir, herkesi tanır.

"Âdem Yıldız," dedi. "Yıldız Marketlerinin oğlu."

Duyduğum anda iş dünyası dergilerinde arada rastladığım hali gözümün önüne geldi. Evet, babasının kenar mahalle pastanesinden geliştirdiği, şimdinin ülkeyi baştan başa saran gıda ürünleri olan Yıldız'ın veliahtıydı. Hatırladığım kadarıyla tutucu bir gruptular. Hacı, hoca takımın-

dan oldukları söylenir ama asla alenen beyan edilmezdi. Sırf alkol satmamak için alışageldik market statüsünde değil, geniş çeşitli pastane havasında oldukları iddia edilirdi. Kendi adlarıyla ürettikleri bisküvilerden dondurmaya, böreklerden lokumlara kadar ürünleri bazı ülkelere ihraç bile ediliyordu.

Masalarına kızların biri oturup biri kalkıyordu. Her birine ikramda bulunuyorlardı. Ahmet Kuyu aracılık görevi üstlenmişti. Kalkıp kızları çağırıyor, Âdem Bey'le tanıştırıyor, oturup sadece kendisinin güldüğü espriler yapıyor, sonra başka bir kızın peşine gidiyordu. Trafik yorucuydu. Kafam dinlensin diye başka yöne baktım.

Birden aklıma chat odamızın müdavimlerinden 'adamstar', 'starman' ve '*adam' nick'leri geldi. Âdem Yıldız, adam star, starman... anlamca hepsi aynıydı. Bu nick'leri aynı zamanda görüp görmediğimi, neler yazdıklarını hatırlamaya çalıştım. Aklıma bir şey gelmedi. Demek ki kalıcı bir iz bırakmamıştı, yani sivrilikleri yoktu. Olsa muhakkak hatırlardım. Bu Âdem Yıldız acaba onlar mıydı?

Âdem'in kızlara bakışı hoşuma gitmedi. Beğeniyle nefret iç içe gibiydi. İnsan o kadar tutucu bir ailede yetişince herhalde böyle oluyordu. Ama yine de hayatında ilk kez canlı travesti gördüğüne inanmak zordu.

Evet, canlı-müzik gibi canlı-travesti görmek. Kulübe bu niyetle gelenlerden hoşlanmam. Lakin burası yine de ticari bir müessese. Kazanacağımız parayı da kollamak gerek.

Konuştuğum kızlar arasında Gül'ün kim olduğunu, nasıl güzel olduğunu bilmeyen yoktu. Ama ona nasıl ulaşılacağı konusunda farklı görüşler vardı: Aksaray birahanelerinden Harbiye kaldırımlarına kadar uzanan bir öneri yelpazesi vardı.

Lafını sakınmayan kızlardan Sırma, "Bu kız biraz palazlansın, hepimizin tozunu attırır," demişti. Yani, Gül'ü, görmemiş, tanımayan bir ben kalmıştım.

Sırtımda, tam ortada, çıplak tenimde sıcak ve sert bir el hissettim. Durduk yerde bana dokunulmasından hiç hazzetmem. Hışımla arkama döndüm: Ali ve yanında hoş bir adam.

Ali, benim bilgisayar danışmanlığı işlerimi yürüttüğüm şirketin patronu, paragöz, gençten biri. Bilgisayar sistemlerinden pek anlamasa da satış ve pazarlama konusunda bir deha sayılır. Ona servet kazandıran pek çok projeyi beraber yaptık. Genelde dev şirketlere, hatta çokuluslu şirketlere sistemlerinin korunması için işler yaparız. Hacker'ler çoğaldıkça, elektronik postayla yayılan virüsler yenilendikçe bize de iş fırsatları çıkar. Yoksa arada web sitesi dizaynları, güncellenmesi gibi getirisi ufak, zahmeti çok işler çıkar.

Ali'yi kulüpte görmeye pek alışkın değilimdir. Şaşırdım. Onunla daha erkeksi kıyafetlerimin içindeyken görüşürüm. Bu halimi bilmediğinden değil, kulübe gelmişliği vardır, ama nedense kendimi biraz garip hissettim.

"Merhaba!" dedi. "Şahane görünüyorsun."

İyi bir yalancı değildi. Hiç de şahane görünmüyordum. Demode ve komik olmayı denemiştim. Bence de başarılı olmuştum. Nereden çıkmıştı şimdi bu vamp güzel muamelesi.

"Tanıştırayım," dedi. "Cengiz. Squash'tan arkadaşım."

Formuna bakılırsa sadece squash'la yetinmeyenlerdendi. Elimi uzattım.

"Memnun oldum," dedim.

Cengiz elimi uzun süre tuttu. Bu alenen bir sinyaldir.

Yakışıklı adamdı. İlk zannettiğim kadar genç de değildi. Rahatlıkla kırkını geçmiş, hatta kırklı yaşlarının ikinci yarısında geziniyordu. Ama bronz teni, parlak ve anlamlı gözleri ile karizması yerindeydi.

"Ali sizden o kadar bahsetti ki, görmek istedim," dedi.

"Neler dedi?"

Ali araya atladı.

"Bilirsin seni ne kadar methettiğimi."

"Becerilerimi, bilgisayar konusundaki uzmanlığımı evet... ama bu halimi methettiğini bilmiyordum doğrusu."

Cengiz, "Ben gelmek için ısrar ettim," dedi. "Bizimle bir içki içersiniz değil mi? Sizi tanımak isterim."

İşte resmen asılıyordu. Ayol daha beni göreli kaç saniye, bilemedin dakika olmuştu. Bunca kız arasından beni neden seçiyordu?

"Kulüpte alkol kullanmam," dedim.

"Ne arzu ederseniz," dedi.

Ali bizi seyredip sırıtıyordu. Çöpçatanlığı yakıştıracağım en son kişiydi, ama gel gör ki yapmıştı.

Nazlanmayı bırakıp masaya geçtim. Ali, manasız, gereksiz iş ayrıntıları anlatıyordu. Kendi alkol sınırını aşmış olduğu belliydi. Yoksa bu kadar konuşkan değildir.

Oturduğumuz masa, cepheden Âdem Yıldız ve Ahmet Kuyu'yu görüyordu. İstemesem de gözlerim onlara kayıyordu. Şimdi masalarında Elvan vardı. Ahmet, masaya getirdiği kızları elliyor, okşayıp sıkıştırıyor, Âdem ise sadece izliyordu. Aç gözlerle izliyordu demek daha doğru olurdu. İçinden ne gibi hesapların ve helalleşmelerin geçtiğini bilemezdim.

Masamdaki Cengiz hoş adamdı. İlgisi başka yere kaymıyor, piste bile bakmadan gözlerini benden ayırmıyordu.

"Kulübünüzü beğendim. Kendine has bir ambiyansı var," dedi.

Bu, aslında düşük ama tahammül edilebilir bir yer demekti. Daha önce de söyleyenler olmuştu.

"Şu masada oturanlar Âdem Yıldız'la Ahmet Kuyu değil mi?"

Ali iş dünyasını yakından izler, paralı herkes onun için potansiyel ortak, yani müşteridir. Âdem Yıldız'ı tanımıyor olması zaten beklenemezdi. Ahmet Kuyu'yu tanımasına ise biraz şaşırdım. Bu adam söneli yıllar oluyor. Şimdilerde zar zor rol aldığı beşinci sınıf diziler ise Ali'nin televizyon seyretmediği saatlerde yayınlanıyor.

"Evet," dedim, "onlar."

"Vay vay," dedi Ali, "kimler de geliyormuş buraya..."

"Yıldız ailesi benim yazlıktan komşumdur," dedi Cengiz. "Girdiğimizde fark etmedim."

"Abi istersen alevli meyve yollatalım?" diyen Ali'nin sarhoşluğu kesindi.

Hep beraber güldük, bunu fırsat bilen Cengiz kolunu omzuma atıp beni kendine çekti.

BEŞ

Bu aralar gönlüm boş, ama koynum çoğu gece dolu. Herhalde ben de biraz azdım. Her gece başka bir adamla beraber oluyorum. Sonbaharın geldiğini, artan libidomdan anlarım. Yıllardır bu hep böyledir.

İstanbul'un yaz geceleri, bir taraftan sıcağı, bir taraftan rutubeti ile, yatakta kendi bedenimden başkasına tahammül etmemi zorlaştırıyor. Döne döne, bir o yana, bir bu yana, gereğinde verev olarak yatıyorum. Yatağın bir tarafı kendi bedenimin sıcaklığından ısınınca, serinlemiş diğer yana kayıyorum. Bütün yaz böyle geçiyor.

Oysa güz gelip, geceler serinlemeye başlayınca, hele de kaloriferler yanmaya başlamadan evvel, koynumda bir erkekle uyumak iyi oluyor. Beni ısıtıyor. Ona sarılıyorum, o bana sarılıyor; öylece ılık ılık uyuyoruz.

Sabahın ilk ışıkları ile gözlerim açıldı. Kendi yatak odamın perdeleri kalındır, ışık geçirmez. Yani aslında sabahın olduğunu yataktayken fark etmem. Ancak oda kapısı açıksa, salonun geniş pencerelerinden eve dolan gün ışığı koridoru aşıp yatak odama kadar sızar. Sabah güneşi, yere paralel huzmeler halinde eve yayılır. Oysa burası benim evim, bu yatak da benim yatağım değildi. İnce perdelerden tüm sabah yattığım odaya doluyordu.

Koynumdaki adama baktım. Aslında tam koynumda sayılmazdı. Sırtını dönmüş, pikenin çoğunu kendi üstüne çekmişti. Ben, yarı açık yatıyordum. Belki de uyanma sebebim üşümemdi.

Pikeyi üstüme çekelemeye çalıştım. Beceremedim. Sıkı sıkıya sarınmıştı. Bir ayağı dışarıdaydı. Ayak fetişizmim yoktur, ama hakkını vermek gerek, güzel ve düzgün ayakları vardı.

Ona iyice sokulup, bir miktar olsun pikeden pay almaya çalıştım. Ben ona yaklaşınca, hafif bir homurtuyla daha kenara kaçtı. Egoist. Uyanınca bunun hesabını sorardım.

Çişim vardı. Büyük ihtimalle üşümüştüm. Yoksa bu kadar erken saatte çişe kalkmak âdetim de yoktur. Kalkıp tuvalete gittim. İşim bitince aynanın karşısına geçip kendime baktım: Yarısı gitmiş makyajımın altında tıraşsız yüzüm, kısa olmalarına rağmen dağınık saçlarım ve şiş gözlerimle hiç de çekici değildim.

Hep söylerim, ben bir makyaj harikasıyım. Erkek olarak da epey yakışıklı sayılmama rağmen biraz özenli bir makyajla tam bir star haline gelirim. Şimdikilerden değil, 'ellilerin, altmışların pırıltılı, ihtişamlı Hollywood starlarından bahsediyorum.

Tıraş olmak istesem, takımlar aynanın önünde hazırdı. Ama gönlüm yoktu. Neyle beraber olduğunu bilerek yat-

mıştı. Bu halim ona sürpriz olmamalıydı. Ayrıca, gece boyu benimkini tutmuştu. Yani şu an sırtı dönük olduğuna göre en azından uyuyana kadar tutmuştu.

Bir kere yataktan kalktım mı bir daha uyuyamam. Onun için tıraş olmasam bile yüzümü yıkadım, jöleden kaskatı kesilmiş ve punk ötesi bir model sunan saçlarımı ıslatıp düzelttim. Evet, işte efendi görünüşlü delikanlı-ben olmuştum.

Sabahın serinliği çıplak tenimi yalıyordu. Tüylerim ürperdi. Gidip kıyafetlerimi giymeyi düşündümse de vazgeçtim. Başkalarının evlerinde, hele de böyle zengin adamların evlerinde, çıplak dolaşmayı severim.

Kahve hazırlamak niyetiyle mutfağı araştırdım. Her çeşit çay vardı ama karıştırdığım hiçbir yerde kahveye rastlamadım. Demek kahve içmeyen insanlar da oluyordu. Sağlığına düşkün biri olduğu kutu kutu sıralı vitamin haplarından, sağlık içeceklerinden, yulaf ezmelerinden ve her şeyden önemlisi kırk küsur yaşına rağmen dümdüz karnından belliydi.

Buzdolabının üstüne çocuklarının fotoğrafları mıknatısla tutturulmuştu. Kendisi gibi mısır püskülü saçlı iki oğlan. Oğlanlar ondan daha açık renkliydiler. Ya da benimki tenis, solaryum, yüzme derken bronzlaşmış, saçları da yaşla koyulaşmıştı. Çocukların yaşlarını hiç tahmin edemem, ama bunların işe yarar hale gelmeleri en az on yıl, hatta on iki - on üç yıl isterdi. Hem ben, babaları gibi biraz olgun adam severim.

Su ısıtıcısını beklerken buzdolabını karıştırdım. Bekâr yaşayan erkeklerin çoğununki gibi boş sayılırdı. Bir iki şişe beyaz şarap, süt, yumurta ve peynir çeşitleri ile çeşitli egzotik soslar vardı. Bir de kutulu sağlık ve enerji içecekleri. Birini alıp inceledim. Eğer sahiden üzerinde yazanlar

içinde varsa bu kutuyu içince kesin azardım. Yerine bıraktım. Zaten su da ısınmıştı.

Kendime bir limonlu çay poşeti seçip altın yaldız kenarlı, kobalt mavisi fincanlardan birine attım. Sıcak suyu tam doldurmadım. Poşeti biraz bekletip, rahat içmek için üstüne ılık su ilave ettim.

Gazeteler gelmişti. Çayım ve gazetelerle salona geçtim. Nefis bir boğaz manzarası vardı. Güneş deli gibi içeri doluyordu. Gazeteyi kenara bırakıp, gece tam da farkına varamadığım manzaranın keyfini çıkarmaya karar verdim.

Ulus tepesinden Boğaz'a kuşbakışı bakılıyordu. Geçen gemiler lacivert denizde süzülüyorlardı. Boğaz'la aramızda koca bir çam korusu vardı. Yemyeşildi.

Manzarayla mest olarak çayımı içtim. Kendimi sokağa atmam için hâlâ çok erkendi. Benimki de henüz uyanmaya niyetli değildi. Karnım acıkmaya başlamıştı ama dolaptaki yulaf ezmesinden yemeyeceğim kesindi. Meyvelikte iki şeftali vardı. Her ikisini de yedim.

Sonra bir çay daha hazırladım. Tekrar aynı deri koltuğa yerleştim. Sabahın sürekli değişen ışıkları arasında Boğaz film gibiydi. Her anı ayrı heyecanlıydı.

İçeriden önce sifon sonra da gargara sesi geldi. Demek ki Cengiz kalkmıştı. Oturuşumu değiştirip, daha şuh bir poza geçtim. Az sonra yanıma geldi. O da çıplaktı. Vücuduna güvenenler hep böyle yaparlar.

Gülümsüyordu.

"Erkencisin..." dedi.

Gelip beni öptü. Ağzı naneli gargara kokuyordu.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve beni seyretmeye başladı. Bakışları uykuluydu, hangi hislerle nereme baktığını anlamadım.

"Bu halin de ayrı bir hoş."

Biliyordum. Cengiz gibileri iyi tanırım. Yeniden başlamaya niyetleniyor gibiydi. Gülümsemekle yetindim.

Yerinden kalkıp yanıma geldi ve beni tekrar öptü. Arzuluydu. Ama ben değildim. Hemen sıyrılıp ayağa kalktım.

"Su sıcak. Sana da hemen bir çay hazırlıyorum!" dedim.

Ben mutfağa geçerken Cengiz kalktığım yere oturdu.

Çayını getirdiğimde gazeteyle ilgileniyordu. Sabah arzusu sönmüştü. Teşekkür etti.

"Yahu bir travesti ölmüş. Gördün mü?" dedi.

"Dünkü olay," dedim. "Yangın meselesi..."

"Yok hayır," dedi. "Bu başkası. Sarnıçta boğulmuş. Görmedin mi?"

Hayır, görmemiştim. Oysa gazete sabahtan beri yanımdaydı. Manşetine bile bakmamıştım. Nerede kaldı üçüncü sayfadaki travesti ölümü haberi.

Her güne bir travesti ölümü, gerçekten de sinir bozucuydu. Dün Ceren, bu gün ise... Gül! Aman tanrım, kötü vesikalık resimde bile ne kadar güzeldi. Kız güzeli dedikleri cinstendi. Ve gazetenin yazdığına göre on yedi yaşındaydı.

Önünden sahil yolu geçtiği için artık kullanılmayan, Küçükyalı'da bir yazlık evin sarnıcında ölü bulunmuştu. Ölüm nedeni boğulma idi. Adli tıp araştırma yapıyordu.

Üzüntüm yüzümden belli olmalıydı. Cengiz, gelip oturduğum koltuğun koluna tünedi. Ağzını açmadan omzumu okşamaya başladı. Önce sinir oldum, sonra iyi geldi.

ALTI

Bunlar tesadüf müydü? Önce Ceren, hemen arkasından işe beraber çıktığı çıtır Gül ölmüştü. Bana hiç de normal gelmiyordu.

Biri Tarlabaşı'nda, evinden uzakta, metruk bir binada çıkan yangında ölmüş; diğeri İstanbul'un öteki yakasında, travestiler arasında pek de verimli tanınmayan Küçükyalı'da, kullanılmayan bir evin sarnıcında boğulmuştu. Dosttular. Tamam bizimkiler arasında dostluk fazla gelişmez, dost değilse bile arkadaştılar, işe beraber çıkıyorlardı. Belki de gencecik Gül, kendinden birazcık fazla tecrübeli Ceren'in yanında kendine yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu.

Eve dönünce, internetin başına oturup gazeteleri taramaya başladım. Bulduklarım fazla bir şey ifade etmiyordu:

Gül'ün gerçek adı Yusuf Seçkin'di. Karadenizliydi. Demek ki, Şükrü pembe beyaz derken sarışınlığını kastediyordu.

Çocuk yaşta travesti olması dikkat çekiciydi. Ahlâk, milli değerler falan elden gidiyordu. Kötü örneklere özenen çocuklar işte böyle oluyordu. -Bunu yazan gazetenin sitesini en kısa zamanda çökertmeye karar verdim. Böyle şeyler özenerek olmuyordu.-

Çocuk travestinin ailesinden haber yoktu.

Kullanılmayan sarnıçlar tehlikeli oluyordu. Belediye ne yapıyordu? Önlem alınmalıydı. -Bu ölüm haberinden, bu çıkarsamayı yapan gazeteciyi de, editörü de yatırıp dövmek gerekirdi.-

Tabii ki Hasan'ı aradım.

"Şükrü haberi duyunca yıkıldı. Onu teselli ediyorum," dedi. "Biliyorsun hayrandı."

"Sen neler biliyorsun?" dedim.

"Şimdilik bir şey bilmiyorum. Öğrenirsem sana da söylerim," dedi.

Cengiz'in evinde duş almıştım ama duşta da rahat vermediği için her yanım yapış yapıştı. Hızla bir duş alıp hazırlandım. En efendi halimle adli tıbba gittim. Ölümlerle ilgili en ayrıntılı kayıtlar onlarda olurdu.

Biraz rüşvet ve güler yüz aradığım bilgileri sağlardı. Görevli memurları aşıp nöbetçi doktora ulaştım. Suratsız bir kadındı. İltifat etsem bir türlü, etmesem bir türlüydü.

Kibar kalmaya karar verdim. En etkileyici sesimle derdimi açıkça ifade ettim. Vicdanına sesleniyordum. Kaknemliği ile vicdanı arasındaki ilişki konusunda kuşkularım vardı, ama şimdilik bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Bir süre konuşmadan beni izledi.

"Siz de öyle misiniz?" dedi.

Böyle soruları sevmem. Hatta saldırgan bulurum. Belli etmiyorum diye bir iddiam yoktur, ama en azından bu halimle, bu kılıkta, iki günlük sakalla, bana bunun sorulması beni biraz sarstı.

Doktor hanım bilmiş bilmiş gülümsüyordu.

"Önemli değil," dedi. "Benim bazı en yakın arkadaşlarım gay'dir. Hiçbir itirazım yok."

Anlayışlı tarzı için müteşekkir kalmamı bekliyorsa çok aldanıyordu. Bu sözlerini ayrıca küstahlık olarak yorumlamak mümkündü. Hoşgörü sınırlarım fazla değildir. Sinirlenmeye başladığımı seziyordum.

"Bana yardım edebilecek misiniz?" diye sordum.

"Bakacağız," dedi.

Neye bakacağını, ben ne yaparsam gönlünün olacağını söylemedi. İçimden 'kaknem sürtük' diye geçirdim.

Hâlâ beni süzüyordu. Ben de onu süzmeye başladım. Aslında hatları düzgün, her uzvu ayrı ayrı bakıldığında normaldi ama bütün halinde tatsız bir kadındı. Kötü boyanmaktan, ten rengine dönmüş saçları spreyden kaskatı duruyordu. Belli bir modeli yoktu, sadece kabarıktı. Elinde cetvelle gezip, gülen çocukları ilk fırsatta, gülmelerinden intikam alırcasına hırpalayan ortaokul öğretmenlerini andırıyordu.

Alyansı yoktu. Olsa şaşardım. Kaşları neredeyse tamamen alınmış, incecik, kalkık, parantezler haline gelmişti. Bu da yüzüne ayrı bir gerginlik katıyordu. Yok denecek kadar az olsa da makyajı tam bir felaketti.

Beni süzerken dudaklarını büzüyordu.

"Ben bir araştırma yapıyorum," diye başladı.

Böyle araştırmaların sonu hayırlı olmazdı ama sesimi çıkartmadan dinledim.

"Eşcinseller üzerine," diye ilave etti.

"Evet?" dedim.

"Sizin de araştırmaya katılmanızı isterim," diye noktaladı.

"Nasıl bir araştırma?" diye sormaktan kendimi alamadım. Başıma gelecekleri öğrenmek hakkımdı. Ya da ulaşmaya çalıştığım bilgilerin buna değip değmeyeceği.

Elindeki kalemi sinirli hareketlerle sallıyordu. Belli ki söyleyeceklerini tartıyor, bana nasıl söylerse olurumu alırı hesaplıyordu.

"Araştırmayı genelde adli vakalarla gelenler ve zührevi hastalıklar hastanesine başvuran eşcinsellerle yürüttük."

Hayret, demek zührevive kendiliğinden başvuran kızlar da oluyordu. Benim bildiğim polisin baskınlarla toplayıp götürdükleriydi. Kızlar kendi istediklerinde en âlâ doktora, istedikleri özel hastaneye giderlerdi. Zührevi, aramızda hapisle eşanlamlı kullanılırdı.

"Yapılan pratik doğrultusunda anal kaslardaki refleks değişimlerini ve deformasyonları araştırıyoruz," dedi.

Doğru anlayıp anlamadığımı merak ettim.

"Nasıl yani?" dedim.

Beni cahil zannetmesi umrumda değildi. Kıçıma ne yapmak istediğini anlamalıydım.

"Basit ölçümler," dedi. "Anal sfinkterin kasılma refleksindeki değişimleri ölçüyoruz. Bir de rektum ve ötesindeki deformasyonlar."

"Anladığımı sanıyorum," dedim.

"Ha, bir de ufak bir anket var," diye ilave etti, "geçmişiniz, tecrübeniz, ilişki sıklığı falan gibi sorular. Elbette isim yazmanız gerekmiyor."

"Anketi doldurabilirim," dedim. "Ama rektum ölçümlerine pek niyetim yok."

Ona karşı gelmeme çok şaşırdı.

"Canınız yanmaz," dedi. "Yani azıcık yanabilir."

"Mesele o değil," dedim. "Kıçıma metal bir aletin girmesi fikri..."

Neydi adı o aletin? Jiroskop, periskop gibi bir şeydi. Hayır değildi. Aklıma takılan, bildiğim bir şeyi hatırlamayınca sinir olurum.

"Rektoskopi," dedi.

"Ben almayayım," dedim.

"Siz bilirsiniz," dedi ve önündeki kâğıtlara eğildi.

Yerimden kıpırdamadığımı görünce kafasını kaldırmadan, sadece gözlerini bana dikti.

"Şimdi müsaade ederseniz işim var."

Iığhh! Altmışlı yılların Türk filmleriyle büyümüştü. Bu nasıl konuşmaydı böyle.

Bana yardım etmeyecekti. Sfinkterimi ölçmek için, rektoskopi yapmadan, yani kıçımı elleyip içini yoklamadan ağzını açıp Ceren ya da Gül'le ilgili bir şey söylemeyecekti. Bu kesin olarak belli olmuştu.

Konuşması gerekmezdi, dosyaları gösterse onlar da işime yarardı. Kalkıp gitmez ya da uzanıp kıçımı açmazsam, beni öğretmene şikâyet edecek fitne ve çalışkan öğrenci bakışlarıyla bakıyordu.

Kalktım.

YEDİ

Adli tıbbın kapısında Gönül'le karşılaştım. Camiamızın bu kara cahil ve cüretkâr üyesiyle ya adli tıpta ya da cenazelerde karşılaşma huyumuz vardı.

Her karşılaşmamızda olduğu gibi yine ağlıyordu. Basma desenli bol bir etek giymişti. Tahminen beli lastikliydi. Yerlere kadardı. Üzerinde, parlak taşlarla tavus kuşu deseni işli beyaz bir penye vardı. Beni görünce durdu, dik dik baktı.

"Bana yemek sözün vardı," dedi.

Doğrusu açılış cümlesi olarak, hem de ağlayan birinin açılış cümlesi olarak pek parlak bir giriş değildi.

"Sözüm hâlâ geçerli," dedim.

"Ama verdiğin numarayı kaybettim. Seni nasıl bulacağım?"

Telefon numaramı tekrar verdim. Bana en zor ulaşabileceği ofis numaramı verdim. Ofise haftada bir ya uğrarım ya uğramam. Sekreterler benim için mesaj alırlar.

Üzüntüsüne bakılırsa Ceren ya da Gül'ü yakından tanıyordu. Sordum.

"Ceren'le ne işim varmış. Pisliğin tekiydi. Yusuf'tu benimki. Canım ona yanar," dedi.

Tekrar ağlamaya başladı.

"Onu Rize'den ben getirdim. Kız gibiydi. Çok istedi. Can yoldaşı olur diye yanıma aldım, geldim," dedi. "Sonra o Ceren orospusu ayarttı oğlanı, yanına aldı."

Fevkalade. Gönül yine döktürmeye başlamıştı. Burada fazla soru sormaya imkân yoktu. Baş başa kalırsak kim bilir neler anlatırdı.

"İstersen şimdi yemeğe gidelim," dedim.

Makyajı kalmamış yüzünde nedensiz bir gülümseme belirdi. Makyajsız haliyle ablak suratlıydı. Yine de kafasına taktığını yapmak istediği belliydi. Binayı işaret etti.

"Bir durumu öğreneyim de."

"Beklerim," dedim.

"Söz ver..."

Söz verdim. Teyit etmek için de göz kırptım. Şuh bir öpücükle cevap verip Adli tıbbın tatsız binasına girdi.

Çıkmasını yarım saat kadar bekledim. Söylenerek yanıma geldi.

"Velisiyim dedim, anlatamadım. Ay ne suratsız insanler var ama. Bir yardımcı olmuyorler. Neyse bir doktor kadın vardı. Zavallı, pek aksi bir şey. Anket yapıyormuş, yarın sabah aç karnına gel, bakarız dedi."

İşte bunların hepsini tek nefeste söylemişti. Derin bir nefes aldı. Başına gelecekleri anlamamış olduğu kesindi.

Rektoskopiden bahsedip kendi işime taş koymanın gereği yoktu. Sustum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nereye istersin?" dedim.

"Beyoğlu'na çıkar mısın?"

"Tabii," dedim.

"Yani benimle çıkmaktan utanmazsın di mi?"

"Hayır, ne münasebet," dedim.

"Yok, yani istemezsen açık söyle. Kızmam. Bazıleri benle görünmek istemez de."

Bütün çoğul eklerini 'ler' halinde söylüyordu, 'lar' kalmamıştı. Bunu daha önce fark etmemiştim. Herhalde kibarlık olduğuna inanıyordu.

"Ay rica ederim," dedim. Koluna girip taksi sırasının başına sürükledim.

Arabaya yerleşir yerleşmez merakıma teslim oldum.

"Ha'di anlat," dedim.

"Aaa, takside olmaz," dedi. "Oturunca anlatırım."

Az önce adli tıbbın önünde bülbül kesilen o değildi tabii. Şimdi taksi şoföründen utanacağı tutmuştu.

"İstersen Galatasaray'da ya da Tünel'de inelim, geze geze Taksim'e çıkarız," dedi.

"Nerede yemek yiyelim?" dedim.

"Aa onu da sen seç. Semti ben seçtim, yeri sen seç," dedi, "hem hesabı sen ödeyeceksin. Karışmak istemem yani."

Aklımı toplamaya çalıştım, fazla göz önünde olmayan, rahatça konuşabileceğimiz ve rahatsız ya da taciz edilmeyeceğimiz bir yer düşündüm. Aklıma gelmedi.

Gönül âdeti olduğu üzere taksi şoförüne sarkmaya başlamıştı. Herkesin bir tür saplantısı var. Tanıdığım kadarıyla Gönül'ün baştan çıkması için adamın direksiyona dokunuyor olması yeterliydi. Tipi, yaşı gibi konular sonraki sorunlardı.

"Kardeş siz nerelisiniz?" diye başladı.

Sürücümüz Iğdırlıydı.

Iğdır'ı duyunca Gönül hayat iksiri koklar gibi bir iç çekti ki gayrı ihtiyari dönüp hayretle baktım.

"Ne güzel sürüyorsunuz arabayı," diye devam etti.

Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyordum. Adam dikiz aynasından bizi izlemeye başlamıştı. Ne mal olduğumuz ortadaydı, ama nasıl davranacağına karar veremiyor gibiydi.

Unkapanı Köprüsü'nü geçmiş, Kasımpaşa kavşağına geliyorduk. Şoförümüz doğal bir soru sordu.

"Galatasaray mı Tünel mi? Karar verdiniz mi?"

Gönül bunu fırsat bilip derhal onu tek muhatabı kabul etti.

"Sence hangisi daha uygun olur?"

Eminim Gönül öne oturmadığına pişmandı.

"Yani şimdi biz yemeğe gidiyoruz. Nereyi önerirsin? Bildiğin hoş bir yer var mı?"

Utancımı başımı cama çevirerek saklamaya çalıştım. Esmer adam dikiz aynasından beni süzüyordu. Daha da kızardım.

"İstersen sen de gel." Birden bana döndü. "Olur di mi? Hatırım için abloş."

Her şeyin üstüne bir de bana, şu en erkek kılığımdayken 'abloş' diye seslenilmesi! Neye uğradığımı anlamadım. Taksi şoförü niçin bizimle yemeğe gelsindi? Adam suskun, dikiz aynasından bizi izliyordu. Yolu tercihine bıraktığımız için Tünel sapağını geçmiş, Galatasaray'a doğru gidiyordu.

"Ben Doğulu erkeklere bayılırım."

Gönül'ün ağzından çıkan her laf, kelimeler ne olursa olsun, müstehcendi. Mimikleri başlı başına porno sayılırdı.

"Aslen ben de Doğuluyum. Vanlıyım." Resmen kırıtıyor, Alman pornolarındaki kötü oyuncular gibi durmadan dudaklarını yalıyordu.

"Bizim oranın erkekleri başke olur."

Belli ki şoförümüz efendi bir adamdı. Tepebaşı'na saptı. Odakule'nin önüne gelince durdu.

Odakule'nin yanındaki binayı eliyle işaret ederken yüzümüze bile bakmadı.

"Bu binanın en üst katı güzeldir," dedi.

Derhal parasını uzattım, sol kapıdan inmeye niyetlendim. Kendimi bir an evvel dışarı atmak istiyordum. Kapı açılmadı.

"Orası bozuk. Diğer yandan inin," dedi.

Gönül kapısını açmıştı ama inmeye niyeti yoktu.

"Ya bulamazsak? Yani gelip gösterseniz."

Adam eliyle binayı gösterdi.

"En üst katı," dedi. "Adı Mefharet mi, Meserret mi öyle bir şey."

Para üstünü verdi. Gönül'ü itekledim. Zorla indi.

"Ay ama çok hoş adamdı. Tam tipimdi," dedi. "Bana hiç yardımcı olmadın. Aşk olsun yani."

Ne söyleyeceğini bilemeyen insanların hep yaptığı gibi aptalca sırıttım. Bunun bazen anlayış, bazen tevazu, bazen de özür anlamına çekildiğini bilirim. Yorumu Gönül'e kalabilirdi.

Asansörün çıktığı son kattan sonra bir kat da yürüdük ve muhteşem bir Haliç manzarasına sahip terasa çıktık. Tüm Balat, Fener ve Ayvansaray önümüzdeydi. Fazla müşteri yoktu. Bu iyiydi.

Bir an evvel yemekleri sipariş edip konuşmaya geçmek istiyordum. Menüler elimize tutuşturulduğu anda garsona sordum.

"Bize ne tavsiye edersiniz?"

"Başlamak için güzel karides güveç var, sonra..."

Gönül hemen araya girdi.

"Ben karides yemem."

"Günün yemeği ne?" diye sordum.

"Mantarlı fileminyonla şnitzel var."

"Hangisini istersin?" diye Gönül'e sordum.

"Bir ondan bir ondan söyleyip paylaşalım mı?" dedi. "Birbirimizin yediğinde aklımız kalmaz."

Fena fikir değildi. Siparişimizi verdik. Garson gidince Gönül anlatmaya başladı.

"Biliyorsun benim turnelerim oluyor."

Bilmiyordum, ama önemli değildi. Üstünde durmadım. Onun ise bu ayrıntıyı öyle hemen geçmeye niyeti yoktu.

"Şekerim, tüccarın para kazandığı zamanı bilmek lazım. Ne zaman fındık, ne zaman çay toplanır, parasını ne zaman alırler. Pamuk toplamaya gelenler Ceyhan'a ne zaman gelir, bileceksin. Ona göre de orada hizmete hazır oleceksin. Adamların işleri tamamlanmış, ceplerine paraleri girmiş olunca ne isterler? Bizi! İşte ben böyle sistematik çalışırım."

Gerekli gereksiz 'a' yerine kullanılan 'e'ler bir kenara bırakılırsa, teknik, başlı başına sahiden takdire değer bir teknikti. Şimdiye kadar kimsenin bunu akıl etmemiş olması hayret vericiydi.

"Evet, çok zekice," dedim.

"Tabii, ben işimi bilirim. Bakma bana Kezban muamelesi yaptıklerine. Bende daha ne numaraler var. Ama hepsini birden anlatamam, olmaz."

Bazı insanların zekâları ile karşısındaki kişileri de etkilediklerini okumuştum. Gönül kesinlikle bunlardan biriy-

di. Onun yanında düşünce kapasitem azalıyor, IQ'm geriliyordu.

"Neyse, geçen sezon çay alımleri bitince Rize'ye gittim. İnan tarihleri takip etmek zor değil. Televizyonda söylüyorler. Ben de kalkıp gidiyorum."

Komi çocuk içeceklerimizi getirdi. Gönül, o yanımızdan ayrılana kadar sustu.

"İşte Rize'ye gittim. Çay paralerinden bana ne çıkar diye. Bunların, yani tüccarlerin, çaycılerin toplandığı özel kahveleri var. Oraya gidip oturuyorum. Kısmet vıcır vıcır kaynıyur. Sonra bir gün gençten bir adam geldi. Ama yapılı falan, güzel bir şey. Anlaştık. Evlerine götürdü. Evde altı mı yedi mi erkek. Hepsi kardeşmiş. İşte Yusuf onların en küçüğüydü. Bir görüşte anladım. Zaten kız gibiydi. Pek güzeldi. O gözler. O dudakler. Pembe bir cilt. Sanki doğuştan pudralı. Ağabeyleri benle işlerini bitirince bu benim peşime takıldı, yol boyu sorgu sual, yok İstanbul nasıl, yok gelse ne yaparmış. Yani hali belli."

Yemeklerimiz gelmişti.

"Hangisiyle başlamak istersin?" dedi.

Tercihi ona bıraktım.

"Sulusuyla başlayayım. Kurusunu üste yerim," dedi.

Önüme aldığım şnitzeli tam ortadan ikiye kestim. Ona ayırdığım parçayı tabağımın kenarına iteledim.

"Velhasıl cancağızım, iki gün peşimde gezdi. Ben de gelirken yanımda getirdim."

"Ama yaşı bile tutmuyormuş. Çocukmuş daha," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama ben yanıma almasam başkası alacaktı. Onun niyeti belliydi. Kafaye takmıştı İstanbul'a gelmeyi."

Bu 'a' yerine gelen inceltilmiş 'e'ler fazla olmaya başlamıştı. Ben de kafayı bunlara takıp, dedi- demedi hesabı

yaparken anlattıklarını kaçırıyordum. Yani duyduklarımın altındaki anlamı çözmek için gereksiz bir çaba harcıyordum. Oysa konuşulan benim de anadilimdi. Ne hale gelmiş olduğu ayrı meseleydi.

"Korkmadın mı? Bu çocuk kaçırmak gibi bir şey."

"Aman, niye korkacakmışım. O yaşta kızleri, oğlanleri evlendiriyorler bile."

"Peki ya ağabeyleri? Onlar ne yaptı?"

"Bak onu bilemem. Arayıp sormadık."

Yemeğini yemeye başladığı için konuşma hızı düşmüştü. Parçaları önce kesiyor, sonra sağ eline aldığı çatalla teker teker ağzına atıyordu.

"Burada bana can yoldaşı olurdu," dedi. "Benle işe çıkar, yol yordam öğrenirdi. Kızım gibi olurdu. Adını bile ben koydum. Gül yüzlü diye Gül dedim. Öyle kaldı."

"Sana para da kazandırırdı..."

"Elbette. Nasıl olsa yapacaktı bu işi, kafaya koymuştu. El âleme yarayacağına bana yarasın. Di mi ama? Büyüyünce de ben ona hizmet ederdim. Beraber kazanıp beraber yerdik. Ömrüm billah sokaklerde verecek halim yok."

"Sonra ne oldu?" dedim.

"Ne olsun, Ceren orospusuyla tanıştı. Zaten anam, gözü göz değildi. Ne görse beğeniyor, her şeye sahip olmak istiyordu. Yani beni bilirsin, ben öyle deli gibi para harcamam. Tutumluyumdur. Etrafı gördükçe istedi, istedikçe yetmedi. Sonunda Ceren onu peşine taktı."

Suratını ekşitmişti. Altdudağı Mürüvvet Sim tarzı döndürülüp sarkıtılmış, gözleri yana doğru anlattıklarını onaylamaz biçimde kaydırılmıştı.

"Ceren onu ne sattı, ne sattı. Paraya para demiyorlerdi. Tüysüz oğlan, fıstık gibi. Muamelesi de iyiymiş. Her gece kaç iş, artık sen düşün."

Hafiften haset ettiği belliydi. Ne de olsa güzel çocuğu o bulmuş, getirmiş, işin kaymağını yemek ise Ceren'e nasip olmuştu.

"Nasıl öldüğü hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Boğulmuş. Sarnıçta boğulmuş. Testi su yolunda kırılırmış. Bu da öyle bir şey galiba."

"Bir gün önce de Ceren'i yangında kaybettik."

"Beter olsun inşallah. Cehennem ateşlerinde yansın. Layığını bulmuş orospu. Çirkef karı bozması. Başka ne diyeyim."

"Zaten öldü," dedim.

Tabaklarımızı değiştik. Ben de fileminyona devam ettim.

"Ben Gül'üme üzüldüm," dedi. "Biliyorsun pek güzel bir şeydi. Adı gibi. Yüzünde Hazreti Yusuf güzelliği vardı."

Evet! İşte kafama takılan ama adlandıramadığım benzerlik bir flaş çakımı gibi aydınlanmıştı: Gül-Yusuf'un başına gelenlerle Hazreti Yusuf hikâyesi ile arasındaki benzerlik! Her ikisi de güzellikleri ile ünlüydü. İkisi de kalabalık ailelerin son çocuklarıydılar. Hazreti Yusuf güzelliği ve iyi huyuyla babasının en sevdiği oğlu, gözbebeğiydi. Hazreti Yusuf'un da ağabeyleri vardı. Kutsal kitapta, Yusuf'u babalarından kıskanan ağabeyleri ondan kurtulmak için onu kuyuya atardı. Bizim Gül'ün de ağabeyleri vardı. Ve Gül bir sarnıçta ölmüştü.

Önüme gelen sade kahve aklımı başıma getirdi. Ağabeyleri onu bulmuş ve cezalandırmış olabilirdi. Hâlâ bu tür törelerle yaşayanlar vardı. Kötü yola düşen üye, aile meclisinde yargılanıyor, sonra da infaz gerçekleştiriliyordu. Ve bu infaz akla gelebilecek en vahşi yöntemlerle gerçekleştiriliyordu. Gül'ün, yani Yusuf'un da durumu böyle olabilirdi. Eğer gerçek ise bu tam bir vahşetti. Tüylerim ürperdi.

SEKİZ

Gönül'den bir an evvel kurtuldum. Kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.

Yusuf'u ağabeyleri bulup öldürdüyse, bu ağabeyler Yusuf'un izini sürerken Ceren'e ulaşmış, onun kardeşlerine ibnelik yaptırdığına inanıp onu da öldürmüş olabilirlerdi. Ama Ceren önce ölmüştü? Olsun, önce onu konuşturup, Yusuf'un yerini öğrenip, hatta işkence yapıp konuşturmuş, belki de kullanmışlardı. Sonra da Yusuf'u bulup...

Pekiyi, bütün bunlar doğruysa ben nasıl ispat ederdim. Elimde varsayımlardan başka bir şey yoktu. Bunları tamamen uyduruyor da olabilirdim.

Şakaklarım zonkluyordu. Vahşetin her türlüsü bana dokunur.

Adli tıptaki kaknem doktor kadın yardımcı olabilirdi,

ama şartı vardı: Kıçımın içini, dışını mıncıklamak istiyordu. Gözümü karartıp, dişimi sıkıp kabul edebilirdim. Bir şey çıkmazsa boşuna canımın yandığıyla kalırdım.

Ne aradığımı bilsem sorun yoktu, ama bilmiyordum da.

Uzun zamandır görmediğim, komiser Selçuk Tayanç belki yardımcı olabilirdi. Eve dönüp telefon fihristimi karıştırdım. Bendeki son kartında, makam hanesinde 'daire şefi' yazıyordu. Yani iyi bir yerlerdeydi.

Ulaşmak biraz zaman aldı, ama becerdim.

"Vay vefasız!" diye başladı. "Nerelerdesin? İşin düşmezse aramazsın."

Baştan böyle sitemle konuşmaya başlanmasını sevmem. Tele-sekreterim onun bıraktığı mesajlarla doluymuş gibi konuşuyordu. Sanki o beni durmadan arıyordu, ben ise sadece işim düşünce.

"Rahatsız etmek istemiyorum," dedim. "Biliyorum işin başından aşkındır."

"Sana ayıracak vaktim her zaman var," dedi.

Söylediklerinde içtendi. Selçuk'la çocukluk arkadaşıyız. Aynı mahallede büyüdük. Sokakta oynarken beni korur, kollardı. Sonra da birbirimizin dudaklarını şişirene kadar emerdik.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Durumu özetledim. Onun şubesinin işi olmadığını biliyordum, ama belki adli tıptan raporlara ulaşmamı sağlayabilirdi.

"Düşündüklerin enteresan," dedi. "Belki de sahiden iz üstünde olabilirsin. Bizim çocuklar da bunu düşünmüş, hatta ağabeyleri araştırıyor olabilirler. Müsaade et, biraz araştırıp sana geri döneyim."

"Ya adli tıp raporları?" dedim.

"O iş tamam," dedi. "Raporları sana yollatırım."

Aslında yanıma bir komiser vermesini, birlikte adli tıbba gitmemizi önermesini tercih ederdim. Yanımda yetkili bir komiserle girdiğimde kıçımı mıncıklamak isteyen doktor kadının suratını görmek isterdim.

Aklımdan geçenleri söyledim.

"Abartma güzelim," dedi. "Her şeyi tiyatro haline getirmeden de halledebiliriz."

Telefon numaramı verdim, en kısa zamanda görüşmek dileğiyle kapattık.

Beklemeyi sevmem. Gerginlik yapıyor. Beklerken ne yapacağımı şaşırırım. Hangi işe başlasam yarım kalacak gibi gelir. Oturup bekleyince de zaman daha bir geçmez olur. Yani beklemek benim için tam bir çıkmazdır.

Bilgisayarda bir şeylerle oynayarak vakit geçirmeye karar verdim. Her zaman temizlenecek bazı dosyalar, yüklenip kaldırılacak programlar vardır. Olmadı internette gezinmek, chat yapmak, oyun sitelerinden birine bağlanıp canlı bağlantıyla kâğıt oynamak mümkündür.

PC kullanımında hızlıyımdır. Kullandığım alet de bana uygun. Sürekli yaptığım ilavelerle inanılmaz bir performansı var.

Disk tarama ve sıkıştırma gibi beni pasif bırakacak işleri hemen geçtim. Eski dosyaları karıştırmaya başladım. Bizim chat odasının başlangıç kayıtlarını buldum. Onları silmek üzere karıştırırken de Cihad2000'in adına rastladım. Her seferinde besmeleyle bağlanıp gidiyordu.

Hemen internet bağlantımı yaptım, bizim 'erkek-kızlar' odasına bağlandım. Hayır, Cihad2000 ortalıkta yoktu. Başka chat odalarında olabilirdi. Hızlı bir arama programıyla onu buldum. Alfabetik sırayla 'gönül dostu', 'islam', 'istanbul', 'sex' ve 'zurna' odalarındaydı. Hızlıydı. Hepsine birden laf yetiştiriyordu.

Ona özel bir görüşme talebinde bulundum. Kısa süre sonra DCC talebime besmeleyle cevap verdi. Onun yardımına ihtiyacım olduğunu yazdım. Böylece başladık. Aralarda float halinde önceden hazırladığı tekbir ve özlü sözleri geçmesini tarzı olarak kabulleniyordum.

Aramızdan birinin daha öldüğünü yazdığımda celallendi.

<hepiniz kafirsiniz! ölüm sizin kurtuluşunuz
zındıksınız!
Allah'ın yarattığını beğenmeyip değiştirenler kafirdir
siz erkek doğdunuz, karı gibi yaşadınız
ölüm sizin kurtuluşunuz
sen de kafirsin
sen de öleceksin>

Böyle lafları anlamıyorum. Sanki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi yazıyordu.

<hepimiz bir gün gelince öleceğiz
öyle değil mi?>
diye yazdım.

Henüz büyük harf yazmaya başlamamıştı. Ateşi geçince ne yardımı istediğimi sordu. Yusuf-Gül'ün ölümü hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sordum.

<peygamberler masumdur.
onların adı kutsaldır
kirletilmez
onların adlarını kirletenler cezasını çeker>

Ne söylemeye çalıştığını anlıyor gibiydim.

<anlamadın mı?
Salih depremden kurtulmadı
İbrahim'i ateşle sınadılar
sonra Yusuf'u kuyuya attılar
peygamberlerin adı kutsaldır
adlarını kullananlar dikkatli olmalıdır

Kur'an da 25 tane peygamber sayılır
ve daha niceleri denir
her millete kendi peygamberinin yollandığı söylenir
Âdem, Nuh, Davut, Musa, İsa, Muhammed!>
Ve hemen peşinden büyük harfler, yani şiddet, başladı
<PEYGAMBERLERİN ADINI KİRLETEN
KAFİRDİR
KAFİRLERİN SONU GELECEKTİR>

Artık beni dinlemiyordu. Öfkesi kabarmış, float'a geçmişti. Diğer pencerede gördüğüm haliyle 'erkek-kızlar' odasına da bağlanmış, aynı float'ları geçiyordu.

Birden onun bağlantısını bulabileceğim, en azından nereden bağlandığını, gerçek kullanıcı adının ne olduğunu öğrenebileceğimi hesapladım. Gerekli izleme programını açtığım anda telefon çaldı.

Arayan Selçuk'tu. Adli tıp raporlarını yollatıyordu, yarın sabah alırdım. Yusuf'un ağabeyleri Seçkin kardeşler ise Rize'den İstanbul'a hiç gelmemişlerdi. Yani onları zan altında tutan bir şey yoktu. Kardeşlerinin cenazesi ile bile ilgilenmemişler, gazete haberleri üzerine 'bizim öyle bir kardeşimiz artık yok' diye kestirip atmışlardı.

"Bir akşam bize yemeğe gel. Ayla'yı da görmüş olursun."

Ayla karısıydı. O da mahalledendi. Selçuk, çocukken ikimizin de dudaklarını emmiş, onunkileri tercih etmişti. Ortaokuldan itibaren çıkmaya başlamışlardı. Kısacası, bildim bileli evli gibiydiler.

"İnşallah," dedim.

Cihad2000 ile chat yapınca böyle laflar dilime dolanıyor.

Bağlantı kökeni bulma programım çalışmış, vazifesini tamamlamıştı. Cihad2000 benimle özel bağlantısını kesmişti, ama önemli değildi. Nereden bağlandığını bulmuştum. Üstelik yeterince aydınlatıcı olmuştu.

DOKUZ

Peygamberler tarihini az çok hatırlıyordum. Bir zamanlar tüm kutsal kitapları meraktan okumuştum. Ayrıca kostüme, filmlere ilgim ve Ava Gardner'a hayranlığım nedeniyle, yıllar önce John Huston'ın *The Bible* (İncil) filmini DVD'den seyretmiştim. Âdem ile Havva, Habil'le Kâbil, Nemrut, Nuh Tufanı, İbrahim, Lut, Sodom ve Gomorra filmden aklımda kalmıştı. O zamanın en güzel erkeği kabul edilen Peter O'Toole, günahkâr Sodom ve Gomorra'da yaşayan Lut'u ziyarete gelen üç meleği oynuyordu.

Filmde altmışların tutuculuğu ve sansür anlayışı ile pek belirsiz, karanlık bir Sodom ve Gomorra vardı. Şimdilerde, biraz uçuk ve cüretkâr bir yönetmen çekse nasıl pornolarla renklendirirdi diye içimden geçirdim.

Hazreti Yusuf'un hikâyesini de çocukluğumdan silik

olarak kalan, Yusuf Sezgin'in oynadığı filmden hatırlıyordum. Yusuf Sezgin adı ile Yusuf Seçkin arasındaki benzerlik ise sinir bozucuydu.

Hatırladığım kadarıyla Hazreti İbrahim, inançsız Kral Nemrut tarafından ateşe atılmış, ama alevler kuş olmuş, Hazreti İbrahim de kurtulmuş, müminleri artmıştı. Bizim İbrahim-Ceren ise sadece yanmıştı. Alevler kuş olmamıştı.

Cihad2000, depremden kaçamayan Salih'ten bahsetmişti. Bu kafamı karıştırmıştı. Salih de kimdi? Deprem neyin nesiydi?

Kaynakları karıştırınca, Hazreti Salih'in adıyla karşılaştım. Kuran'da adı geçen peygamberlerdendi. Puta tapan, Arap Semud kavmine gönderilmişti. Onları tek tanrıya inanmaya çağırmıştı. Onlar ise Salih'e inanmayıp Tanrı'nın yolladığı dişi deveyi sakatlayıp öldürmüşler; var ise Tanrı'nın kendilerini nasıl cezalandıracağını öğrenmek istemişlerdi. Salih onlardan taştan oyma mağara evlerine kapanmalarını istemiş, sonra şiddetli fırtına ve deprem olmuştu. İnanmayanlar evlerinde ölmüştü.

Yani Salih Peygamberin, deprem ve fırtına ile ilişkisi vardı.

Ama Salih adı neden birdenbire Cihad2000 tarafından ortaya atılmıştı? Bizim kızlardan Salih adlı biri ne zaman ölmüştü? Hafızamı yokladım. Bulamadım.

Camiamızın muhtarlık görevini yerine getiren Hasan'ı aradım. Meşguldü, kısa konuştu. Salih adını duyunca önce tereddüt etti ama sonra hatırladı.

"A tabii, sen Deniz diye tanırsın. Birkaç ay oldu. Asansör boşluğuna düşüp ölmüştü," dedi.

Evet hatırlamıştım, şüpheli bir ölüm değildi. Ataköy'deki bloklardan birinde asansör boşluğuna düşmüştü. Olayı hatırlıyordum. Depremle bir alakası yoktu. Ataköy

etkilenmişti, ama depremden zarar görmemişti. Deniz'in ölümünde deprem bağlantısı yoktu. Üzülmüştük ama çabuk unutmuştuk.

"Kızlardan ölenler arasında İsa, Musa, Nuh falan var mıydı?" diye sordum.

"Ne o canım, peygamberler tarihi mi bu?" dedi.

Evet, galiba peygamber tarihi gibi bir ölümler zinciri gerçekleşiyordu. Erkeklik adları, peygamber isimleri ile aynı olan kızlar ölüyordu. Üstelik ölümleri, peygamberlerin başına gelenlerle garip benzerlikler taşıyordu.

Gül ve Ceren'in, yani Yusuf'la İbrahim'in, ölümlerinin ayrıntısı için Selçuk'tan gelecek raporları bekliyordum, ama Deniz'in, yani Salih'in ölümünü kurcalamaya başlayabilirdim. Başlardım da, üzerinden en az iki üç ay geçmiş bir olaydan geride kalmış ne bulabilirdim? Cevap hiç ya da hiçe yakın bir şeydi.

Deniz yakından tanıdığım biri değildi. Ama kulübün devamlılarından Çise'nin yakınıydı. Bir ara birlikte oturmuşlardı. Sonra Çise sürekli elbisesine işeyen Deniz'in kanişini kaptığı gibi duvara fırlatmış, ev arkadaşlıkları bitmişti. Akşam kulübe çıktığımda Çise'yle kısa bir sohbet bilgi toplamama yardımcı olurdu.

Kafamı toplayıp seçenekleri düzenledim: A- Ben paranoya yapıyordum, B- Sapık Cihad2000 saçmalıklarıyla beni kışkırtıyordu, C- Manyak bir katil seri cinayetlere başlamıştı, D- Bunların hepsi sadece tesadüftü.

Paranoya faydalıdır, temkinli yaşamayı sağlar. Bugüne kadar zararını görmedim. Belli bir doz paranoyası olmayan insanlardan nefret ederim. Nedir o gereksiz rahatlık, genişlik? Çok saçma bulurum. İnsanın hayatta bazı şeylere kuşkuyla yaklaşması sağlıklıdır. Hem zaten birazcık bile niyet olunca kuşkulanacak, kaygılanacak ne çok şey vardır aslında.

D şıkkını otomatik olarak eledim. Tesadüfse bile ben

takılmıştım. Tesadüf olmadıklarının ispatlanması gerekliydi.

Cihad2000 saçmalıyor olabilirdi. Ama her bir şeyi bilmesi, ve hemen kendi tarzında bir kılıfa uydurması yabana atılmamalıydı. İzini bulup kontrol etmek zor olmazdı. Buna değerdi. Hiçbir şey çıkmasa bile kulağını bükerdim, biraz ürker, chat odasına bağlandığında ortalığı karıştırmazdı.

Seri cinayetler işleyen manyak katil seçeneği, düşünce olarak çekiciydi. Bir o kadar da ürkütücüydü. Kim olduğu, neden yaptığı gibi bir dolu soru işareti vardı. Eğer gerçekse, daha fazla yol almadan durdurulmalıydı.

Son olarak da Cihad2000, bizatihi kendisi, seri cinayetleri işleyen sapık olabilirdi.

Çözdüğüm bağlantı adresini önüme aldım. Tabii ki uyduruk bir e-posta adresi vardı. Bağlantı sağladığı server'daki kullanıcı adına ulaşmam zor olmadı. Kullanıcısı pek fazla olmayan doruk.net üzerinden bağlanmıştı, kayıtlarda 'kbarutcu@doruk.net.tr' yazıyordu.

Doruk, internet hizmeti sağlayanlar arasında daha çok kurumsal çalışanlardandır. Bu nedenle güvenlik sistemleri güçlüdür. Bu benim için aşılamaz anlamına gelmez.

İşe girişmeden evvel kendime bir rezene çayı hazırladım. Birkaç yudum alıp yapacağım işlerin sırasına karar verdim ve başladım. Doğrusu ummadığım kadar uğraştım. Gereksiz güvenlik önlemleri vardı. Lakin bir kullanıcı kodunu yakalayınca gerisi çorap söküğü gibi geldi.

'kbarutcu', Kemal Barutçu'ydu. Adresi Beşiktaş'taydı. Adresi ve kayıtlı iki telefon numarasını kaydettim.

Ev ya da işyeri olduğuna dair bir kayıt yoktu. Ev ise başka, işyeri ise başka sorun çıkabilirdi. Bulunduğu yerde yalnız değil ise başıma bir dolu aile üyesi ya da ofis çalışanı üşüşsün istemezdim.

Ziyaret etmenin sakıncası yoktu ama önce ev mi, işyeri mi olduğunu bir telefonla yoklamak iyi olurdu. Karşımdakinin nasıl bir takıntılara sahip olup olmadığını bilmiyordum. Ev telefonlarımdan arayıp, durduk yerde numaramı ona kaydetmenin gereği yoktu. Telefon şifreleme programını çalıştırdım. Gelişigüzel arama ile denk düşen, Jersey Adası'ndaki bir numara üzerinden bağlandım. Artık numaram olarak bu numarayı görecekti. Jersey'deki bu numara kiminse, bu görüşme onun kayıtlarında görünecekti.

Telefon fazla çalmadı. Burundan konuşan, güvensiz ama genç olduğu belli bir erkek sesi "Efendim," diye açtı. Gençliği konusunda yanılmamış olmama sevindim.

"Kemal Bey lütfen," dedim.

"Benim. Buyurun?"

Düzgün konuşuyordu, ama mırıldanıyordu.

"Affedersiniz, orası ev mi, işyeri mi?" diye sordum.

"Nereden arıyorsunuz?"

Sesi hemen hırçınlaşmıştı.

"İnternet hizmetleriyle ilgili aramıştık," dedim.

"Evet?"

"Anket amaçlı," dedim. "Ev mi işyeri mi?"

"Ev," dedi.

Öğreneceğimi öğrenmiştim. Uzatmanın gereği yoktu. Teşekkür edip kapattım.

Hırçın sesli Kemal Barutçu'ya, nam-ı diğer Cihad2000'e bir ziyaret zamanı gelmişti. Bir şey çıkmasa bile 'erkek-kızlar' odasında yaptığı pislikler için gözdağı vermek yeterdi. İnternete takma isimle bağlanmanın da kimliğini ele verebileceğini, eğer böyle sinirime dokunan şeyler yapmaya devam ederse başına gelebilecekleri ağzımdan öğrenmesi iyi olurdu.

ON

En delikanlı kıyafetlerimi giydim. Beşiktaş'a, Barbaros Bulvarı paralelindeki Akdoğan Sokağa gittim. Sokağın bir tarafı Maşuklar Sokağı idi. Adını pek sevdim.

Aradığım, araya sıkışmış, boz renkli, eski suratlı bir binaydı. Apartman kapısı kapalıydı. Otomat ya da kapıcı zili yoktu. İki numaralı daire ziline bastım. Herhangi bir şey olmayınca tekrar bastım ve kapı açıldı.

Apartmanın içi loştu. Rutubet kokuyordu. İki numara birinci kattaydı. Apartman içinde bir kadın sesi yankılandı.

"Kim o?"

Klasik 'benim' cevabı çoğu zaman işe yarardı. Ama ortalığı kızıştırıp kadını panikletmenin hiç gereği yoktu. Ne

cevap vereceğimi düşünmemiştim. Sanki hep kapıyı bana Kemal açacak gibi gelmişti.

Hızla merdivenleri çıkarken, "Kemal Barutçu'yu arıyorum," dedim.

Cümlem bitmeden kapının önündeydim.

Kısa boylu, başı bağlı bir kadın kapıda duruyordu. Herhalde annesiydi. Koyu renk gözleri merakla beni izliyordu.

"Kimsiniz?" dedi.

"Kemal Barutçu'yu arıyorum," diye yineledim. "Evde mi?"

"Evet," dedi. "Nereye çıksın ki."

"İnternetten arkadaşıyım," dedim. Yalan sayılmazdı.

Kapıyı açıp bana yol verdi.

"Geçin oğlum," dedi. "Kemal içeride, odasında."

Ayakkabılarımı çıkarıp çıkarmamakta tereddüt ettim. Bir şey olur da kaçmam gerekirse, ayağımda kalmaları hayırlıydı. Paspasa iyice sildim.

"Geçin, öyle geçin," dedi.

Orta halli ama rahat bir daireydi. Mahalle mobilyacısından taksitle alınmış eşyalarla döşenmişti. Kayda değer bir ayrıntı yoktu. Hayır vardı: Eşyalar azdı. Genelde bu tip evler tıka basa mobilya dolu olurken, bu boş bile sayılabilirdi. Daha da önemlisi yerlerde halı, kilim adına pek bir şey yoktu. Parke desenli muşamba kaplıydı.

Umduğum gibi fanatik radikal dinci evlerine benzemiyordu. Her duvarda sureler, her köşede rahlelerde Arapça kitaplar, seccadeler yoktu.

Kapısını çalarak girdiğimiz oda parka bakıyordu. Aydınlıktı. Sırtı bize dönük, bilgisayarın başındaki Kemal Barutçu'ydu. Tekerlekli sandalyede oturuyordu!

Annesi omzuna dokununca başını kaldırıp bana dön-

dü. Stephan Hawking'in İstanbul şubesi karşımdaydı. Diş etlerini sergileyerek gülümsedi.

"Merhaba," dedi.

Kolları sağlam duruyordu. Sağ elini toka için uzattı.

"Geleceğini biliyordum," dedi. "Ama çok geç kaldın..."

Anlamsız bakma sırası bana gelmişti.

"Anne, bize çay hazırlasana," dedi. "Varsa yanında biraz da kurabiye."

Anne ağzını açmadan yanımızdan ayrıldı.

"Kapıyı kapasana," dedi. "Annem her şeyi dinler."

Dediğini yaptım.

Oturacak yer arandım. Onun tekerlekli sandalyesinden başka tek oturacak yer yatağıydı. Eliyle oturmam için işaret etti. Sandalyesini bana çevirdi. Hâlâ gülümseyerek bakıyordu. Bakışlarından zeki olduğu belliydi.

"Beni bulman geç oldu," dedi. "Az daha hayal kırıklığına uğrayacaktım. Beni izlediğini fark ettim. Onun için geleceğini biliyordum."

"Anlamadım," dedim.

"Ben de seni izliyorum," dedi. Kalın gözlükleri arkasından yarım yamalak göz kırptı. "Klasik hayran muhabbeti. Bilirsin işte."

Demek ben de fark etmeden izleniyordum. Hep savunduğum gibi, ne kadar güvenlik önlemi alınırsa alınsın, niyetlenen internet üzerinden, aradığı her şeye ulaşırdı. İşte canlı örneği karşımdaydı.

"Hiç fark etmedim," dedim.

"Elbette," dedi. "Senin bilgisayardaki becerilerine hayranım. Yaptıklarını izliyorum. İmzan var. Allah nasip ederse benim de olacak."

Gözucuyla masanın üstündeki donanımlara baktım.

Epey kapsamlıydı. İstediği her şeyi yapacak altyapıya sahipti.

"Biliyor musun?" dedi, "seni hep başka türlü hayal etmiştim."

"Özür dilerim," dedim. "Ben de seni başka türlü düşünmüştüm."

Doğrusu, tekerlekli sandalyeye bağlı birini hayal etmemiştim. Yazdıklarına, yazdıklarının iddiasına bakınca böyle bir duruma ihtimal vermemiştim.

Gevrek bir kahkaha attı. Gülerken sesi daha da tizleşiyor, çocuk sesi gibi çıkıyordu.

"İşte beni buldun!" dedi.

Ona olan kızgınlığım, acıma duygum tarafından bastırılmıştı. Diğer taraftan bakınca ise sakat olması, iyilik meleği olması anlamına gelmiyor, pislik yapmasına asla engel teşkil etmiyordu. Çaylarımız ve üstlerine pudra şekeri serpilmiş, bohça biçimli, elmalı kurabiyelerimiz geldi.

Kafası biraz farklı işliyordu. Benim yaptığım işlerin çoğunu biliyordu. Beni beğeniyor, yaptığım işleri örnek alıyor ama bir taraftan da benimle boy ölçüşmek istiyordu. Ancak benim çalıştığım çokuluslu şirketler yerine, kendine iş olarak radikal dinci şirketleri seçmişti. Yaptığı bazı işler vardı. Onlar için güvenlik sistemleri, site tasarımları hazırlamıştı. Ancak henüz piyasada adı benimki kadar yaygın değildi, haliyle fiyatı da düşüktü.

Bana olan kıskanç ve hayran ilgisi sonucu benimle ilgili gereğinden fazla şey biliyordu. Bunlar sakındığım konular değildi, ama evinde bilgisayarın başından kalkamayan birinin de bilmesi pek normal sayılmazdı.

Sakatlığı doğuştandı. Akraba evliliği neticesiydi. Onunla ağızlarının paylarını alan ana-babası başka çocuk yapmamıştı. Sokakta hainçe alay konusu olduğu için, lise-

den sonra, üniversiteyi kazanmasına rağmen okumamıştı. Bilgisayar tam ona göre bir işti: Yerinden kalkmadan yapıyordu.

Tahminlerimin aksine imam hatip lisesi mezunu değildi. Ama İslam'a inancı tamdı. Bu haliyle vecibelerini tam olarak yerine getirmese bile elinden geleni yapıyordu. Kendisinin de, ana-babasına bir ceza olarak verildiğine inanıyordu. Herkes bu dünyada sınanıyordu. Onların sınavı da kendisiydi. Kemal'in doğumu ile kendilerine kapanmış, sosyal hayatlarını neredeyse sıfırlamışlardı ama şimdiye kadar epey başarılı idare etmişlerdi. Onun kadar dine yönelmemişlerse bile, onun ilgisini baltalamamışlar, biricik oğullarının mümin biri olarak yetişmesi için ellerinden geleni esirgememişlerdi. Önce bir hacı teyze, sonra mahalleden bir hoca ona dersler vermiş, sonraları ise kendi okuyup gelişmişti.

Babası banka müfettişiydi. Çoğu zaman şehir dışında oluyordu. Arada geldiği zamanlar ise onunla ilgilenemeyecek kadar yorgun oluyordu.

Kurabiyeler güzeldi. İçi boldu. Bol hamur arasına, pişince kalmayan bir lokma içle yapılan poğaçaları sevmem. Hepsini yemeye devam edersem sonum kötüydü. Zaten, bu aralar dengesiz besleniyordum. Her sonbahar kilo alırım. Bedenim, kışa hazırlık olarak bunu bana her sene yapar.

Kemal'in açıkladığı kadarıyla travestilere has bir düşmanlığı yoktu. Gay'leri de, lezbiyenler, Yahudiler, sosyalistler, açık gezenler, içki içenler, çocuklarına dua etmeyi, namaz kılmayı öğretmeyenler, oruç tutmayanlar gibi diğer günahkâr zındıklar arasında sayıyordu. Dünyadaki sınavını beceremeyen, yoldan sapan kâfir çoktu. Biz de onlardan biriydik.

Yazdıklarında özel bir amacı yoktu. Hemen her odaya bağlanıp aynı şeyleri yolluyordu. Kimse engel olamıyordu. Hadlerine düşmezdi. O sadece doğru yola davet ediyordu. Uyup uymamayı herkes kendi bilirdi.

Ağır bir eşcinseldi. Bu konuda kendi itirafi olmadı, benim değerlendirmem bahis konusuydu. Kendine olan güveni ve güvensizliği, yaptıklarını anlatırkenki mimik ve jestleri, 'hadlerine düşmez' derkenki göz kayması çok şey söylüyordu. Bu haliyle bir şeyler yapmış olması ihtimali yoktu, görünürde de olacak gibi durmuyordu. Günah, zındıklık, mundarlık vesaire neyse neydi, ama ibnelikten bahsederken gözlerindeki pırıltı her şeyi ortaya seriyordu.

Düşmanlık beslemekte, bir yere kadar, haklıydı. Onu anlıyordum. Millet neler neler yaparken, onun yapacak fırsatı yoktu. Olmamıştı. Olmayacaktı da. Eminim porno sitelerini ezbere biliyor, her saniye bağlı olduğu internette, oralara da mutlaka yolu düşüyordu. Gördüklerine baktıkça ne türlü duygularla iç geçirdiğini, sonra da kendine bakıp nasıl bir isyana kapıldığını hayal etmek zor değildi.

"Bu halinle de çok güzelmişsin," dedi. "Arkadaşlarına yollarken internette iki resmini yakaladım. Üzerinde deri mini elbise vardı."

Evet, bunlar İpekten'in doğum günü partisinde çektiğimiz fotoğraflardı. Sonra herkese internetten yollamıştım. Demek onlara bile ulaşmıştı. Ama ben o resimlerdeki halimi hiç beğenmemiştim. Çocukluğumdaki, korku çizgi roman kahramanlarından Vampirella'ya ya da Addams Family'deki Angelica Huston'ın seksi haline benziyordum.

"Saçların uzundu," dedi.

"Peruk," dedim.

"Yüksek topuklu çizmelerin de vardı," dedi.

"Sokağa pek öyle çıkmam," dedim. "Sadece geceleri."

"Olsun," dedi. "Böyle de iyisin."

En delikanlı halimle gelmiştim ama niyet bozuk olunca yapacak bir şey kalmıyordu. Kemal baştan çıkmaya hazırdı. Bir kere bile bir şey yaşasa, hayatı, hayata bakışı, her şeyi değişirdi. Lakin ben de, kendimi durduk yerde feda edemezdim.

Olmasına olurdu ama sonra geceler boyu rüyama girecek bir şey yaşamak istemiyordum.

Neyin peşinde olduğumu anlattım. Chat'teki fevri tavrından eser yoktu. Sadece onaylamaz sesler çıkartarak dinledi. Ben konuşurken sürekli ağzımı izliyordu. Bundan rahatsız olurum, göz hapsine dönüşmeyen makul bir göz temasını tercih ederim.

Sesi hırıltılı çıktı.

"Bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama kim yaptıysa iyi yapmış. Hak etmişlerdi! Darısı başına!"

Böyle laflar beni kızdırır. Öfkem parlar. Hiç niyetim yokken suratına bir tokat atıverdim. Kontrolsüz bir eylemdi. Yaptığımdan utandım.

Ama gözlerindeki arzulu pırıltıyı görünce anında uyandım. Fikrim değişti. Karşımda azgın bir mazoşist vardı. Annesine duyurmamak için sesini hiç yükseltmeden hakarete devam etti.

"İyi olmuş! İbneler! Kâfirler!"

Yılan gibi tıslarcasına konuşuyordu. Yeni bir tokat daha atıp atmamak konusunda kararsız kaldım. Bekliyordu. Bakışları arzuluydu.

Mazoşistlere daha önce de rastlamıştım, ama hiçbiri kötürüm değildi. Gay'ler arasında yaygın bir alt grup olarak sado-mazo'cular vardır. Kendilerini kısaca SM olarak tanımlarlar. SM, sado-mazo anlamlarına geldiği gibi sla-

ve-master (köle-efendi) anlamına da gelir. Şahsen benim özel ilgi alanım sayılmazdı. Ama seyrettiğim filmlerden, sitelerde gördüklerimden epey fikrim vardı.

Gür ve dağınık saçlarını yakalayıp kafasını geri çektim. Bir an nefesi kesildi. Suratına tükürdüm.

"Seni pislik!" dedim.

Aynı tıslama sesini yakalamıştım. Gözlerini kocaman açmış hayretle bana bakıyordu. Diliyle dudaklarına bulaşmış tükrüğümü yaladı. Çenesini tutup kafasını kaldırdım. Yalvaran bir arzuyla bakıyordu. Sarkık dudakları yarı aralıktı.

Üstüne eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Gözlerinin tam içine baktım.

"Sen tam bir manyaksın!" dedim.

"Evet!" dedi.

Sesi heyecandan titriyordu. Tereddüt etmeden tekrar tükürdüm. Bu sefer tam ağzına denk geldi.

Elini çüküne götürmüştü. Neye uğradığının farkında değildi. Sadece hayvansal güdülerle hareket ediyordu.

Uzanıp elini yakaladım, havaya kaldırdım.

"Yok öyle şeyler!" dedim. İçimdeki efendi harekete geçiyordu. Boştaki elini de önüne götürürken yakaladım. Kötürümlerin kolları güçlü olur, ama kullanmıyordu.

"Daha... Lütfen..." dedi.

Bırakıp tekrar bir tokat attım. Ağzından salyaları saçıldı. Eli tekrar önüne gitti. Boşalmak üzereydi ama ne yapıp yardımcı olacağımı kestiremiyordum.

Göğüs uçlarını sıkmaya çalıştım. Üzerindeki kalın eşofmandan ulaşmak kolay değildi. Doğru yeri sıktığımdan bile emin değildim. Ama o hemen göğsünü ileri çıkarttı.

Gözlerini kısmış sarsılıyordu. Son bir destek olarak bir tokat daha attım. Ve boşaldı.

Eşofmanın önü ıslanmıştı. Bana garip bakıyordu.

Sorunlu adamlar boşalınca yaptıklarına pişman olurlar. Kimi bir an evvel kaçıp kurtulmak, suçluluğunu kendi başına yaşamak ister. Kimi de nefret dolar, suçluluğunu partnerine yükler. İşte onlardan korkarım. Hainlikleri, suçluluklarını aşmak için yapmaya niyetlendikleri şeyler akıl almazdır. Katiller bunlardan çıkar.

Kemal'in ne yapacağını bilmiyordum. Bakışlarında pişmanlık vardı. Ama rahatlama ve haz da vardı.

"İyiymişsin," dedi.

Demek ki hoşlanmıştı. Ve fazla da pişman değildi.

"Günah işledik," dedi.

"Bakıyorum suçunu da biliyorsun," dedim.

"Hepimiz günahkârız," dedi. "Günah işlemeyecek olduktan sonra bu dünyada ne işimiz var?"

Kulaklarıma inanamadım. Bu nasıl değişimdi böyle.

Tekrar kendisini ziyaret etmem için yalvardı. Önceden haberi olursa annesini dışarı yollayabileceğini, böylece yalnız kalabileceğimizi, belki de yaptıklarımızı soyunup tekrarlayabileceğimizi söyledi. Midem bulanacak sandım. Olmadı.

Bizim odada pislik yapmayacağına söz verdi. Eğer yaparsa bugün olanları ve açık adıyla adresini tüm sitelere geçebileceğimi laf arasında söyledim. Mesajı aldı. Ne de olsa benim saklayacak fazla bir şeyim yok, her yanımla gözler önündeyim. Onun ise var.

Kızların ölümleri ile ilgili araştırma yapmaya da söz verdi. İşe yarar bir şeyler bulursa bana haber verecekti. İşte o zaman belki yeni bir ziyaret bahis konusu olabilirdi.

Ona uygun işler elime düşerse, yani benim tenezzül etmeyeceklerim, ona yönlendirecektim. Bu konuda da anlaştık.

Vedalaşırken öpmek istedi. Ne sevdiğini artık bildiğim için eziyet olsun diye müsaade etmedim. Bir tokat daha atıp atmamayı bile aklımdan geçirdim. Sonunda dizimi göğsüne yaslayıp çenesini kavradım. Sıkıca tutup havaya kaldırdım. Tekrar nefesi kesildi.

Gözlerimi gözlerinin içine diktim. Bekliyordu. Ne beklediğini o da ben de bilmiyorduk.

Sert bir hareketle çenesini bıraktım. Kafası hafifçe yana savruldu.

"Lütfen tekrar gel," diye arkamdan seslendi. "Yoksa benim de yapabileceklerim var."

ON BİR

Tekerlekli sandalyeye mahkûm Kemal'in ne kadar garip zevkleri, bunlardan dolayı ağır suçluluk duyguları, saldırgan tavırları, dine körü körüne bağlılığı olursa olsun katil olacak hali yoktu.

Kemal'in evinden ayrılırken hava kararmıştı. Uzun ve dolu bir gün yaşamaktaydım. Eve vardığımda tele-sekreterim mesaj doluydu.

İlk mesaj Ayla'dandı. Sesimi duymak için aradığını söylüyordu. En kısa zamanda görüşmek dileğiyle de kapatıyordu. Sesinde, çocukluğumuzdan kalma, ne zaman benimle konuşsa ortaya çıkan o hırçın ifade vardı. Bunca yıldan sonra hâlâ kıskanıyor olması saçmaydı. Hem zaten

neyi kıskanıyordu ki? Selçuk onu tercih etmiş ve evlenmişti. Daha ne olsun istiyordu?

Peşinden Hasan aramıştı. Heyecanlı konuşuyordu. Bana bomba gibi haberleri olduğunu, kendisini hemen aramamı istiyordu.

Sırada Ponpon vardı. Paniklemiş bir sesle konuşmuştu. Hasan'ın onu aradığını, benim neler karıştırdığımı anlamadığını söylüyordu. Ben de bu mesajdan bir şey anlamamıştım.

Ponpon, bizim kızlar arasında en kafa dengim olandır. Kültürlüdür, esprilidir. Kendimi bildim bileli büyük otellerden birinde drag-şov yapar. Ekstrası boldur. Doğum günleri, özel partiler, hatta sünnet düğünlerine bile gider.

"Ne yapayım hayatım," derdi, "erkekliğe geçerken oğullarını sünnet ettirip hemen o gece benimle tanıştırmak istiyorlarsa, ben ne yapabilirim. Vatan, millet sağ olsun."

Genelde aşırı neşeli ve biraz da vurdum duymaz olduğundan, sesindeki panik alışık olmadığım bir durumdu.

Her evden uzaklaştığımda aramayı marifet bilen Ali de aramıştı. Frechen Gmbh adlı bir Alman şirketinden aldığı teklifle ilgili konuşmak istediğini söylüyordu. Ne kadar geç olursa olsun aramamı istiyordu. Sesi, işin içinde iyi para olduğunu belli ediyordu. Ali böyledir, cebine para gireceğini anladığı zaman sesine farklı bir güven gelir.

Yani, Ayla hariç herkes kendilerini aramamı istemişti.

Önceliği Ponpon'a verdim.

"Nerelerdesin ayol!" diye azarlayarak başladı.

"Hayrola?"

"Ne olsun şekerim, senin Hasan aradı kafamı karıştırdı. Zaten üç kuruşluk aklım var, serseme döndüm."

"Nedir?"

"Bir sapık varmış ya da bir çete. Tehlikeli bir şey işte. Bizim kızları öldürüyorlarmış. Sen ortaya çıkarmışsın. Ama kim olduklarını bilmiyormuşsun."

Hasan iyi yazmıştı yine. Haklı olabilirdi, ama doğrusu henüz bu kadar yol kat edip, böyle bir kurgulama yapmamıştım. Eğer kendisi arada başka şeyler öğrenmediyse, ki arayıp bomba gibi haberler vaat etmişti, bütün bunları nereden çıkarttığını merak ettim.

"Bilmiyorum," dedim. "Kesin bir şey yok. Sadece şüphelerim var."

"Hasan öyle demedi ama!"

"Daha Hasan'la görüşmedim. Belki başka şeyler öğrenmiştir. Ama inan ki bilmiyorum," dedim. "Peki, sen neden panik oldun?"

"Ayol benim adım da Zekeriya!"

"Yani?"

"Ne yanisi? Zekeriya da peygamber adı. Eğer Hasan'ın dediği gibi manyak katil peygamber isimlerini izliyorsa, ben de sıradayım demektir."

Ponpon'a tanıdığımdan beri, yıllardır sadece Ponpon denir. Gerçek bir adının varlığını dahi unutmuştum.

"Korktum şekerim! Bu Hasan gözümü korkuttu. Şimdi otele tek başına gidemeyeceğim. Birisini bulurum. Sorun değil ama gece de evde yalnız kalamam artık!"

"Abartma Ponpon'cuğum."

"Abartmıyorum ayol. Koyun can derdinde. Anlasana. Korktum bir kere. Öldürsen yalnız kalamam!"

"Tamam, bana gel istersen," dedim.

"O zaman hemen geleyim. Otele senden gider gelirim. Bir kere huzursuz oldum. Oturamıyorum."

"Olur," dedim. "Elbette. Bekliyorum."

Telefonu kapatınca hemen Hasan'ı aradım. Telefonu

yine meşguldü. Haliyle bu kadar çok havadise ulaşması ve yayması için sürekli konuşması gerekiyordu. Benden aldığı maaş telefon parasına yetmiyor olmalıydı. Ama bahşiş iyidir.

Ali'yi daha sonra aramaya karar verdim. Uzun konuşacağı kesindi. Şimdi iş konuşmak niyetim yoktu. Hele de bir Alman firması bahis konusu ise hiç yoktu. Almanların pornolarını sevmem. Tam bir zevksizlik örneğidirler. Eğrisi doğrusu, ıslağı kurusu her cins porno yaptılar ama hepsi insanları seksten soğutmaya yönelik. Pornolarında bir tane güzel kadın, yakışıklı adam, düzgün oğlan yoktur. Bir de oyuncuların ayak tabanları genellikle pislikten karadır. Yani işte beter bir şeydirler.

Hasan'ı tekrar yokladım. Hâlâ meşguldü.

Kapı çaldı. Gelen, iki sokak yukarıdan gelen Ponpon'du. Belli ki telefonu kapatıp arabaya atlamıştı. Elinde askılı, koca bir elbise çantası vardı.

"Ayol yardım etsene," dedi. "Daha iki çantam var!"

Herhalde bana taşınmayı düşünüyordu. Çanta diye adlandırdıkları resmen birer bavuldu. Bu kadar kısa zamanda hepsini birden hazırlamış olamazdı. Demek ki bana gelmeyi önceden kafasına koymuş, bavullarını bile hazırlamıştı.

Sahne makyajını yapmıştı. Başına da peruk altı olarak, düğümü tepesinde, eski bir külotlu çorap takmıştı. Şovu sırasında birkaç kere kostüm, haliyle da peruk değiştirdiği için bu büyük kolaylıktı.

Misafir odama yerleşti. Kendisini izliyordum.

"Ne var ayol? Ne bakıyorsun öyle? Makyajımda gariplik mi var?"

"Yooo..." dedim. "Öylesine bakıyordum. Dalmışım."

Bana inanmadığı için boy aynasının karşısına koştu, spotların altında kendini inceledi. Elleriyle tüm bedenini

sıvazladı. Poz verdi. Tek kaşını kaldırıp indirdi, avurtlarını içeri çekti. Yani yapılması gereken her şeyi yaptı. İkna olmadı.

"Biraz fazla mı olmuş?"

İşaret ettiği yer gözlerindeki fardı. Bana kalsa her zaman fazla makyaj yapardı, ama bu da onun tarzıydı. Sahneye çıkacağı düşünülürse o kadar da fazla sayılmazdı.

"Yok canım," dedim. "Gayet iyi."

"İyi öyleyse. Benim çıkmam lazım. Önce bir ekstram var."

"Peki," dedim.

"Dönünce nereye geleyim? Eve mi, kulübe mi?" diye sordu.

"Nereye istersen," dedim. "Al işte bunlar yedek anahtarlar. Ben kulüpte olurum."

"Ne gamsız ve rahat şeysin ayol!"

Havaya bir çift öpücük gönderip minik ve hızlı adımlarla çıktı.

Hasan'ı yeniden aradım. Ve bu seferinde buldum.

"Nerelerdesin," dedi. "Sana müthiş haberlerim var!"

"Ben buradayım ama senin telefonun sürekli meşgul," dedim.

"Haberlerim müthiş," dedi.

"Onu anladım. Haydi başla o zaman anlatmaya."

"İnanmayacaksın diye korkuyorum."

"Hasan, uzatma. Zaten herkesi inandırmışsın. Ponpon paniklemiş. Bana taşındı."

"Tabii. Haklı," dedi. "Onun da adı Zekeriya'ymış. Ne komik isim değil mi? Kullanan kalmadı zannederdim. Meğer varmış. Hem de kimde?"

"Hasan, rica ederim konuya gel."

"Dinle," dedi. "Teorin doğru galiba. Peygamber adlı

kızlara bir şeyler oluyor. Son zamanlarda üç kişi daha var. Adları Musa, Yunus ve sıkı dur, Muhammet!"

"Muhammet mi?"

"Evet, İranlı."

"Biz neden duymadık?" diye araya girdim.

"Duyamazdık. Gözden uzaktaydılar. Muhammet, Van'da çalışıyormuş. İran'dan kaçıp bize sığınmış travestilerdenmiş. Bunlara rejim mağduru diyorlarmış. Oralarda bayağı revaçtaymış. Sonra tahmin et ne olmuş?"

"Tahmin edemeyeceğim, sen anlatmana bak."

"Ama sen de hiç anlatma zevki bırakmıyorsun."

"Zevk bunun neresinde canım? Öldürülmüş bir İranlı kızdan bahsediyorsun."

"Haklısın, zevzeklik oldu."

Zevzektir, ama anlayışlıdır. Sesi şımarık tonundan normale döndü.

"Neyse," diye devam etti. "Bir süre önce ortadan kaybolmuş. Arkadaşları, yani yalnız değilmiş anlayacağın, polise gitmişler. Bir şey çıkmamış. Ama sonra birden dağlarda bir mağarada cesedi bulunmuş. Çobanlar bulmuş. Ceset tanınmayacak haldeymiş. Herhalde vahşi hayvanlar, kurt, çakal falan parçaladı demişler. Fazla ayrıntılı bir araştırma soruşturma olmamış. Soru şu: Dağda işi neydi? Anlattıkları kadarıyla pek nazlı, nazenin bir şeymiş. Ne işi vardı o zaman dağdaki mağarada?"

Nefesim daraldı. Böyle olaylar bende üzülmekten öte duygular yaratır. İçim katılıyor sanırım.

"Orada mısın?" dedi.

"Evet," dedim. "Kusura bakma, fena oldum."

"İstersen sonrasını kulüpte anlatayım," dedi.

"Kısaca özetlesen iyi olur," dedim. "Ayrıntıları sonra anlatırsan daha iyi olur."

"Olur," dedi. "Musa, Antalyalı. Hep orada yaşamış. Adını bile değiştirmemiş. Ve inanılmaz bir ayrıntı daha: kekemeymiş!"

Musa peygamberin konuşma zorluğu olduğunu, bu nedenle kardeşi Harun'un onun sözcülüğünü yaptığını hatırladım.

"Bu kadarı da fazla," dedim.

"Bitmedi!" dedi Hasan. "Galiba ilk ölen o olmuş. Bir sene kadar oluyormuş."

"Peki Musa nasıl ölmüş?" diye sordum

"Kış günü, boş bir yayla evinde. Nedenini öğrenemedim," dedi.

"Bir de Yunus demiştin..."

"Ha evet, az daha onu unutuyordum," dedi. "TEM kızlarındanmış. Yaz başında kaybolmuş. Takma adı Funda'ymış."

"Ve denizde cesedi mi bulunmuş? Hazreti Yunus'u balık yuttu," dedim.

"Onu bilmiyoruz. Henüz kayıp. Bir haber çıkmamış," dedi.

"Bu kadar yeter," dedim.

"Tamam, geldiğinde kulüpte konuşuruz," dedi. "Ne zaman geleceksin?"

"Geç kalmam."

Seri halde cinayetler işleyen bir katille karşı karşıya mıydık? Bir manyak, sistematik bir şekilde erkeklik adları peygamberle aynı olan travestileri öldürüyordu.

ON İKİ

Kulübe girdiğimde, ortalıkta yeterince gergin bir hava vardı. Hasan'ın katkısı aşikârdı. Boş oturmamış, gelene gidene öğrendiklerini anlatmıştı. Boş gecelerde hep olduğu gibi kızların yapacak fazla işi yoktu. Yani sohbet için uygun ortam vardı. Hasan'ın gündüz telefonla ulaşamadıkları, kulüpte ayrıntıları öğrenmiş ve panik havasını körüklemişlerdi.

Osman, durumu körükleyen gergin bir müzik çalıyordu. Biteviye aynı minimal melodi tekrar ediyordu. Gergin olmayanı bile germeye uygundu.

Işıklar her zamankinden fazla açıktı. Kulübün genel loş ve hoş havası bozulmuştu. Çıplak aydınlık rahatsız ediciydi.

Şükrü, barda üzgün bir haldeydi. Uzun zamandır görmeye alışık olmadığım şekilde taburesinde oturuyordu. Genelde pire gibidir. En fazla tezgâha abanır. Oturması ciddi bir çöküntü göstergesiydi. Virgin Mary'm tabii ki hazır değildi. Bu gecelik sorun yapmamaya karar verdim.

"Ay nihayet," diyen Sırma beni kapıda karşıladı. "Abla biraz konuşmaya ihtiyacımız var."

Benden küçüklerin, çok küçüklerin bile bana abla demesinden hoşlanmam. Kaldı ki Sırma benden büyüktür. Lakin ortam gergindi. Üzerinde durmadım. Değmezdi.

"Bu sapık katil işi çok fena," dedi tombul Müjde.

Cümle sonunu âdeti olduğu üzere yayıp uzatmıştı.

Hasan, duruma farklı bir açıdan yaklaşarak, "daha müşteri yok," dedi.

Kızlar seslerini inceltmeyi bırakmış, en bariton sesleriyle konuşuyorlardı. Girmemle oluşan sessizlik hemen bozulmuş, aralarında uğultu halinde konuşmalar başlamıştı.

"Ne oluyor?" dedim. "Ne istiyorsunuz?"

"Bilmiyoruz," dedi Neslihan. "Ama bu kafayla çalışmak zor."

"Sahiden böyle bir sapık var mı?" diye sordu Elvan. "Ben inanmıyorum."

Her zaman biraz zekâ sorunludur. Arada AİDS'e bile inanmadığını söyler. Sanki bu bir inanç meselesiymiş gibi. Neyse ki ite kaka, sevişirken korunması gerektiğini öğrettik.

"Kulübü bu gecelik tatil etsek ve biraz konuşsak diyoruz," diye Çise arkadan seslendi. "Zaten daha müşteri de yok."

Çise'yi duyunca Ataköy'de ölen Deniz hikâyesini soracağımı hatırladım. Ama bu gergin ortamda yapılacak ilk iş değildi.

"Kapıya uygun bir şeyler yazarız," diye atladı Pamir.

Anlaşılan, her şeyi ben gelmeden evvel konuşmuş ve ayarlamışlardı.

Genel bir isyan havası vardı. Kızlar niyetli değilse iş yapma imkânı zaten yoktu. Bir gece çalışmazsa kulüp nasıl olsa batmazdı. En fazla çocuklara mesailerini öderdim. Ama Hasan'a sahiden kızmıştım. Ortalıkta panik havası yaratmıştı. Yani bu durumun sorumlusu, bir yerde oydu. Bunun hesabını sonra sorardım. O da, herhalde verirdi.

Söylediklerinin hepsini kabul ettim. Cüneyt kapıya asmak üzere özenerek 'Bu gece kapalıyız. Özür dileriz' yazılı bir kâğıt hazırladı. Altına da 'müdüriyet' diye ilave etti.

Işıklar iyice açıldı. Kızlardan biri Osman'ı azarladı ve gerginliği coşturan minimal müzik tamamen sustu. Pistin etrafında toplandılar. Ben ortada kaldım. Hasan hemen yanıma geldi. Kambersiz düğün olmazdı! Ben tam ortada kalır, sahneye çıkarım da Hasan çıkmaz mıydı. İşleri asıl karıştıran kendisi olduğu için, öncelikle onun konuşması lazımdı.

Kimse iki cümleyi peş peşe söyleyemeden, toplu halde epey bir konuştuk. Kızların hepsi farklı şeyler biliyorlardı. Biri maktullerden birini, diğeri bir başkasını bir şekilde tanıyordu. Tanımasa bile duymuşlardı. Erkeklik isimleri aramızda popüler olmadığı, hatta hakaret etmek amacı dışında hiç kullanılmadığı için şimdiye kadar aralarında bir bağlantı kurulmamıştı.

"Bakın," dedim. "Bunlar o kadar da nadir isimler değil. Kullanılan, bildik isimler. Hepsi bir tesadüf olabilir."

"Yapma ayol," dedi Pamir. "Peki ya ölme şekillerine ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben sadece tansiyonu azaltmaya çalışıyorum."

"Onu anladık," dedi Çise. "Ama bir şeyler yapmalıyız. Yapabilmeliyiz."

Tüm didişmelerine rağmen kızlar genelde dayanışmayı iyi becerir. Hele de saldırgan müşteri, tutucu mahalleli, polis gibi içimizden olmayan bir tehdide karşı hemen birlik kuruverirler. Çise gibi elebaşları vardır. Doğasında liderlik olan, ama kendi standartlarında hanım hanımcık yaşamayı seçenler vardır.

"Çise, şekerim," dedim. "O zaman başla şu Deniz hikâyesini anlatmaya."

Bildiklerimizi bir araya getirdik. Kızların ilaveleri ile bazı ayrıntılar tamamlandı. Ortaya çıkanlar bir yandan pek çok şeyi çağrıştırıyor, diğer yandan ise alakasız duruyordu.

Bilebildiğimiz ilk vaka Antalya'dan Musa'ydı. On ay kadar önce ölmüştü. Kış başlangıcında, yani herkes terk ettiğinde, sadece yazları kullanılan bir yayla evinde cesedi bulunmuştu. Antalya civarındaki yayla evlerine, ev demek yanlış olurdu. Bunlar direkler üstüne oturtulmuş, ahşap kulübelerdi. Ölüm nedeni hakkında bilgimiz yoktu. Yaşlı değildi. Ama yaşını bilen yoktu. Kızlar arasında öyle makbul bir ünü yoktu. Herkesin bildikleri üçüncü, dördüncü ağızdan duyma hikâyelerdi. Yani çoğu rivayete dayanıyordu.

Bizim kurabildiğimiz tek bağlantı, adının Musa oluşu ve aynen Musa peygamber gibi kekeme olmasıydı.

Daha sonra Funda, yani Yunus kaybolmuştu. Kızlar arasında uzaktan tanıyanlar vardı. Güzel yüzlü ama korkunç derecede cahil olduğu, bu nedenle TEM hariç hiçbir yerde tutunamadığı biliniyordu. Her anlamıyla yalnız yaşayan bir kızdı.

Bu olayda kurabildiğimiz bağlantı ise yine sadece isim-

di. Üstelik Funda'nın öldüğüne dair bir kanıt yoktu. Sadece ortadan kaybolmuştu. Başka bir şehre taşınmış, birinin kapatması olmuş ya da aklına esen herhangi bir başka şeyi yapmış olabilirdi. Eğer yalnızlık canına tak dediyse, travestilikten vaz geçmiş ya da canına kıymış olabilirdi.

Yunus peygamberle adı dışında bir ilişki kuramadık. *Kitabı Mukaddes*'e göre Yunus'u kocaman bir balık yutar, Yunus balığın karnında yıllarca yaşardı.

Musa'ın ölümü ile Funda-Yunus'un kayboluşu arasında ilişki kurmak gerçekten de zordu. Biri Antalya'da diğeri İstanbul'daydı. İki olayın arası yaklaşık altı ay kadardı.

Sonrasında Deniz'in, yani Salih'in Ataköy'de asansör boşluğuna düşüp ölmesi vardı. İlla şüphelenmek gerekiyorsa bir şeyler bulunurdu ama Deniz genelde dikkatsiz ve dalgın olarak tanınıyordu. Bu bağlantıyı aklımıza Cihad2000 sokmuştu. Neredeyn bildiği meçhuldü. Ama bildiği o kadar çok şey arasında bunun da bulunması garip değildi.

Birisi itmiş, yahut öldürdükten sonra asansör boşluğuna atmış olabilirdi ama bildiğimiz kadarıyla bu ölüme de cinayet demek zordu.

Peygamber adları arasından Salih kimsenin ilk aklına gelenlerden değildi. O nedenle ilişkilendirmek biraz yapay kaçıyordu. Cihad2000 'depremden kurtulamayan Salih' demişti. Kuran'da geçen haliyle Salih'in halkına Tanrı'ya inançlarını sınamak için deprem ve fırtına musallat oluyordu. Salih ve inananlar kurtulurken, inanmayanlar evleri olan mağaralarda ölüyorlardı.

Deniz-Salih evinde ölmemişti. Ölüm nedeni kaza olarak biliniyordu. Bir ihtimal hakkında araştırma da yapılmamıştı. Yani yine sadece isim benzerliğine dayanıyorduk.

İşler ondan sonra hızlanıyordu.

İki hafta kadar önce İranlı travesti Muhammet, kaçıp gelip sığındığı Van'da kaybolmuş, sonra da cesedi dağda bir mağarada bulunmuştu. Vahşi hayvanlarca parçalanmış ceset zor tanınmıştı. Soru şuydu: Nasıl ölmüştü? Her ne işi vardıysa mağarada kalmış, uyumuş ya da bir nedenle ölmüş olabilirdi. Kurtların saldırısında, korkudan ölmüş ya da kurtlar tarafında öldürülmüş olabilirdi. Manyak katil tarafından öldürülüp mağaraya bırakılmış, cesedi orada hayvanlarca parçalanmış olabilirdi. Kızların en ürktükleri, bunun için de en beğendikleri versiyon buydu.

Genç, esmer ve sürmeli gözlü olması haricinde hakkında fazla bilgi yoktu. İsim konusu aşikârdı.

Ve Ceren, yani İbrahim, nedeni bilinmeyen bir yangında, yanarak ölmüştü.

Ve Gül, yani Yusuf, daha önceden bilmediği, görmediği bir semtte, kullanılmayan bir sarnıçta boğulmuştu.

Her biri cinayet olabileceği gibi, kaza ya da ecel olabilirdi. Seri cinayetler işleyen katili işaret eden fazla bir verimiz yoktu.

Ortak olan noktalar elbette vardı. Öncelikle isimler, sonra da hepsinin genç, hatta hepsinin yirmi beş yaş altı olması dikkat çekiciydi.

Her ne kadar Hasan ateşe körükle gidip pek sevdiği sapık katile çekelese de, durumu vahim göstermemeye çalışarak kızları sakinleştirmeye çalışıyordum. Az çok başarılı da olmuştum.

Biz bütün bunları toplarken kapı yumruklanmaya başladı. Cüneyt gidip baktı. Ponpon, programlarını bitirip gelmişti. Üstünde hâlâ sahne kostümü vardı. Son numarası olan Muazzez Ersoy taklidi için giydiği uçuk mavi demode ötesi tuvaletleydi. Peruğu bile tam aynısıydı. Yani

hanımefendi sanatçının daha boylu ve yapılı bir versiyonu olarak gelmişti.

Yüzünden düşen bin parçaydı. Kulübe sık gelmese de kızların hepsini tanırdı. Halinin nedeni sorulduğunda en dramatik pozuyla konuşmaya başladı.

"Vallahi korkuyorum."

Korkusunu belirten hareket eliyle topuz peruğunun ensesini okşamaktı. Gözleriyle Hasan'ı aradı, bulunca işaretparmağını ona doğrulttu.

"İşte hep bunun yüzünden."

Kızlar zoraki gülüştüler. Zoraki de olsa bir gülüşme, gerilimin azaldığını gösteriyordu.

"Ben bile unutmuştum,.ama bilen bilir, adım Zekeriya. Bu zevzek şey..."

Yine parmağını sallayarak Hasan'ı işaret ediyordu

"Biri peygamber adlı travestileri öldürüyormuş, diyince önce inanmadım; sonra bir düşündüm, haklı olabilirdi. Can derdi tabii. Korktum."

Pamir hemen araya girdi.

"Korkmana gerek kalmadı Ponpon. Şimdiye kadar ölenlerin hepsi genç. Yani senin için tehlike yok sayılır!"

Bu, resmen kavgaya çanak tutmak anlamına gelebilirdi. Allah'tan Ponpon espri, şaka kaldıran biridir. Gevrek bir kahkaha attı. Bu plastik kahkahalarını bilirim, düşünme süresi olarak kullanırdı. Mutlaka altından bir şey çıkardı. Bugüne kadar Ponpon'un bir lafın altında kaldığı görülmüş şey değildi.

"İyi o zaman," dedi. "Demek ben paçayı sıyırdım."

Sonra Pamir'e biraz yaklaştı.

"Peki sen ne yapacaksın bakalım Yahya Bey?" dedi.

Pamir'in adının Yahya olduğunu unutmuştum bile. Erkeklik adıyla anılması Pamir'i dondurdu.

"Ne olmuş?" dedi.

"Bilmiyorsan hatırlatayım: Hazreti Yahya, yani Vaftizci Yahya. Hani kafası kesilen."

Ponpon kafanın kesildiğini eliyle de gösterdi. Eli boynunu işaret ederken gözlerini kaydırıp dilini de dışarı sarkıttı.

Pamir yeterince etkilenmişti.

"Üstelik yaşın da tutar gibi," diye ilave eden Ponpon, sonra gruba döndü. "Hani Salome diye dansçı bir kız vardır, ödül olarak Yahya'nın kellesini ister. Hatırladınız değil mi?"

Geceyi uzatmanın, dağılan gerilimi yeniden yaratmanın gereği yoktu. Herkesi evine yolladım. İsteyen elbette başka yerde kısmetini arar, hatta bulurdu da.

Ponpon'la eve döndük.

ON ÜÇ

Saatler gece yarısını geçmiş olmakla beraber, eve dönüşümüz benim için erken; Ponpon için ise, iki işe birden gitmiş ve yaklaşık birer saat sahnede kalıp yorulmuş olduğu için geçti.

Sanki korkularının tamamı yorgunluğunun altında sönüp kaybolmuş, benim yanımda olması ona güven ve rahatlık vermişti. Tüylerimi diken diken eden Sezen Aksu'nun 'Yanarım' şarkısına kendi uydurduğu, 'Yalarım' nakaratlı porno sözlerle makyajını temizledi. İkimizin de sinirleri biraz laçkaydı. Böylesine karanlık ve umutsuz bir şarkıdan yaptığı bu davetkâr parçaya olur olmaz gülüp eşlik bile ettim.

İşi bitince, "Şeker ben yatıyorum," dedi ve kayboldu.

Uykum yoktu. Olsa da bu kafayla yatmanın anlamı yoktu. Düşüncelerim bana rahat vermezdi. Yapmaya niyetlendiğim şeyleri aklımdan geçirdim: A- İnternete bağlanmak, B- Deniz'in öldüğü Ataköy bloklarına gidip bir inceleme yapmak, C- Cengiz'i arayıp koynuna girmek, D- Cihad2000'i bulup diğer ölümlerle ilgili bildiklerini öğrenmek.

Ponpon, misafir odasından seslendi:

"Ay haydi artık ışığı söndür, uyuyamıyorum ayol!"

Işığı söndürmek yerine koridorun kapısını kapattım. Ponpon'un ışıktan ve sesten uyuyamaması şıkları elememe yardımcı oldu. Evde kalacağıma Ataköy'e gitmeye karar verdim. Canım çok isterse, dönüşte Cengiz'e de uğrayabilirdim.

Siyah latex pantolon ile siyak kazağımı giydim. Gece işi için gizemli bir kılık iyi olurdu. Hem zaten filmlerde bütün böyle işlere kalkışanlar da böyle giyinirdi. Taksi durağını arayıp Hüseyin'i çağırdım. Bari oğlan para kazansındı. Üstelik böyle şeylere de bulaşmaya heveslidir, severdi.

Ben pabuçlarımı bağlarken kapıya geldi. Yüzünde mahcup bir ifadeyle içeri çağrılmayı bekliyordu.

"Merhaba," dedi.

"Ataköy'e gideceğiz," dedim.

Yüzü değişti. Neye niyet neye kısmet dedikleri durumdaydı. Kapıyı çektim, ben önde, o arkada merdivenleri indik. Latex'in bacaklarımı ve kalçamı ikinci bir ten gibi sardığını biliyorum. Göz banyosuna müsaade ettim.

"Hayırdır," dedi. "Bu saatte, evde?"

"Kulüp bu gece tatil," dedim.

"Birine mi gidiyorsun?"

Bunu sorarken sesi güvensizlikten titriyordu.

"Hayır," dedim. "Yolda anlatırım."

9. Kısım'a varana kadar sadece Deniz'in ölümüyle ilgili, bilmesi gerekenleri öğrenmişti. Arayarak çok katlılar arasından A-18, B Bloğu bulduk. Her binada A ve B olmak üzere iki blok, her blokta da ikişer asansör vardı. Gecenin bu saatinde çoğu dairede ışıklar sönmüş, oturanlar uykuya dalmıştı bile. Buraya gelip, bu saatte ne bulmayı aradığımı tekrar bir düşündüm: Komşularla konuşmak! Kapıcının ağzından laf almak...

Bunları yapamazdım. Kapının iki yanında sıralı onlarca zilin etiketlerini okumaya başladım.

Hüseyin, "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

Sahiden de bilmiyordum. İçgüdüsel bir şey beni buraya itelemişti. Ne olduğunu, nasıl olacağını bilmiyordum.

"Hayret bir şeysin!" dedi.

Ben sağ taraftaki zilleri okurken, o da diğer taraftakileri yüksek sesle okumaya başladı. Kafamı karıştırmaktan başka işe yaramıyordu.

İsimlerin çoğu bir şekilde tanıdık geliyordu. Önünde sonunda her biri Türkçe kelimelerdi. Tanıdık gelmeleri doğaldı. Otoparka giren bir arabanın farları bizi aydınlattı. Öyle suçlular gibi dönüp park etmeye çalışan arabayı izledim. Üstüme vuran farlar, sorguda polis spotu gibiydi. Bir ellerimi kaldırmadığım eksikti.

Şimdi kimi arıyorsunuz deseler hangi yalanı uyduracaktım? Zillerdeki isimlerden birini söylesem ve onların adı çıksa rezil olmaz mıydım? Üstüne üstlük, üstümde bu kapkara hırsız kıyafetiyle hiç de güven yaratmadığımdan emindim. Bir şeyler yapmalıydım. Ama ne?

Hüseyin'i yakaladığım gibi farın altında çektim ve yumulup öpmeye başladım. Çocuğun sonra neler düşüneceği, benim de nasıl baş edeceğim sonranın konusuydu. Ka-

pı önünde sevişmeye başlamış azgın çiftler gibi davranırsak, gelenler utanıp bir şey sormadan geçip gidebilirlerdi.

Tek gözüm ışıkları sönmüş arabada, kulağım kapanacak kapı ve ayak seslerinde Hüseyin'i öpüyordum. Neye uğradığını önce anlamamışsa da, hemen havaya girmişti. Kıçımı kavrayan elini alıp belime koydum.

Gelenler, bebekli bir çiftti. Arabadan inmeleri vakit aldı. Bebeklerini uyandırmamaya çalışıyor, sözüm ona fısıltıyla konuşuyorlardı. Hepsini dinledim. Bedenimi teslim etmiş olsam bile aklım zinhar Hüseyin'de değildi.

Yanımıza bile yaklaşmadan A Bloğa girdiler. Derhal Hüseyin'i ittirdim.

"Bu kadar!" dedim.

"Ben de tam sana bir soğukluk gelmiş diyecektim."

"Kamuflaj içindi," dedim.

"Anladım," diye kafasını salladı.

Zillere bakmaya devam ettim. İçgüdülerim beni çocuklu çifte yakalanmak ve Hüseyin'in koynuna atmak konusunda yöneltiyor olamazdı. Hüseyin, kaldığı yerden, bu kez daha alçak sesle okumayı sürdürüyordu. Telefon rehberi okumak kadar eğlenceli bir iş yapıyorduk.

"Kızıl yıldız," dedi. "Amma da garip insanlar var. Adam gibi adlarını yazacaklarına kızıl yıldız çizmişler."

"Belki eski komünistlerdendir," dedim.

Homurdanmaya devam ederek okumasını sürdürdü. Yanına gidip baktım. Evet, kırmızı gazlı kalemle çizilmiş, ama zamanla rengi solup kızıllaşmış bir yıldız resmi vardı.

Yaklaşmamı fırsat bilen Hüseyin bana sarılıverdi.

"Galiba gelenler var," dedi.

Gelen giden yoktu. Silkinip sıyrıldım. Israr ederse uçarak çalıların arasına pike yapacaktı. Etmedi.

Birden aklıma geldi: Âdem Yıldız, adamstar, starman,

*adam, kızıl yıldız!.. Evet işte aradığım belki de buydu. Gözlerim parladı. İçimi bir heyecan kapladı. Zaten adamdan hiç hazzetmemiştim. Belliydi bir şeyler olduğu. Hem ayrıca Ahmet Kuyu'nun yanında olması da beni uyandırmalıydı. Ahmet Kuyu, sadistliği cümle âlemce bilinen biriydi. Hasan'ın dediği gibi, yeni dizisine Yıldız kurabiye böreklerinin sponsorluk etmesinden başka ilişkileri de olabilirdi. Ahmet Kuyu sadistse, Âdem Yıldız da pekâlâ manyak katil olabilirdi. Bozacı şıracı ilişkisiydi.

Öldürmek için hangi güdüyle hareket ettiğini bilemezdim. Ama normal olmadığı kesindi.

Merdivenlere çöktüm ve düşüncelerimi sıraya koymaya çalıştım: Böylesine zengin biri, yani bu kadar göz önünde bir isim neden cinayet işlerdi? Varsayalım ki işledi, ben bunları nasıl ortaya çıkartırdım? İspatı neredeydi? İçgüdülerim böyle diyor demek kimseye yetmezdi. Şimdiye kadar ne elde etmiştim? Aslında hiç! Zilinde kızıl yıldız olan daire, Âdem Yıldız'ın olabilirdi, olmaya da bilirdi. Bunu öğrenmek çok kolaydı. Ama onun ise bile bu neyi ispat ederdi?

Cinayetler, ya da ölümler, birbirinden uzak yerlerde olmuştu. Âdem Yıldız o tarihlerde oralardaydı ise, çok şey ifade ederdi, ama hiçbir şeyi de ispatlamazdı.

Hem böyle adamların çevresinde, kendilerini feda edecek birileri mutlaka olurdu. İşler karışınca kendilerini ortaya atıp 'hepsini ben yaptım' diyecek biri çıkardı.

Eğer doğru bir iz üzerindeysem, somut delillere ihtiyacım vardı. Âdem Yıldız'ı neyle ve nasıl suçlayacağım belli değildi.

ON DÖRT

Heyecanlanmıştım. Ponpon'u uyandırmamak için karanlık ve sessiz yatarken, kafamdan planlar yaptım. Bulup öğrenmem gereken bir dolu şey vardı.

Selçuk'tan gelecek adli tıp raporları Gül ve Ceren'in ölümlerine ışık tutabilirdi. Ayrıca Antalya'da Musa'nın, Van'da Muhammet'in ölümleri ile ilgili polis kayıtlarına da ulaşabilirdim.

Cihad2000'in bulacakları sürpriz olabilirdi.

Cengiz, Yıldız ailesi ile yazlıklarının komşu olduğunu söylemişti. Belki ondan da bir şeyler öğrenebilirdim. Vereceği bir ayrıntı, anlatacağı bir ufak olay ışık tutardı.

Âdem Yıldız'ın, ölümlerin gerçekleştiği zamanlarda

nerelerde olduğunu öğrenmeliydim. Ayrıca Ataköy'deki kızıl yıldızlı daire kimindi?

Âdem Yıldız, kulübe geldiği gece kızlardan biri ile çıkmış mıydı? Çıktıysa kimle çıkmıştı? Bunu Hasan'dan öğrenebilirdim.

Sabahı zor ettim.

Sıradan insanların çalışma hayatlarının başladığı saatte artık Ponpon'un güzellik uykusuna boş verip telefonun başına oturdum.

Önce Selçuk'u aradım. Ne de olsa polis erken işbaşı yapardı. Ortada bir şey yokken onu kuşkulandırmanın gereği yoktu. Bu nedenle Âdem Yıldız adını anmadan Van ve Antalya'daki olaylar ve TEM kızı Funda-Yunus'un kaboluşundan bahsettim. Bilgiye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bir süre sessiz kalıp bekledi.

"Bak," dedi, "elimden gelen yardımı yapmaya hazırım, ama bizim dairenin işi olmayan bir dolu travesti olayını kovalamaya başlayınca bizim çocuklar hakkımda ne düşünür tahmin etmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum," dedim.

Haklıydı da. Durduk yerde bir daire amiri, hiç de kendisini ilgilendirmeyen bir konuda bilgi almaya çalışırsa bu zaten poliste başkasının işine müdahale sayılırdı. Bir de konu travestiler olunca, altından ne dedikodular üretileceği aşikârdı.

"Bu iş çok canımı sıkıyor," dedim. "Kafaya taktım bir kere. Bu isimler arasında bir bağ var. Her ne ise onu bulmaya çalışıyorum."

"Notumu aldım," dedi. "Ama inan fazla bir şey söz veremem. Yani aradan biraz zaman geçse, teker teker bakarız ama fazla üst üste olunca..."

"Anlıyorum..."

"Kusura bakma," dedi. "Bizim burası aslında kaynıyor. Kim kimin işine karışsa olay oluyor."

"Ne münasebet," dedim. "Neden kusura bakayım ki..."

"Bu arada adli raporları geldi. Ben baktım. Fazla bir şey yok. Ama birazdan bir arkadaş sana getirecek."

"Sağ olasın," dedim.

Tam kapatırken aklıma geldi.

"Bir şey daha var," dedim. Ataköy'deki adresi söyledim. "Daire kimin ve kim kullanıyor öğrenebilir miyiz?"

"Olmuş bil!" dedi.

Tekrar teşekkür ettim.

Şimdi durduk yerde Van'a, Antalya'ya gitmek mi vardı? Gitsem ne bulacaktım?

Sabahın erkeni olmasına aldırmadan Hasan'ı aradım. Telefonun uzun çalışlarından sonra homurdanarak açtı.

"Biraz erken biliyorum, ama gözüme uyku girmedi. Bir şey kafama takıldı. Evvelki gece kulübe gelen Âdem Yıldız kızlardan kimseyle çıktı mı?" dedim.

Henüz uyanmıştı, söylediklerimi idrak etmesi vakit aldı. Ben de arada tekrarladım.

"Bilmiyorum," dedi. "Hatırlamıyorum. Kalabalık bir masaydılar. Ahmet Kuyu falan... Kızların biri oturup bir kalktı. Çıkarken de kalabalıktılar. İyi bahşiş bıraktılar ama yanlarında kimler vardı hatırlamıyorum."

"Bunu öğrenmem lazım," dedim. "Kızların hangisi onlarla gitti bilmeliyim."

"Öğrenirim. Ama korkarım tek kişi değildi. Birkaç kız birden onlarla kalktı gibi..."

"Tamam," dedim. "Kimler ise bir öğreniver."

İçeriden Ponpon'un şen şakrak sesi, "Günaydın," dedi.

"Ayol neler oluyor. Karga bokunu yemeden nedir bu kıyamet!"

Önünü; parmak uçları havada elleriyle tuttuğu bir kimono giymişti. Siyah ve baştan aşağıya işliydi. Kaşlarını havaya kaldırarak konuşuyordu. Ayaklarında parmak arası tokyoları vardı. İri ayak tırnaklarında pembe cila vardı.

Minik adımlarla gelip beni öptü. Sonra da geçip karşıma oturdu. Kimononun etekleriyle bacaklarını örterek yerleşti. İnanılmaz bir ağırlıkla bacak bacak üstüne attı. Tekrar eteklerini düzeltti.

"Hani benim kahvem."

Emrivaki misafirliğine hizmet de istiyordu.

Ona kahve hazırlamak, kendiminkini de tazelemek üzere mutfağı geçtim. Bugün kahveye abartmıştım. Güneş doğmaya başlarken içmeye başlamıştım. Herhalde bir haftalık rezervimin tamamını bu sabah tüketmiştim.

"Peki, neler buldun bakalım," diye içeriden seslendi.

"Geliyorum," dedim.

"Gece beni yalnız başıma bırakıp gittin."

"Sen uyuyordun," dedim.

"Olsun," dedi, "ben buraya niye geldim? Yalnız başıma korkmayayım diye. Sen ne yaptın? Beni bırakıp gittin."

"Kahvene süt ister misin?"

"Ay lütfen... Ama çok koyma. Öyle iki damla kadar. Ve de iki şeker!"

Son söyledikleri ben kahveyi şekersiz içtiğim içindi. Kendim şekersiz içtiğim için başkalarını da öyle sever varsayıp ikram ederken hep şeker koymayı unuturum.

Ponpon'un ne kadar panikçi olduğunu bildiğim, dün geceki paranoyası da bunu yeniden kanıtladığı için fazla ayrıntıya girmeden bir şeyler geveledim.

"Ay siz de abarttınız ama," dedi. "Neredeyse her kızın başına geleni buna yoracaksınız. Tatlım, bizim erkeklerin adlarının tamamı kutsal kitaplardan. Yani tamam, bir yeni, modern, uydurulk isimler var. Ama Allah aşkına kaç tane? Genelde çocuklarda var. Yani bize denk gelmez. Bir de bazı Orta Asya isimleri var. O kadar."

Dün gece öldürülme paranoyası yaşayan o değil gibiydi.

"Ee?" dedim.

"Yani tatlım, hangimizin adını deşelesen bir yerden uyar."

Bu sükûneti iyiydi. Devamlı olmasını diledim.

Kahvelerimizin yarısına gelmeden kapı çaldı ve çakı gibi bir motosikletli polis elinde koca bir sarı zarfla karşıma çıktı.

"Bunu Selçuk Taylanç komiserim yolladı."

Zarfı alırken oğlanı tepeden tırnağa alıcı gözüyle süzdüm.

"Kimmiş?" diye içeriden seslenen Ponpon'u duymazdan geldim.

Bu siyah deri motosiklet kıyafetlerini seksi bulduğum kesindi. Özel hizmetler için seçtikleri polislerin yakışıklılığı ise ayrı bir şeydi. Trafik ve pasaporta verdikleri ile bunlar asla aynı ligin adamları değildi.

Sabah sabah, hele de onca işim varken, ve Ponpon içerideyken azmanın gereği yoktu. Zaten oğlan da ilgili durmuyordu. Teşekkür edip kapıyı kapattım.

Ponpon benden meraklıydı. Dosyalardan birini kapıp aldı. Karşılıklı okumaya başladık. Her okuduğu tıbbi terimi bana sorması, ne olduğunu öğrenince de ufak bir çığlık koy vermesi dışında raporları sonuna kadar kesintisiz, kazasız okuduk.

Her ikisinde de fiili livata tespiti vardı. Yanmış olan Ceren'in raporunda fazla ayrıntı yoktu. Ama iç organlar fazla bozulmamıştı. Anüste, ısıyla bozulmuş meni ve kan izlerine rastlanmıştı. Ne sürpriz!

Gül'ün suda kalma süresi tespit edilememişti. Ama suda kalıp şişmesine rağmen bedenin farklı yerlerinde darp izlerine rastlanmıştı. Anüste zorlama izleri vardı. Kanda, herhangi bir uyuşturucu ya da ilaç izine rastlanmamıştı.

Midelerinden yapılan analizler neler yemiş olduklarını, ne zaman yemiş olduklarını açıklıyordu. Ten, göz, saç renkleri konusunda ayrıntılı tanımlamalar vardı. Ceren'in bedeninde fazlaca kadınlık hormonlarına rastlanmış, yanık olmasına rağmen göğüsler ve kalçada deformasyon tespiti yapılmıştı.

Ne kadar soğukkanlı okursam okuyayım, sinirlerim altüst olmuştu. Ponpon'un da. Bir süre göz göze gelmemeye çalışarak oturduk.

"Ama bütün bunlar mide bulandırıcı," dedi. "Uyandığımdaki kahvaltı arzumdan geriye hiçbir şey kalmadı! Tüm iştahım kaçtı."

"Haklısın," dedim "Benim de..."

Ponpon'u televizyon başında bırakıp internete bağlandım. Cihad2000'i yoklama zamanı gelmişti.

Biraz arayınca ulaştım. Durumu özetledim. Musa, Muhammet ve Yunus-Funda'yı anlattım. Bunları atlamış olduğuna üzüldü. Bir şeyler bulabileceğini söyledi.

Her şeye rağmen 'adam-star', 'starman' ve '*adam' nick'lerini de bir araştırmasını istedim. Ne de olsa benim bir dolu işim gücüm varken o bütün gün bilgisayar karşısında oturuyordu. Onun için bunları yapmak hem daha kolay, hem de daha çabuk olurdu.

Ne zaman onu tekrar ziyaret edeceğimi sordu. Bu ara-

lar bu işlerle meşgul olduğumu, çözmeden söz veremeyeceğimi söyledim.

Âdem Yıldız'ın adını vermekte tereddüt ettim. Sonunda onu da vermedim. Ne çıkacağım bilmeden pisliği üstüme sıçratmanın anlamı yoktu.

ON BEŞ

Hasan'ın edindiği bilgilere göre Âdem Yıldız ve Ahmet Kuyu, kulüpten çıkarken yanlarına Aylin, Vuslat ve Demet'i almışlardı.

Kızlarla bir görüşmek istiyordum. Telefonla da halledebilirdim ama yüz yüze olması daha iyiydi. Hem Ponpon'un sabah hazırlığından uzak kalma fırsatı çıkardı. Cilt bakımını ben de önemserim ama bunu, hem de günlük olarak yapılanı Ponpon kadar tören haline getirene ne hayatta, ne de romanlar ve filmlerde rastladım. Akla gelen her çeşit kozmetik ve doğal ürünle, akla gelmeyecek uygulamalar yapar.

Sabah maskesi için blenderde maydanoz çekmeye başlarken ben de çıktım.

Aylin'in Beşiktaş, Çırağan'daki evine giderken aklıma bir soru takıldı. Isıdan ya da sudan bozulmuş olsa bile sperm testi yapma ihtimali var mıydı? Eğer Gül ve Ceren'de, anüste meniye rastlanmışsa, yani onlar ölmeden evvel cinsel ilişkiye girdilerse, o işi kimle yaptıklarının meni analiziyle yapılması mümkün olabilir miydi?

Bu soru uzmanlık alanımı aşıyordu. Adli tıp konusunda uzman birine sormalıydım. Zaman geçtikçe bu analizlerin zorlaştığını biliyordum. Kaknem doktor kadının yardımcı olma ihtimali vardı. Ama ne pahasına!

Aylin'in ufacık bahçe katı evi, önündeki binalar arasından Boğaz'ı görüyordu. Aylin yeni uyanmış, sabah mahmurluğu içindeydi. Kapıyı aralayıp sadece kafasını dışarı çıkarttı. Beni karşısında görünce biraz şaşırdı.

"Merhaba kocacım," dedi. "Hoş geldin..."

Kızlar müşteriye 'kocacım' diye seslenmeye bayılırlar. Benim arada erkek kıyafetleri ile dolanmamı garipseyenler vardır. Herhalde bu 'kocacım' onu işaret ediyordu.

"Biraz konuşmak istiyorum," dedim.

"Geç ayol," dedi.

Geçtik, oturduk.

Vücudunun güzelliği ve inceliği göz kamaştırıcıydı. Değme Playboy modellerine taş çıkartırdı. Yeni yaptırdığı göğüsleri, genelde tercih edilenin aksine Dolly Parton tarzı değil, ufak ve diriydi. Yeni bir şeyi olan herkes gibi onları sergilemek istiyordu. Yani üstü çıplaktı. Altında sadece bir şort vardı.

Kısa bir hava durumu sohbetinden sonra o kutu kolasını, ben bir bardak suyumu yudumlarken sadede geldik.

"Evvelki akşam," dedim. "Ahmet Kuyu ve yanındakilerle gitmişsin."

"Ay sorma," dedi. "Adamın şanı malum."

"Ne oldu, neler yaptınız biraz anlatsana," dedim.

"Beni bilirsin," dedi, "adamlar parayı verdikten sonra her şeye razıyımdır. Öyle onu yapmam, bunu sevmem ayrımım yoktur. Yüzümü gözümü dağıtmadan dövecekse parasını verip döver de."

Dinlerken tıkanmaya başlamıştım.

"Bu Ahmet Kuyu da öyle. Biliyorsun..."

"Nasıl yani?" dedim.

"Aman işte parası olduğu vakit bayılıyor kızlardan birini dövmeye. Ne kadar bağırıp kendini yerden yere atarsan o kadar memnun oluyor. Ben de adamın huyunu biliyorum ya..."

Konuşurken yeni yaptırdığı göğüsleri ile oynuyordu. Onları avuçluyor, alttan destekleyip ileri uzatıyor, uçlarını okşuyor ve sürekli onlara bakıyordu. Tabii ki dudakları da gereken hareketleri yapıyordu.

"Aslında hepsi biraz rol yapmaya bakıyor," dedi. "Ben iyiyimdir. Vurdukça avazım çıktığı kadar bağırıyorum, kendimi üstüne atıyorum, yalvarıyorum... Adam mest oldu. Ama paraları sonra öteki balamoz ödedi."

"Hangisi?"

"Âdem Yıldız değil de, öteki. Hani muhasebeci kılıklı biri vardı ya, işte o."

Demek Âdem Yıldız'ın Âdem Yıldız olduğunu pekâlâ da biliyordu. Adam kendini gizlemeye gerek falan görmemişti.

"Peki, Âdem Yıldız ne yaptı?"

"Aman ne biliyim abla. Zaten pek konuşkan değil. Öyle oturdu durdu. 'Adın ne?', 'adın ne?' diye herkese sordu."

Demek ad takıntısı doğruydu.

"Senin adın neydi sahi?" dedim

"Seçkin," dedi. "Seçkin bir ibne olduğumun delili. Abilerime, dedelerimizin adları olan Mustafa ve Reşat'ı verip, sıra bana gelince, dede kalmadığı için Seçkin adını vermişler. O zaman modaymış. Babam ibne olduğumu anlayınca, 'işte, ismin ettiğine bak!' demişti."

Şimdi kola kutusunu göğüslerinin arasında gezdiriyor, boş kutuyu göğüsleri arasına sıkıştırmayı deniyordu. Haliyle kutu orada durmuyordu.

"Sen de Âdem Yıldız'la beraber oldun mu?"

"Yok ayol," dedi. "O çıtırcı. Ben ona kart kaçtım galiba. Ama yine de paraların ondan çıktığını sanıyorum. Yoksa nerede Ahmet Kuyu'da o dolarlar."

Göğüslerinden kayıp yere düşen kola kutusuna bir küfür savurdu.

"Dolar mı ödediler?"

"E, tabii... Bunlar özel müşteri, talepleri de özel. O zaman ödeme de özel olacak di mi ya!"

"Haklısın," dedim.

"Peki abla, şimdi ne çıktı? Yani anlattıklarımı da koyunca neyi çözmüş olduk?"

Güldüm.

"Aslında hâlâ hiçbir şeyi," dedim.

"Aa... Yani boşuna mı anlattım ayol bunları?"

"Sayılmaz," dedim. "Mutlaka bir işe yarar."

"O zaman iyi!" dedi ve kutusuyla tekrar oynamaya başladı.

"Öteki kızlar ne yaptılar?"

"Bilemem," dedi.

Tüm dikkatini yine göğüslerine yoğunlaştırmıştı. Uçlarıyla oynuyordu.

"Güzel olmuşlar di mi?"

"Çook," dedim

"Bayılıyorum..." dedi. "Bütün gün seyretsem doymuyorum."

"Alışırsın," dedim.

"Tabii," dedi. "Tabii alışırım. Yoksa kalan ömrümde memelerimi sevecek halim yok! Şimdi de çok oynuyorum ki çabuk doyayım."

"Peki kim kimle beraber oldu?" diye sordum.

"Galiba Âdem Yıldız, Bebek Vuslat'la beraberdi. Adam çıtırcı demiştim ya."

"Ne yapmışlar biliyor musun?"

"Ay, hayır tabii," dedi. "Nasıl bilebilirim? Ben işim bitince ayrıldım. Öyle sabahlara kadar kalmayı sevmem. Kızlar oradaydılar... Yani ortalıkta görmedim. Ama herhalde kalmışlardır."

"Sonra konuşmadınız mı?"

"Ne konuşacakmışım?" dedi. "Onlar benim dengim mi?"

Ayağa kalkmıştı. Göğüslerini yanlardan bastırıp ellerini aniden bırakarak titretiyordu. Ve bana yaklaşıyordu.

"Demet denen karı ağda bile yapmıyor. Vuslat dersen, şebek bebek! Benim göğüslerim var!"

Bu yeni bir klasman oluşturuyordu. Göğüslü travestiler, göğüssüz travestilerden daha yüksek bir mertebeye yerleşiyordu. Yani memesizler, benim gibiler küçümseniyordu.

"Benim de yok..." dedim.

"Ama kocacım, sen patron sayılırsın."

Cümledeki 'kocacım' bendim. Kimseye, özellikle de bizim kızlardan kimseye, koca olmak niyetim yoktu ve olmayacaktı da. Yıllar önce, meraktan, birilerine kocalık etmeyi denemiştim ama doğrusu ne kadınlara ne de adamlara sadece kocalık etmek bana fazla zevk vermemişti. İlla

olacaksa karşılıklı olmasını tercih ederdim. İşim gereği arada, ama sadece arada, yine de olduğu oluyordu.

Anlaşılan sohbetin can alıcı tarafını geride bırakmıştık. Bundan sonrası aldıkları hormonlar etkisinde olduğuna inandığım saçmalama faslıydı.

Dışarı çıktığımda hava serinlemişti. Doğudan esen rüzgâr beni kendime getirdi. Üsküdar sahillerinden esen rüzgâr Boğaz'ın tüm kokusunu taşıyordu. Araya karışan egzoz ve mazot kokuları da İstanbul'un cilvesiydi.

Sırada Bebek Vuslat ve Demet vardı. Arnavut kaldırımı döşeli yokuştan inerken karnımın açlığını iyice hissettim. Vuslat'ın Gayrettepe'deki evine geçmeden bir şeyler yesem iyi olacaktı. Hem ayrıca saat de biraz ilerleyeceği için uyandırma derdim olmazdı.

Yakınlardaki ufak La Maison Oteli'nin, çatı katındaki muhteşem manzaralı lokantasına gitmeye karar verdim. Yaptıkları suflelerin tadını hatırlayınca mide sularım daha da azdı, ağzım sulandı.

Henüz öğlen yemeği için erken bir saat olduğundan restoran boştu. Tek müşteri bendim. Mevsim geçmek üzere olmasına rağmen teras hâlâ açıktı. Ben yine de Boğaz'ın esintisine güven olmaz diye içeride, güneş alan bir masaya oturdum.

Servise bakan üç kişi vardı. Ve tek başıma ben! Doğal olarak tüm ilgileri bana yöneldi. Yanı başımda durmadıkları zaman gözleri üzerimdeydi. Her hareketimi izliyorlardı. En ufak kıpırtımda biri yanımda bitiyordu.

Genç olan benim için fazla gençti. Hatta çocuk sayılırdı. Yüzünde ergenlik kalıntıları vardı. Elleri bedeninden umulmayacak kadar iriydi. Çekinmesi yoktu. Terasın karşı köşesini yerleşip gözlerini resmen üzerime dikiyordu. Yüzünden herhangi bir anlam çıkarmak zordu. Daha çok

merak diyebileceğim bir ilgiyle beni izliyordu. Hayvanat bahçesinde ender bulunan bir türü izler gibiydi.

Otuzlarına yaklaştığı belli olan ikincisi uzun boylu ama pek çirkindi. Kendince profesyonel bir tavırla benden uzak duruyor, ama çaktırmadan o da beni kolluyordu.

Şef garson kılığındaki orta yaşlıydı. Bodur sayılırdı. İlgisi taciz sosluydu. Erkek olarak ilgilenmem bahis konusu bile konusu olamazdı. Aklından neler geçiriyorsa bir an evvel silmeli, hayal bile etmemeliydi.

Kibar olmaya kibardılar. Ama alıcı gözüyle bakınca üçünden de bana kısmet olamayacağı kesindi. Kırıtmayı ve cilveyi kenara bırakıp efendi gibi yemeklerimi sipariş ettim.

Fransız olduğunu sandığım aşçıları sahiden harikalar yaratıyordu. Tavuklu volovan enfesti. Kereviz salatası kararmamış ve sulanmamıştı. Siparişini otur oturmaz verdiğim çikolatalı sufle ise tek kelimeyle mükemmeldi. Her lokmayı damağımda uzun uzun bekletip eriterek yedim. Hayatta bazı zevklerin, hele de çikolatalı sufle gibi zevklerin olabildiğince uzatılmasını severim. Kısacası yemekte mest oldum.

Kahve tekliflerini kibarca reddettim. Orta yaşlı olan kaşar garson beni çoktan anlamış, gereksiz ümitlere kapılmış, etrafımda dönüyordu.

"Müessesemizin ikramı..." dedi.

Hayır, olmaz, olamazdı!

Acelem olduğunu, bir an evvel hesabı rica ettiğimi söyledim.

Kalkarken sandalyemi çekti, asansöre kadar da bana "Yeniden bekleriz"lerle eşlik etti.

ON ALTI

Yemek ve camların arkasından vuran sonbahar güneşi beni mayıştırmıştı. Dışarı çıktığımda içim geçmeye hazırdı. Bir yatak olsa uzanıp kalabilirdim. Kahve önerisini reddetmeyip içmeliydim diye düşündüm.

Şansım yaver gitti, hemen bir taksi buldum ve Gayrettepe'ye gittim.

Bebek Vuslat, Ortaklar Caddesi üzerinde, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen, ev olarak kalmış bir dairede oturuyordu.

Birkaç ay önce yaş günü partisine gelmiştim.

"İşyerleri ile aynı binada oturmak daha kolay. Rahat. Karışan eden yok. Öyle lüzumsuz komşuluk ilişkileri ve kontrolü de yok," diyordu.

Hatırladığım kadarıyla o da öyle fazla genç değildi, ama yüce tanrının bir lütfu olarak en fazla on sekiz yaşında duruyordu. Bu nedenle yıllardır kendine Bebek lakabını uygun görmüştü. İlk kez gittiği yerlerde, çocuk sanılıp kendisine hâlâ kimlik sorulurdu.

Bodur tavuk her dem piliçtir lafını haklı çıkaracak şekilde, değil bir erkek, bir kadın için bile minyon olan tipi ile, hele de kulübün ışıkları altında, tam bir bebek gibidir.

Bana kapıyı açan makyajsız surat ise pek öyle bebek gibi değildi. Yüzünde morluk ve şişlikler vardı.

İçeri girdim.

"Görüyor musun başıma gelenleri," dedi.

Rengi atmış, kalın bir eşofman takım altına yüksek topuklu lame terlikler giymişti.

"O Âdem Yıldız serserisiyle gittim... İşte halime bak!"

"Ne oldu?" diye sordum.

"Benimki kalkmadı. İlaçlardan tabii. O da kızdı."

"Anlamadım..." dedim.

"Adam vermek istiyormuş. Ama ben sevmem. Bilirsin yani Marilyn Monroe'yla yatsam ben domalırım... Olmadı... O da kızdı..."

"Vay vay!" dedim. "Meğer Âdem Bey'in ne numaraları varmış."

"Aman sorma Allah aşkına. Sapık dediğin çeşit çeşit. Bir de şimdi bunlar türedi. Kendilerini bize yaptıracaklar. İlla vermek istiyorsa gitsin kapı gibi adamlara versin. Ne işim var benim adam sikmekle..."

Elinde bir pudriyerden kalma ayna vardı. Sürekli yüzündeki bereleri inceliyordu. Üstdudağının sol tarafında bir patlak vardı. Konuşurken dudağı oraya kayıyordu.

"Ay şu halime bak!" dedi. "En az on gün insan içine çıkamam."

"Geçmiş olsun," dedim.

"Ama iyi verdi. Helal olsun! Değil on gün, bir ay çalışmasam da olur."

İşte bunu anlamıyordum. Dayak yemişti, yüzü dağılmış, dudağı patlamıştı ama aldığı paraya karşılık helal olsun diyordu.

"Senin gerçek adın neydi Vuslat?" diye sordum.

"Biliyor musun, o da sormuştu. Başka adın yok mu, göbek adın yok mu diye de ısrar edip durmuştu."

Aradığım açıklamaları yapmıştı, ama adını hâlâ söylememişti.

"Tahmin et," dedi.

Binlerce isim arasından ne tahmin etsem tutmazdı.

"Ne bileyim canım," dedim. "Sen söyle."

"Dursun!" dedi. "Düşünebiliyor musun? Dursun."

Telefon çaldı da Dursun ismi üzerine görüş bildirmeme gerek kalmadı.

"Efendim..." diye açtı. Kızlar arasında yaygın olan burun sesiyle konuşmuyordu. Kendi sesi yeterince inceydi.

Vuslat arada bazı "hıhı" ve "evet"lerle konuşmasını sürdürürken ben de etrafı inceledim. Duvarda kocaman bir Tom Cruise posteri vardı. Zavallı posterin üzerine parlak renkli pullar yapıştırılmış, takma kirpikler takılmıştı. Tom Cruise'un beyaz olduğunu tahmin ettiğim gömleği payet işli hale gelmiş, yüzüne makyaj pulları ve renkli fosforlu kalemlerle abartılı bir makyaj uygulanmıştı. Kulaklarındaki delikler ise farklı zamanlarda farklı küpeler takılmasından olmuştu.

Vuslat uzun bir "Olmaz"la konuşmasını bitirdi.

"Ne güzel olmuş değil mi?" dedi.

Bahsettiği şey posterdi.

"Ben işledim."

Bizim kızların çalışmadıkları vakit, zaman geçirmek için yaptıkları şeyler sınırlıdır. Hepsi değilse bile çoğu kitap okumaktan sıkılır, başladıkları filmi sonuna kadar seyredemez, yemek yaparken kolayına kaçar, öğleden sonranın tamamında makyaj yapar, saç boyar ya da böyle manasız işlerle kafayı bulurlar.

Kendi elbiselerine, t-shirt'lerine taş-pul işledikleri yetmez gibi şimdi de sıra posterlere gelmişti.

"Başka neler yaptı sana?"

"Aman işte manyak abla!" dedi. "Önce abdestli misin diye sordu, tabii değildim ama söylemedim. Kendi gidip abdest aldı. Boydan boya yıkandı. Sonra dua etti falan. Benimkini besmeleyle ağzına aldı."

Merakım artmıştı. Böylesine denk gelmemiştim. Tanıdığım en uç Cihad2000 Kemal'di, o da çükü kalkınca besmeleyi duayı unutuvermişti.

"Ağzından zor aldım vallahi. Naşlatacağım diye emdikçe emdi, sıktıkça sıktı... Olmayınca olmuyor işte!"

"Peki başka bir şey yapmadı mı?" dedim.

"Yapmaz olur mu ayol! Onca parayı boşa mı saydı? Benimki kalkmıyor diye iyice bir dövdü. Az canımı yakmadı. Sonra da zorlaya zorlaya yaptı yani. Neyse ki çükü ufak. Neden sorunlu olduğu belli."

Âdem Yıldız'ın çükünün ufaklığını belirtmek için işaretparmağını göstermişti.

"Bakıyorlar kendi çükleri ufak, daha büyüklerini yemek istiyorlar. Ama onların adı ibne olmuyor. Bizimki oluyor."

Sır verecekmiş gibi gözlerini kısıp bana doğru eğildi.

"Biliyor musun," dedi, "onu kolileseydim eğer bana yine ibne diyeceklerdi. Yani değişen ne anlamıyorum!"

Haklıydı, ben de anlamıyordum.

"Beni sonra yine aradı. Tekrar deneyelim, dedi."

"O muydu şimdi arayan?" diye sordum.

"Yok ayol!" dedi. "Bakkal. Yani bakkalın oğlu. Arada geliyor, ben de hesap ödemiyorum. O var mı, bu var mı, bittiyse getireyim diyordu."

"Paran olduğuna göre ihtiyacın yok," dedim.

"Yok ondan değil," dedi. "Oğlan aslında yakışıklı. Tam tipim! Askerden yeni geldi. Vücut kaslı, göğüsler orman gibi kıllı, hele o kolları... mal da but! Yani tam benlik. Bu halimle karşısına çıkmak istemedim. Biraz şişim insin sonra."

"Anlıyorum," dedim.

"Hem daha iyi," dedi, "beklerken biraz daha azar!"

Bakkalın seksi oğlu muhabbetine fazla çanak tutmadım.

"Âdem Yıldız'ın evi nasıldı?" dedim.

"Bilmem evine gitmedik," dedi. "Ahmet Kuyu'nu evine gittik. Karşıda. Bahçeli bir ev. Karanlıkta gittik neresi olduğunu bile bilmiyorum."

"Göksu," dedim.

Evi biliyordum. Benim de yolum oradan geçmişti. Ahmet Kuyu herkesi olduğu gibi eskiden beni de denemişti. Ama ağzı yanmıştı. Sonra özürler dilemiş, bana o zamanlar benim de işime yarayacak bir jest yapmıştı. O günden beri göz göze gelirsek bir tek belirsiz selamımız vardı.

"İşte neyse, orası," dedi. "Kendi evine götürmedi."

"Sen onu nasıl arayacaksın?" dedim.

"Gerek yok ki," dedi, "her gün zaten arıyor."

Bebek Vuslat'ın uyarılması gerekti. Eğer adam her gün onu arıyorsa başına bir şey gelebilirdi. Ama ne anlatacaktım. Kuşkularımı mı? Eğer bana değil de ona güvenip, biraz daha fazla para koparmak için ya da iki dakikalık espri

uğruna, söyleyeceklerimi Âdem Yıldız'a anlatırsa benim de başım derde girebilirdi. Âdem'in adamlarını üstüme salması durumunda kaç kişiyle baş ederdim.

Bütün bunları kafamdan tartarken gözüm Tom Cruise'un posterine kayıyordu. Bir posteri böylesine kitsch biçimde işleyen birine ne kadar güvenebilirdim?

Ancak diğer taraftan da kızın başına bir şey gelirse çekeceğim vicdan azabı vardı.

Vicdan azabı ağır bastı ve kuşkularımı olabilecek en hafif dille anlattım. Oturduğu koltukta bacaklarını yukarı çekip, arada kesik ve tiz çığlıklar atarak sonuna kadar beni dinledi. Yumruk yaptığı ellerini ağzına bastırıyor, gözlerini hayretle açıyordu.

"İşte böyle," dedim.

"Vallahi korktum," dedi. "Yani adamın normal olmadığı kesindi ama... seri katil! Anneciğim ayol!"

"Sadece dikkatli ol, diye anlattım. Korkutmak için değil. Dedim ya kesin bir şey yok, ama ola da bilir. Sen yine de dikkatli ol."

Beni yolcu ederken gülümsüyordu.

"Bak görüyor musun ilk defa Dursun adı işime yaradı. Ya öyle İsa, Musa, Nuh, Hazreti Ali, Hasan, Hüseyin olaydım? Belki de ben de gitmiştim."

Hazreti Ali'nin peygamber değil, peygamberin damadı, Hasan ve Hüseyin'in ise Ali'nin oğulları olduğunu açıklamadım. Bıraktım, onları da peygamber saymaya devam etsindi.

Edindiğim bilgi, yani Âdem Yıldız'ın arada hâkimiyeti bizim saplı şekerlere bıraktırması, yeterliydi.

ON YEDİ

Aslında öğrenmek istediklerimi öğrenmiştim. Demet'i ziyaret etmeme gerek bile kalmamıştı. Üstelik oturduğu yerin sapalığını düşününce, bu ziyaret gözüme daha da zor gözüktü.

Cengiz de bekleyebilirdi. Âdem Yıldız, ailesiyle oturduğu yazlık evinde, herkesin gözü önünde sapıklıkları sergilemiş olamazdı. Hem Cengiz'i sadece bu konuyla ilgili ziyaret etmek istemezdim. Belki aramızda başka şeyler de olabilirdi.

Bir an evvel eve dönüp Selçuk'tan gelen yeni bilgilere, Cihad2000'in bulmuş olduklarına ulaşmak istiyordum.

Âdetim olmadığı halde, hemen önüne çıktığım metroyu kullanmaya karar verdim. Şimdi, trafikte sallanmak,

taksi şoförleriyle anlamsız sohbetlere girmek ya da seçtikleri abuk radyo kanallarını dinlemekten iyiydi. Üstelik de çabuktu.

Duvarlarda Yıldız Marketlerinin, börek ve çörek çeşitlerinin billboardları vardı. Beş yılda market sayılarını iki katına çıkarttıklarıyla övünüyor, dört bir yönden, her yaş kuşağıyla kucakladıkları ve onların ürünlerinden ilgisini esirgemeyen Türkiye'ye teşekkür ediyorlardı.

Âdem Yıldız ve onu işaret eden şeylerin önüme çıkması karanlık kehanet gibiydi.

Âdem Yıldız'ın yatakta pasif olma tercihini birine anlatmalıydım, ama kime anlatmalıydım? Anlatmazsam çatlardım. Bu bomba gibi bir haberdi. Katil olsun olmasın yeterince önemli biriydi. Ve veriyordu. Hem de kimlere!

İlk aday Ponpon'du. Ama ona anlatmak beni kesmezdi. Ben bir desem, o mutlaka üç derdi. Başım ağrısa, onun sancısı tutardı. Ben Âdem Yıldız veriyormuş desem, aman o da bir şey mi o da veriyor, bu da veriyor diye daha on isim sayardı. Yani tadıyla bir dedikodu yaptırmazdı.

Taksim'den sonra eve kadar biraz yürümem gerekti. Havanın serinliği artıyor, yaz kış her zaman, bir rüzgârlı bayır olan Gümüşsuyu yine esiyordu.

En iyisi bu haberi Hasan'a uçurmaktı. Yemez içmez birilerine anlatırdı.

Eve girdiğimde her yerin altüst olması, bütün pencerelerin açıklığı ve evin buz gibiliğinden Satı'nın gelmiş olduğunu anladım. Bugünün temizlik günü olduğunu tamamen unutmuştum.

Ponpon'un gözetiminde halılar toplanmış, koltukları üst üste ters çevrilmiş, konsollar yerinden çekilmiş, Satı söylenerek köşe bucak temizlik yapıyordu. Yüz ifadesinden mutsuzluğu belliydi. Böyle giderse Ponpon'un on

gün daha kalması durumunda Satı'nın bir daha gelmeyeceğini anlamak zor değildi.

Ponpon, temizlik için başına çingene pembesi bir türbanı, mihrace modeli şeklinde bağlamıştı.

"Hoş geldin şeker," diye şakıdı. "Evine biraz çekidüzen verelim dedik. Madem buradayım bari bir işe yarayayım!"

"Ham'fendi her bir şeyi yerinden çektirtti."

Satı'nın sesi bezgindi. Belli ki 'ham'fendi' Ponpon'du.

İşte bunu beklemiyordum. Ponpon'un titizliği bilinir ama benim evimi de bok götürmüyor. Bu haldeki bir evde çalışmama, geçtim çalışmayı kafamı toplamama imkân yoktu. İçimden bir an evvel kaçmak geldi.

"İyi etmişsiniz," dedim. "Elinize sağlık. Daha çok var mı?"

"Ay daha yeni başladık. Satı Hanım ancak on bire doğru geldi."

Satı, "Siz erken istemezsiniz ya," diye kendini savundu.

"Perdeleri de makineye attık. Kararmışlar! Gece belli olmuyor tabii. Sabah gözlerime inanamadım. Satı Hanım aman rica ederim canım bu kadar arayı açmadan her ayda bir hepsini yıka. Çok kararınca temizliği de zor oluyor."

Ponpon dizginleri ele almıştı. Araya girmem gereksizdi. Ev şu haldeyken yapabileceğim bir şey yoktu. Çalışma odama girip kapıyı kapattım.

Hemen Hasan'ı aradım. Elbette telefonu meşguldü. Nasıl bomba gibi bir haber kaçırdığını bilse hayıflanırdı. Ama kısmet denen bir şey var.

Sonra Selçuk'u aradım. Yerinde yoktu. Az sonra döneceğini söylediler. Sekreter kız bilgiliydi.

"Yolladığımız zarfı aldınız mı?" diyerek hem kendi

yetkinliğini, hem de benim kim olduğumu bildiğini belirtti.

"İsterseniz gelince biz sizi arayalım. Neredesiniz?" dedi.

"Memnun olurum," dedim. "Evdeyim."

Bu şartlar altındaki evimde, altüst olmuş canım yuvamda ne kadar daha kalabileceğimi bilmiyordum ama şimdilik evdeydim.

Bu arada bilgisayar açılmış, ben internete bağlanıyordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şey beni Cihad2000'e ulaşmaktan alıkoyuyordu. Başka konularda izlediğim önsezilerimi bu konuda yok saymak olmazdı.

Selçuk'un telefonunu beklerken Yıldız Marketleriyle ilgili bilgiler aramaya başladım. Elbette kendi siteleri vardı. Bazı bölgelerde evlere servis hizmetleri bile vardı. Şirket bilgileri sayfasında baba Yıldız'ın resmi vardı. Sakalsız bıyıksız temiz yüzü, derin bir tevekkül ima eden bakışları, kendine olan güveni ile tam tutucu parti milletvekili adayları gibiydi.

'Allah'ın izniyle' ulaşmış oldukları başarıları ve 'imanı'nın kendisine nasıl yardımcı olup hep yol gösterdiğini anlatıyordu.

Yöneticilerimiz sayfasında Âdem Yıldız da vardı. İnce dudakları arasından, azıcık dişlerini göstererek mahcup bir gülümseme sergiliyordu. Radikal dinci zengin aile çocuklarının hepsi gibi Amerika'da okumuştu. Bunların hiçbirinin neden İran, Afganistan, Suudi Arabistan, olmadı Mısır'da okumadığı yine kafama takıldı.

Ürünler sayfası iştah açıcıydı. Suflenin tadı hâlâ damağımda olmasına rağmen baktıklarımı canım istedi.

Hemen her ilde şubeleri, sadece İstanbul'da ise on altı mağazaları vardı. Kafam takıldığı için kontrol ettiğimde Van'da bir ve Antalya'da ise üç tane yerleri olduğunu gör-

düm. Bu ne ifade ederdi? Yani Âdem Yıldız oralarda da olmuş olabilirdi. Ama insanın Antalya'ya gitmesi için illa orada bir mağazası olması gerekmezdi.

Sıkılmaya başladığımda telefon çaldı.

Bilmiş sekreter kız karşımdaydı.

"Amirimi bağlıyorum efendim," dedi.

Biraz beklemeyle Selçuk'a bağlandım.

"Merhaba Poirot."

"İstersen Miss Marple da diyebilirsin," dedim. "Meraktan çatlıyorum."

"Önce," dedi, "sorduğun adresi söyleyeyim, sahibi Fehmi Şenyürek, kayıtlara göre kendi kullanıyor."

Bu birinci goldü. Kızıl yıldızlı daire, tahmin ettiğim gibi Âdem Yıldız'a ait değildi.

"Ne oldu?" dedi.

"Yok bir şey," dedim. "Sadece bu isim bana bir şey ifade etmedi de, düşünüyordum."

"Düşünme aslanım, ben onu da öğrendim."

"Kimmiş?"

"1967 Gemlik doğumluymuş. Harp Okulu'ndan atılmış. Şimdilerde özel bir şirkette çalışıyormuş. Evi, yapılırken doğrudan Emlak Kredi Bankası'ndan krediyle almış."

"Hangi şirkette çalıştığını da öğrendin mi?"

"Onu başka yerden buluruz."

"Zahmet olmazsa bulur musun?"

"Deneriz," dedi.

"Peki diğerleri?" diye sordum.

"Yavaş yavaş..." dedi.

"Tamam, ama son bir sorum var. Bu İbrahim Karaman ve Yusuf Seçkin'in cesetlerindeki meniye DNA testi yapılmamış. Yaptırabilir miyiz?"

"Aradan onca gün geçti. Nasıl olur bilmiyorum."

"Ne bileyim," dedim. "Anüsteki meni analiz edilirse belki de kimlerle ilişkide oldukları ortaya çıkabilir."

"Haklı olabilirsin," dedi. "Biraz bekle, bir arkadaşa bir şey soracağım."

Beklemeye alındım.

Ponpon kapıyı aralayıp kafasını uzattı.

"Aferin ayol sana," dedi. "İçeriden açıp dinledim."

"Ne ayıp şey!" dedim.

"Aman, belki de banadır diye açtım ama sen konuşuyordun. Konu ilgimi çekti. Kapatmadım. Dinledim işte. Ne var?"

Ponpon'a bazı konularda laf anlatmak zordur. Evimi işgal ve talanıyla ilgili olarak da aynı sınırsızlık, ölçüsüzlük bahis konusuydu. Ona göre samimi olunca her şey mübahtı.

Bekleme sürem bitti. Selçuk tekrar bana döndü.

"Bak ne öğrendim," dedi. "Ceset üç gün bile suda kalsa, hatta deniz suyunda kalsa vagina ve anüste meni kalıntısı varsa test edilebilirmiş. Ağızda bozulurmuş. İmkânı yokmuş. Ama anüs ve vaginadan test yapabiliyorlar."

"Peki neden yapmamışlar?"

"Ben de merak ettim."

Karşılıklı sustuk.

Yanımda durduğu için konuşulanları duyamamış olan Ponpon merakla bana bakıyordu.

"Ne olmuş?" diye fısıldadı.

Ahizeyi elime kapatıp, "Sonra anlatırım," dedim.

Her şeyi anlamış bir ifadeyle altdudağını ısırıp başını salladı.

"Selçuk," dedim, "bu testleri yaptırabilir miyiz?"

"Biz kim koçum?"

"Affedersin," dedim. "Yani sen yaptırabilir misin?"

"Deneyeceğim," dedi. "Ve bir şey çıkartmaya çalışacağım. Bizim çocukların kulağına biraz kar suyu kaçırınca karınca gibi çalışırlar. İş çokluğundan uğraşmamış olabilirler. Bildiğim kadarıyla bunlar maliyetli ve zahmetli testler. Zaman falan da alıyor."

"Bedeli neyse ben ödeyebilirim," dedim.

"Olur mu öyle şey," dedi. "Bak şimdi başka işlerim var. Kusura bakmazsan kapatıyorum."

"Estağfurullah," dedim. "Elbette."

"Unutma," dedi. "Ayla'yla bekliyoruz. Arayı açmayalım."

"Tamam," dedim.

Telefonu kapamam ile Ponpon'un soru bombardımanı başladı.

Öğrendiklerimi ona da açıkladım. Her duyduğuna, "aaa, bak sen," diye ilgi gösterdi. En sonunda da, "Ee neymiş yani?" demesi beni çileden çıkartmaya yetti.

Aslında haklıydı. Ortada şüphelerim ve olasılıklardan başka bir şey yoktu.

"Haydi o zaman," dedi. "Dolma yaptım. Biber ve domates. Mis gibi."

"Ben dışarıda yedim."

"Delisin ayol," dedi. "Ne güzel yemek yaptığımı cümle âlem bilirken sen dışarıda yiyip geliyorsun. Aşk olsun vallahi."

Bu şartlar altında evde bir şeyler yapmaya çabalamak yıpratıcıydı. En iyisi ofise gidip odama kapanmaktı. Orada da Ali'yle, mesajlarına vermediğim cevaplar, işlerin gelişimi, piyasa sohbeti ve onun bazı ıvır zıvır iş talepleri olacaktı ama Ponpon ve Satı'nın varlığından daha rahat edeceğim kesindi.

ON SEKİZ

Serinleyen havaya önlem olarak üzerime kalınca bir ceket alıp kendimi sokağa attım. Çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi sesleri ve Ponpon'un emir çığlıkları arasında taksi çağırmayı unutmuştum. Durağa kadar yürüdüm.

Hüseyin gececi olduğundan ortada yoktu. Bu iyiydi, şimdi bir de onun cilvelerine direnmek içimden gelmiyordu. Sıradakine bindim. Ofise gitmekle Cihad2000 Kemal arasında kararsızdım. Ona araştırmalarını tamamlaması için biraz daha zaman vermeye karar verdim.

Ofiste çalışanların bana saygısı çoktur. Sadece beni biraz garip bulurlar. Enteresan, eksantrik, uçuk gibi kelimelerle beni tanımladıklarını biliyorum. Genelde beni erkek kıyafetleri ile görmelerine rağmen bazı sinir olduğum

cimri müşterileri şoke etmek için yaptığım iki günlük sakala ful göz makyajı ya da allık ve rujla çok gördüler.

Ali dışarıdaydı. Bu şimdilik iyiydi. Yani beni lafa tutacak kimse yoktu.

Sekreter kızın önüme yığdığı postayı kenara itip kendime çalışma alanı açtım.

Ben hariç her şey hazırdı. Tek sorun ne yapacağımı bilmememdi. Tamam çalışacaktım ama neyi? Nereden başlayacaktım? Neye ulaşacaktım?

Âdem Yıldız benim gözümde zanlıydı. O tamam. Ama adamı işaret eden delil falan yoktu. Evet pisliğin, sapkının tekiydi. Sonra? İşte sorun orada başlıyordu.

Vaktim vardı. Ne bulacağımı bilmesem bile chat odası kayıtlarına girdim. 'adam star', 'starman, '*adam' kayıtlarını inceleyecektim.

"Size telefon bağlıyorum."

Sekreter kızımızın biraz azarlanıp yontulmaya ihtiyacı vardı. Bana öyle emrivaki yaparcasına telefon bağlamaması gerekirdi.

"N'aber abla?"

Ölmazdı, ama olmuştu. Arayan Gönül'dü. Ona ofis numarasını verdiğim tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Merhaba Gönül," dedim.

"Ay! Tanıdın..." dedi.

"Niçin tanımayayım? Seni nasıl unuturum?"

"Sahi diyorsun di mi?"

"Hayırdır, ne vardı? Meşgulüm. Çalışıyordum," dedim.

"Adli tıptan çıktım da sana haber vereyim," dedim.

Bu da aklımdan çıkmıştı.

"Ne oldu?" dedim.

"Ay çok canım yandı. Vallahi bilsem yaptırmazdım. Bir

de o suratsız cadı gaddarın teki. Nah bu kadar buz gibi demiri cart diye götüme soktu."

Ayrıntılara gerek yoktu. Üstelik sorduğum bu değildi. Başına gelenleri üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordum.

"Gül'ün ölümü," dedim, "o konuda bir şey var mı?"

"Olmaz mı!" dedi ve sustu.

"Neymiş?"

"Bak ablam, telefonda anlatamam. Uzun. Zaten sen de meşgulmüşsün. Vaktini almayayım. Görüşünce anlatırım."

Ve telefonu kapattı.

Yanımda olsa onu boğabilirdim.

Üstelik onu nerede bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aksaray birahanelerine takıldığını tahmin ediyordum. Ya da daha beteri bir yerlere. Ama evi neredeydi, ne yapar bilmiyordum. Onun ölen kızların ardından adli tıpa koşma âdeti vardı. Ben de gittiğimde hep orada bulurdum.

Tek şansım beni tekrar aramasıydı.

Bu türden dengesizlikler ve dengesiz kişiler benim de dengemi altüst eder. Zaten ne yapacağımı bilmiyordum, tümüyle şaşırdım. Karşımdaki duvara boş boş bakarak oturdum.

Ali'nın gelmesi ile bu lüksüm de sona erdi.

"Sana harika haberlerim var!" diye girdi. "Şu İtalyan şirketi vardı ya, Mare T.Docile, o işi olmuş bil. Bağladım gibi bir şey. Şimdi artık gelsin paralar..."

Ellerini sevinçle ovuşturuyordu. Yüzündeki gülücük kulaktan kulağaydı. Kazanılacak para konusundan her bahsedişinde olduğu gibi yine gözleri kısılmış, yüzüne neredeyse şehevi bir haz yayılmıştı.

Ancak benim kafam tamamen başka yerdeydi. Ne İtalyanlara, ne de liretlerine ilgi göstermiştim.

"Hey, hayrola?" dedi. "İki aydır bu işin peşindeyim. Şimdi bağladım. Ve sen hiç tepki göstermiyorsun. Neyin var?"

"Kusura bakma," dedim. "Başka şeyler düşünüyordum."

"Olmadı," dedi. "Artık her şeyi bırakıp sadece bunu düşünmemiz gerek. Bu, şimdiye kadar aldığımız işlerin en büyüğü. Şu andan itibaren tek konsantre olmamız gereken iş bu. Bunu becerirsek emekli bile olabiliriz. Gelecek parayı bir düşünsene!"

"Ne kadardı?" dedim.

Söylediği rakam yılbaşı ikramiyesi gibiydi.

"En kısa zamanda senle oturup bir toplantı yapmak istiyorlar. Hatta belki sistemlerini incelemek için Cenova'ya, merkezlerine ya da Nice'deki yerlerine gitmen bile gerekebilir."

Benim bu tür iş seyahatlerini sevmediğimi bilirdi.

"Uzun değil yahu," diye ilave etti. "Bir iki günlüğüne. Üstüne de iki gün keyfini çıkarır gezeriz. Alışveriş falan..."

"Sistemlerine yapılacak her çeşit müdahaleyi uzaktan da yapabilirim," dedim. "İleri teknolojiler bu fırsatı veriyor."

"Tamam canım, ama adamlar istiyor. Ana sistemlerinin dışarı açık olmadığını, tamamen farklı, kendilerine özel yazılımlar kullandıklarını söylüyorlar. Sistemlerini bilmeden yapılacak koruma kalkanlarının onları tatmin etmeyeceği kesin. Müşteri kaprisi!"

"Yahu Ali," dedim, "bunca yıldır birlikte iş yaparız, hâlâ sana bile anlatmakta zorlandığım şey kendi kullandıkları sistem ile koruma kalkanlarının bağımsız şeyler olduğu."

"Biliyorum," dedi, "ama..."

"Aması yok," dedim. "Sana bile anlatamadığım şeyi onlara anlatabilmiş olman elbette zor."

"Hırçınlaşma hemen."

"Hırçınlaşmıyorum," dedim. "Bir daha söylesene, kaç para demiştin?"

Söyledi.

Sahiden her şeyi unutup bu paranın hayalini kurmaya başlasam iyi olurdu. Payıma düşecek olanı bile yeterince yüksekti. Bizim kulübün tamamını satın alabilir ya da yepyeni bir tane açabilirdim. Hatta Bodrum'da yazlığı, İstanbul'da kışlığı olan iki kulüp açabilirdim.

Sığ düşünmeyi geçip, hayallerimin sınırlarını genişlettim: Paris ya da Berlin'de bile bu işi yapabilirdim. Ya da bu işi tamamen bırakır, bütün kulüplerin en gözde müşterisi olurdum. Dünyanın bütün travesti kulüplerini, barlarını teker teker gezerdim. Neler görür, neler yaşardım.

"Bir an önce çalışmaya başlamalıyız," dedi. "Aslında sana ev ödevi dosyaları getirdim bile."

Ali, Mare T.Docile dosyalarını getirmek üzere çıktığında önümdeki kâğıtlara baktım. Ölen kızların listesini yapmıştım. Takma adları ve erkeklik adları sırayla yazılıydı. Her birinin yanına da nasıl öldüklerini ve varsa kayda değer özellikleri not almıştım.

Ali elinde iki CD-Rom'la girer girmez ben başladım.

"Şu arkadaşın Cengiz var ya..."

"Beğendin değil mi adamı," dedi lafımı keserek. "Biliyordum tam tipin olduğunu."

"Âdem Yıldız'ın yazlıktan komşusu olduğunu söylemişti..."

"Ha evet," dedi. "Bodrum, Mazı Koyu'nda bir yazlığı varmış. Ama şimdi eski karısıyla çocuklarıyla gitmişler."

"Sus bir dakika," dedim. "Lafımı kesip durma, başka bir şey soracağım."

"Tamam... Tamam!"

"Sence Âdem Yıldız'ı ne kadar tanıyordur?"

"Onu da mı beğendin?" diye sordu.

"Saçmalama," dedim. " Ama adam hakkında bazı kuşkularım var. Biraz bilgiye ihtiyacım var. Kimselere duyurmadan..."

"Cengiz'le konuş," dedi. "Ben bilemem..."

Ve bu konuyu kapatıp hemen elindeki CD-Rom'ları önüme koydu.

"Adamlar sistem özelliklerini ve şimdiye kadar karşılaştıkları sorunları kaydetmişler. Bir incelememizi istiyorlar. Ben önümüzdeki hafta başına kadar bakarız dedim. Bakarız değil mi?"

Mare T.Docile'den gelecek paranın cazibesi benim de gözlerimi kararttı.

ON DOKUZ

Ofisten çıktığımda saat sekizi geçiyordu. Mare T.Docile'nin sistemleri sahiden karmaşıktı. Deniz taşımacılığından kazandıkları parayı vergiden muaf tutmak üzere işlemlerini Hırvatistan'daki Split ve Pasifik'teki ada devletler üzerinden yapıyorlardı. Mare T.Docile görünürde hâlâ bir İtalyan deviydi, ama tüm gemilerini, neredeyse zararına bu dandik şirketlere kiralıyordu.

Eve vardığımda Ponpon'un sitemleri beni karşıladı.

"Ayol neredesin? Yemeği ısıta ısıta bir hal oldum. Biraz daha gelmesen oturup yiyecektim."

Evim, canım evim temizlenip paklanırken eşyaların yeri Ponpon'un tercihlerine göre yeniden düzenlenmişti.

Bütün postmodern çabalarım silinmiş, ev anneanne evlerine benzemişti.

Bakışlarımı izleyen Ponpon gururla gülümsedi.

"Daha iyi olmamış mı?" dedi.

"Eline sağlık," dedim. Başka ne diyebilirdim.

"Satı'yla canımız çıktı, ama değdi. Köşe bucak bir temizlik! Başında durmayınca yapmıyorlar."

"Haklısın," dedim.

"Senin bu Satı Hanım da biraz tembel. Sözde haftada üç gün geliyor, ama halıların altını bile aylardır silmemiş. Sana benim Zerrin'i yollayayım, bir dene. Fırtına!"

Yarım yamalak gülümsedim. Aslında ağlamaklıydım.

"Hadi bakalım yemeğe," dedi. "Tavuklu taze bamya yaptım. Bol limonlu."

Tavuklu bamya sahiden lezzetliydi. Ponpon, bende bir süre daha misafir kalırsa onun kilosuna çıkmam işten bile değildi.

"Arayan soran oldu mu?" dedim.

"A tabii! Bak az daha unutuyordum," dedi. "O polis arkadaşın tekrar aradı. Sana Ferruh mu, Fahri mi ne biriyle ilgili bir şey söyleyecekmiş."

"Neymiş?" dedim.

Bahsettiği Fehmi Şenyürek olmalıydı.

"Söylemedi. Sonra arayacakmış."

"Başka," dedim.

"Ay bir de telefon sapığın var! Açıyorum... Ses yok. Nefesini duyuyorum. Hırıl hırıl... ama tek kelime etmiyor. Yarım saatte bir arıyor. Az kaldı şimdi yine arar. Ne sapık şey öyle!"

"Hasan?" dedim.

"Yok aramadı. Ben aradım haber sormak için, ama yeni bir şey yok dedi."

Hırıltılı telefonların sahibi olduğunu sandığım Cihad2000'i ve Selçuk'u aramak üzere Ponpon'un bir an önce çıkmasını bekliyordum. Oysa, hiç oralı değildi.

"Ne zaman çıkacaksın?" diye sordum.

"Çıkmayacağım," dedi. "Bu gece tatil gecem. Ekstra da yok. Senle kız kıza oturup televizyon seyrederiz. Ya da şöyle güzel bir sohbet, sırayla herkesi enine boyuna çekiştire çekiştire uzun, ballı bir dedikodu..."

Ponpon'la sohbete bayılırım, ama bu gece doğru zamanlama değildi. Yapmak istediğim başka şeyler vardı. Beni zengin edecek Mare T.Docile işine yoğunlaşmadan önce, peygamber cinayetlerini aydınlatmak, yani kafamdaki soru işaretlerini temizlemek istiyordum.

"Kusura bakmazsan benim biraz çalışmam gerek," dedim.

Ponpon'un yüzü sarktı.

"Sen çalışırken ben ne yapacağım peki?"

"Televizyon seyret, yeni DVD'ler var. Ya da istersen sana birini çağıralım," dedim.

"Aman saçmalama ayol," dedi. "Ben o işi bırakalı çok oluyor."

Ponpon'un aseksüel bir travesti olduğu herkesçe bilinirdi. Hatta dedikoducular tarafından, sırf ailesine inat travestilik ettiği söylenirdi.

"Ben en iyisi senin yanında oturayım," dedi. "Sana çay, kahve yaparım. İstersen mısır patlatırım. Sen çalışırken sohbet ederiz. Söz rahatsız etmem."

Bu iyiydi işte. Şaka gibiydi ama Ponpon'un şaka yapmadığı belliydi.

Gülerek, "Olmaz ki," dedim.

"Aman hadi, neden olmazmış? Pekâlâ da olur," dedi. "Sen geç başla, ben çay koyup geliyorum."

Çayı hazırlamasının uzun süreceğini ümit ederek Selçuk'un ev telefonunu aradım. Eşi Ayla açtı. Cuma akşamı yemeğe beklediğini söyledi. Kabul ettim. Telefonu Selçuk'a verdi.

"Senin Fehmi Şenyürek var ya," dedi, "Astro diye bir taşımacılık şirketinde çalışıyormuş."

"Hiç duymadım," dedim.

"Ben de," dedi, "ama araştırdım, Yıldız Grubu'na bağlıymış."

Beynimde şimşekler çakmaya, ziller çalmaya başladı.

"Şu Yıldız Marketlerinin mi?" diye teyit ettim.

"Tam üstüne bastın," dedi. "Bundan başka ufak bir havacılık şirketleri bile varmış. Sessiz ve derinden büyümüşler..."

"Çok makbule geçti," dedim.

"Neyin peşindesin anlamıyorum ama yine işine yaradıysa iyi," dedi. "Bu arada DNA testlerini yapacaklar. Netice alınca seni de haberdar ederim."

Selçuk, sessiz ve derinden büyümüşler demekle doğru söylüyordu. Yıldız Grubu basında fazla yer almıyordu. Bunun bilinçli bir tercih mi, yoksa kötü PR mı olduğuna karar veremedim. Ama muhafazakâr şirketlerin PR'larını genelde sessiz, sakin yürüttüklerini hatırladım: Kimselere fazla duyurmadan, alttan alta, sakin sakin. Göze batmadan...

Ponpon çaylarımızla geldiğinde internete bağlanmış, Astro Taşımacılık ve StarAir'i araştırıyordum. Ticaret Odası kayıtları dışında haklarında hemen hemen hiçbir şey yoktu.

"Biliyor musun," diye başladı, "dikkatini bir konuya yoğunlaştırınca dudaklarını büzüp alnını kırıştırıyorsun. Dikkat ettim, hep böyle yapıyorsun."

Yüzünü komik şekilde buruşturup gösterdi.

"Yazık ayol," dedi. "Yüzün buruşacak. Kırışık dediğin bir kere oluştu mu sonra ne yapsan geçmez. Kendine biraz özen göster. Yüzüne maske yap. İstersen hemen bir tane hazırlayayım. Maske yüzünde kuruyunca kabuk gibi olur, kırıştıramazsın. Ya da o ilaçtan sıktır. Hani Tansu Çiller de kullanıyordu. Olmadı yüzüne seloteyp yapıştır. Gergin tutar. Öyle yerli yersiz buruşturmazsın."

"Botox," dedim.

"Hah evet o," dedi.

Ponpon'u maske hazırlamaya yollayıp Cihad2000'e bağlanmak iyi fikirdi. Cihad2000'in yazacağı bir olası densizliği düşünerek, Ponpon'un yanında konuşmaya başlamak istemiyordum.

"Ne maskesi hazırlayacaksın?" diye sordum.

"En kolayı kil maskesi," dedi. "Hazır! Aç kutuyu, sür suratına."

Bu olmazdı. Kutuyu getirmesi birkaç saniyelik işti. Bana hazırlama süresi uzun, zahmetli bir şey gerekiyordu. Böylece Ponpon'u bir süre uzak tutardım.

"Senin özel karışımlarından bir şey yok mu?" dedim. "Hani doğal malzemeler, Ayurvedik şeyler falan..."

"Olmaz mı!" diye atladı. "Âlâsı var. Ama hazırlamak zaman ister. Sabredersen hazırlarım. Öyle hemen olmaz!"

En oyuncu halimle meraklanmış gibi yaptım.

"Ne kadar sürer?"

"Vallahi neresinden baksan..." Aklından malzemeleri geçiriyor, hazırlama süresi hesaplıyordu, "Eh en azından bir yirmi dakika falan sürer," dedi.

"Harika!" dedim. "Hemen hazırlarsan kulübe gitmeden yıkarız bile."

"Elbette!"

Ponpon, işe yaramaya bayılır. Tatlı bir telaşla kalkıp, hoplar adımlarla maske hazırlamak üzere mutfağa gitti.

Ben de kanallarda Cihad2000'i aramaya başladım.

Uyanık kaldığı her an internete bağlı kalmak ve tercihen de sohbet odalarında birilerine laf yetiştirip, diğerlerini de imana davet ediyordu. Şıp diye buldum: Bizim 'erkek-kızlar' odasında görünmez katılımcıydı. Aslında böyle gölge işlemler yapanlardan nefret ederim. Zaten isimler, tarifler, arzu ve orgazmların bile sanal olduğu bir ortamda görünmez olmakla ne kazandıklarını hep merak ederim.

O da beni fark etmişti. Hemen özel kanal açtı.

<nerelerdesin!?!

bütün gün seni bekledim

bağlanmadın>

<meşguldüm> yazdım

<ne zaman geleceksin?>

<şimdi sırası değil>

Derhal float'a geçti.

<Destur! Destur!

BİSMİ'LLAHİ'R-RAHMANİ'R-RAHİM

YA RABBİM BİZİ KAFİRLERDEN EYLEME

İYİYE DE KÖTÜYE DE YOL GÖSTER

ONLARA İYİYİ, DOĞRUYU, HAKKI GÖSTER

BİZİ AFFET!

EY ZINDIK! EY KAFİR! EY KENDİNİ BİLMEZ GÜNAHKAR

TÖVBE ET!

TÖVBE ET Kİ CEHENNEM ATEŞLERİNDEN KURTUL>

Bu işi böyle yapamazdım. Elinin altında sure, dua, vaaz niyetine ne varsa float ediyordu.

<böyle devam edersen rezil ederim!> yazdım

Ve bunu tekrarlatma rakamını 99 olarak seçtim. Yolladıklarının aralarında olsun görecekti. Nitekim de gördü.

<efendim?> yazdı

Küçük harfe dönmesi iyiye delaletti.

<bir şeyler buldun mu?> yazdım

<az çok>

<nedir?>

<bunları burada yazmayacak kadar akıllıyım
ayrıca yarına kadar daha çok bilgim olacak
çok istiyorsan gelir alırsın>

Demek karşılıklı şantaja başlıyorduk. Savaşsa savaştı ama önce neler bildiğini öğrenmeliydim.

<yarın ne zaman gelirsin?>

<zaman veremem>

<anamı bütün gün sokakta tutamam
zaman ver :) >

Israr konusunda iyiydi. Ama onun sapık eğlencesi olmaya niyetim yoktu. Tercihen annesi evdeyken gitmeliydim. Öğleden evvel gidebilirdim, onun için tam tersini yazmakta, böylece kadının gideceğim saatte evde olmasını sağlamakta yarar vardı.

<öğleden sonra> yazdım

<kaç?
kesin saat ver!>

<bilmiyorum, ama 3'ten sonra
iyi mi?>

<tamam
ama geç kalma
senin için hazırlanacağım>

Hazırlık demekle kim bilir aklından başka ne türlü sapıklıklar geçiyordu.

<peki ne buldun, bari ipucu ver> yazdım

<olmaz!

seni yanımda istiyorum>

Bir sapığım eksikti, artık o da vardı. Üstelik filmlere konu olabilecek kadar acayipti. Madem chat'te bir şey yazmayacaktı, uzatmanın anlamı yoktu. Bu konuşma bir yere varmazdı. Olsa olsa abuk sabuk şeyler yazıp otuzbir çekerdi. Buna da alet olmak istemiyordum. Hoş, yaptığım diğer şeyleri düşününce bu yanlarında masum bile kalıyordu.

Ponpon içeriden seslendi:

"Balın hepsini bitiriyorum. Başka balın var mı?"

"Önemli değil," dedim

"Duymuyorum," diye bağırdı. "Ne diyorsun? Blender'ın sesinden seni duyamıyorum!"

Sistemi kapatıp mutfağa, Ponpon'un yanına geçtim. Artık güzellik saatim başlıyordu.

YİRMİ

Ponpon'un hazırladığı maskenin görüntüsü bebek kakası gibiydi. Yüzüme sürmekte tereddüt edeceğim bir şeydi.

"Önce bijapura, yani citrus medica ve jayanti, yani sesbania sesban karışımıyla cildi silelim," diye başladı.

Yüzümü sildiği sıvının kokusu hoş, rengi berbattı.

"Nedir bu sürdüğün?" dedim.

"Ay söyledim ya, bijapura ve jayanti. Hindistan'dan geliyor..."

"Sen söyledin de, ben anladım sanki..."

"Boş ver," dedi. "Ne olduklarını ben de tam bilmiyorum. Önemli olan işe yaramaları. İnternetten ısmarlıyorum, haftası dolmadan DHL ile geliyor."

"İyi," dedim.

"Şimdi sus, yoksa yüzüne nüfuz etmez," dedi. "Maskenin tutması için sakin, dingin olman lazım. Asabiysen asla tutmaz!"

Sonra yüzüme bebek kakası kılıklı çamuru, mikro-cerrahi yapan bir hekim dikkati ile sürmeye başladı.

"Bunun içinde ne var?" dedim.

"Ay sus ayol!" dedi.

Sesimi kestim.

"Çok merak ediyorsan," dedi, "yine bijapura bu sefer difüzyonu değil, bütünü ve bal var. Biraz da taze ceviz kabuğu ezmesi... Ölü hücreleri atmaya yardımcı olur... Derine işlemiş kirleri temizler. Kara noktaları önler..."

Suratımı sıvama işlemini bitirince geriye çekilip alıcı gözüyle süzdü. Evet, olmuştum.

"Şimdi artık yarım saat konuşmak yok."

Bir taraftan dağıttığı mutfağı topluyor bir taraftan da şarkı söylüyordu. Yıllardır sahneye çıkan birinin bu kadar kötü şarkı söylüyor olmasına inanmak zordu. Kendimi alamıyordum. Gülmeye başladım.

"Gülme ayol!" dedi. "Maske bozulacak... Başka yapmam haberin olsun!"

Avurtlarımı ısırarak gülmemi bastırdım.

"Haydi," dedi, "bana internetten çektiğin yeni pornoları göster! Neydi şu senin oğlan, Yunan heykellerine benzeyen... Onun yeni bir şeyleri var mı?"

Bahsettiği John Pruitt'tu. Elimdeki tüm John Pruitt resimlerin. ve solo filmlerini CD'ye çekip ona zaten vermiştim. Bildiğim kadarıyla John Pruitt sadece solo filmlerde oynamıştı. Bildiğimiz pornolarda, ister gay ister hetero olsun görülmüşlüğü yoktu.

Konuşmam yasak olduğu için ellerimle yok işareti yaptım.

"A inanmıyorum!" dedi. "Yani o adamın başka resmini, filmini falan çekmiyorlar mı yani? Ne manyaklık yani!"

Kullanabildiği 'yani' sayısı takdire değerdi.

Yine de bilgisayarın başına geçtik. İnternetten depoladığım her nevi porno malzemeyi önüne serdim. 'Bu bende de var', 'işte buna bayılıyorum', 'ay bu pek fena' nidaları ile albümler arasında gezinmeye başladı. Beğendiği bir şey olursa, onun için hazırladığım klasöre atıyordu. Böylece onları sonra ona bir CD olarak verebilirdim.

Maske süremin dolmasına vakit vardı, porno havamda ise hiç değildim. Resimlere, üç kere üst üste boşalmışların ilgisizliği ile bakıyordum.

Önümdeki kâğıda yeniden liste yapmaya başladım. Ponpon ara sıra gözucuyla bana bakıp, pür dikkat kendi işine dönüyordu. Listemin başında ölen kızlar ve erkeklik adları vardı. Sonra Âdem Yıldız'ı yazdım. Peşi sıra da adam star, starman, *adam, kızıl yıldız yazdım. Cihad2000'in yanına Kemal Barutçu diye ilave ettim. En sona da Fehmi Şenyürek yazdım.

Listeyle oynarken uzanıp Ponpon'un önünden kırmızı kalemi aldım. Kızıl yıldızın yanına, kırmızı kalemle kocaman bir yıldız çizdim. Ponpon'un ne yaptığıma gözü takılmıştı.

"Sen nereden tanıyorsun bu deliyi?" dedi.

Cihad2000'i kastettiğini sandım. Konuşma yasaklı olduğum için kalemle onun adını işaret ettim.

"Yok ayol," dedi. "Fehmi Şenyürek!"

Başlardım maskeden ve bozulmasından.

"Kim ki o?" dedim.

"Kim olacak," dedi, "benim bir numaralı hayranım! Haftada bir mutlaka izlemeye gelir. Muhakkak çiçek yollar. Yüklü bahşiş bırakıp kalkar. Anlayacağın tam bir *fan*!"

Nerelerde aradığım bilgi kimden çıkıyordu!

"Tanışıklığınız o kadar mı?"

"Yok ayol," dedi yine, "sonra beni masalarına davet eder, yanındakilerle tanıştırır. Ha, bu arada, hep kalabalık, grup halinde, gelir. Nadiren masalarında kadın olur. Anlayacağın adam has oğlancı. Öyle karılarla gelip, bizi seyredip gülmeye değil, beğendiği, zevk aldığı için seyretmeye gelir."

Burada durmak lazımdı. Seyretmeyeli yıllar vardı, ama gayet net hatırladığım haliyle Ponpon'un gösterisine sanat denemezdi. Şarkıcılık da denemezdi. Komedyenlik bile değildi. Bunları sadece içimden geçirdim. Yüksek sesle ifade etmenin hiç ama hiç yararı yoktu.

"Sonra beni geçenlerde yemeğe davet etti. Gösteriden sonra..."

"Gittin mi?"

"Ayol hiç tanımadığım adamlarla gider miyim? Bende o göz var mı?" dedi ve gevrek bir kahkaha attı. "Neyse, gidip Boğaz'da bir balık yedik. Baş başa."

"Şimdi hepsini hatırlayıp kelime kelime anlatıyorsun," dedim.

Gözlerini benimkilere dikip kırpmadan baktı.

"Hepsini anlatabileceğimden emin değilim."

Cümlesi bitince Julia Roberts'mış gibi üç saniye kadar bekledi ve gözlerini kırpıştırdı. Ve aynı onu taklit ederek gülümsemeyi denedi. Elbette olmadı! Julia Roberts, Ponpon'un yarısı kadardır. Hem yaşça, hem de kiloca!

"O nedenmiş?" dedim. "On beş sene önce söylenmiş lafları bile hatırlarsın. Hem de kelimesi kelimesine. Üç gün önceki yemeği mi hatırlamayacaksın?"

"Ondan değil," dedi taklit Julia-Ponpon-Roberts, "konuştuğumuz bazı şeyler özeldi. Anlatamam."

Tepesine dikildim.

"Şimdi iyi dinle!" dedim. "Bu işin şakası, cilvesi yok! Adam tehlikeli olabilir!"

Masum, cana yakın şirinlik muskası Julia Roberts gitti, yerine panik halinde bir Ponpon geldi. Bastırmaya çalıştığı çığlığı Yma Sumac tizliğinde, düdük sesi gibi çıktı.

"Senin Fehmi," dedim, "manyak katil olduğunu sandığım adamın, adamı!"

Gözlerini fal taşı gibi açmış, altdudağı titreyerek bana bakıyordu.

"Adam, Âdem Yıldız'ın adamı. Yıllardır onunla çalışıyor. Ona çalışıyor," dedim. "Her şeyi birlikte yapmış olabilirler. Zaten Âdem Yıldız da bizim kızlara veriyormuş. Ne oldukları belli bile değil."

Oh, işte söyleyip rahatlamıştım, ama Ponpon heyecanla nefesini tutmuş başka şeyler bekliyordu. Âdem Yıldız'ın ibnelik etmesinin üzerinde bile durmadı. Boşa gitti, canım bomba haber.

"Hem, Deniz'in öldüğü binada seninkinin bir evi bile varmış," dedim.

Artık çığlığını bastırmadı. Saldı.

"Ay! Korkuyorum..." dedi.

Korkan Ponpon, heyecanlanan Ponpon ya da paniğe kapılan Ponpon, gelmekte olan bir krizin en bariz işaretidir. Şimdi, bir de onun krizini istemiyordum. Eksik kalsındı.

"Yanılıyor olabilirim," dedim. "Elimde kanıt yok. Ama içgüdülerim öyle diyor. Onun için ne biliyorsan, ne hatırlıyorsan anlatmalısın. İşin sırrı, önemsiz ayrıntılarda yatıyor olabilir."

Ponpon, sol elinin küçük parmak tırnağını ısırarak düşünüyordu.

"Yani Fehmi Bey'in patronu mu manyak katil? Ve benimki de onun yardakçısı, öyle mi?"

"En azından ben şimdilik öyle zannediyorum..." diye ilave ettim.

Bu son söylediklerimle yatışmasını bekliyordum, oysa o tam tersine titremeye başlamıştı.

"Doğru söyle," dedi. "Katil o mu? Fehmi mi?"

"Bilmiyorum," dedim.

Sahiden de bilmiyordum.

Elimi alnıma atınca, elim vıcık vıcık bebek kakası renkli maskeye bulaştı. Yapış yapıştı.

"Sanmıyorum..." dedim.

Önce elimi, sonra da yüzümü yıkayıp yanına döndüğümde içli içli ağlıyordu.

"Doğru dürüst bir ilişki bile yaşamıyorum. En büyük hayranım manyak katil çıkıyor."

"O değil!" dedim.

Kafasını kaldırdı, umutla bana baktı. Ağlamaktan maskaraları akmıştı.

"Değil, di mi?" dedi.

"Dedim ya sanmıyorum," diye tekrarladım. "Seninki, katil zanlısının adamı. Belki bulaşıklığı vardır."

"Manyak katil olsa bu kadar uzun süre peşimde koşmazdı ama di mi?" dedi. "Filmlerde görüyoruz, öyle bir anlık bir şey geliyor, öldürüveriyorlar. Öldürmeye niyeti olsa bu kadar uğraşmaz, onca masraf yapmazdı di mi?"

"Yapmazdı," dedim.

Üstelemekten vazgeçtim. Konunun üstüne giderek varabileceğimiz bir yer yoktu. Olsun, varsın Ponpon'un sinir krizi de eksik kalsındı.

YİRMİ BİR

Ponpon yüzünü yıkayıp geldi. Işıkları azaltıp karşıma oturdu.

"Şimdi daha iyiyim," dedi. "Haydi bakalım sor, ne soracaksan."

"Benim," dedim, "sormak istediğim bir şey yok. Sen, en başından, neler oldu anlat. Sırası önemli değil. Hatırladığın her ayrıntı önemli olabilir."

Koltuğuna iyice yerleşti, yılların sahne deneyimiyle kendini seyircisine, yani bana, hazırladı. Ufak bir öksürükle sesini temizledi.

"Bir dakika, geliyorum," dedi ve kalkıp hızlı adımlarla gitti, kendine yarım bardak viski alıp yerine döndü.

"Peki, başlıyorum..." dedi.

'Sırası önemli değil' demekle nasıl bir gaflete düştüğümü az sonra anladım. Anlattığı şey, tüm hayat hikâyesi, hatta hayat hikâyesinde yer alan diğer kişilerdi. Fehmi Şenyürek, fonda belli belirsiz geçiyordu. James Joyce, Virginia Woolf, Marcel Proust ve hatta Oğuz Atay'ı kıskandıracak bir bilinç akışı halinde anlatıyordu.

Konu, Fehmi'ye gelmeden önce, içimin geçip uyuyacağımı sandım. Ama uyumadım. Sadece arada kalkıp kulübe telefon ettim, geç kalabileceğimi ya da hiç gelmeyebileceğimi söyledim. Bir şeyler bulurum umuduyla bu gecemi tümüyle Ponpon'a vakfetmeye karar verdim.

Hayat hikâyesini biliyordum, geçmiş maceralarının çoğunu da... Onları filtre edip Fehmi hikâyesine odaklandım.

Fehmi Şenyürek sahneye çıkalı çok olmamıştı. En fazla yaz başıydı. Daha önce gelmiş, Ponpon'un şovunu izlemişse bile Ponpon hatırlamıyordu. Sürekli çalıştığı Zilli Meyhane, yaz tatiline başlamadan hemen önceymiş, bir gece, büyük bir grup gelmiş. Galiba hafta arasıymış, yani çok fazla müşteri olmayan gecelerden biri. Öyle gecelerde hep olduğu gibi, kalabalık grup hem garsonların, hem de sahnedekilerin ilgi odağı olmuş. Ponpon'un altında çıkan şantöz kızdan bir dolu şarkı isteyip hepsini de yalan yanlış söyletmişler.

Ponpon sahneye çıktığında artık kafayı bulmuş olduklarından mıdır, yeterince kurtlarını döktüklerinden midir, belli değil, ona Hamiyet Yüceses'i dinler gibi davranmışlar, saygıda kusur etmemişler. Ponpon önce, kendisini beğenmediklerini sanmış. Nedir bu soğukluk demiş. Ama yolladıkları çiçek, kafasına dökülen dört tabak gül yaprağı ve şarkılardan sonra havaya fırlatılan peçetelerle onu ne kadar beğendiklerini anlamış.

"Öyle müşteri olmayan gecelerde insan daha bir coşuyor," dedi. "Ben de aynen öyleydim. Madem geldiler, hem de beğendiler diye paralarının on mislini hak ettirecek kadar numara yaptım. Yani, tam anlamıyla döktürdüm."

O gece konuşmamışlar bile. Ama sonra Ponpon merak edip hesabı kimin ödediğini sormuş, Fehmi Şenyürek'i öyle öğrenmiş. Adını yolladığı çiçekten zaten biliyormuş.

"Hemen ertesi gece ya da bir sonrası Cuma'ydı. Tatil öncesi, tıklım tıklım... İğne atsan yere düşmez bir kalabalık. Tabii ben küstah mı küstahım. Bir afra tafra... Sorma. Sanki Maria Callas'ım. O kalabalıkta onu gördüm. Tabii o zaman daha manyak olduğunu bilmiyordum -hoş hâlâ inanmak zor geliyor, yani adam çok kibardı, tam bir centilmen gibiydi- ama sana da inanıyorum. Yani manyaksa manyaktır! Her neyse, hoşuma gitti gelmesi. Sahneden ona takıldım, 'ne o beyefendi, abone mi oldunuz?' falan gibi şeyler söyledim. O da hemen, 'sana olmayıp da kime abone olayım,' dedi. Yani hoştu anlayacağın. Gururum okşandı. Sonra kulise haber yollamış, gelsin bir içkimi içsin, diye. Başka programım vardı. Reddetmek zorunda kaldım. O da yine kartını yollamış. Arkasına da cep telefonunu yazarak..."

Ponpon viskini hızla bitiriyordu. Böyle giderse birazdan sızması işten bile değildi. Küçük bir hesap yaptım: Sızarsa geceyi rahat ve sakin kafayla geçirebilirdim. Ama istediklerimi anlatmadan sızması ya da saçmalamaya başlaması halinde... Durum vahim olmazdı. Bu gece son gecemiz değildi ya. Yarın anlatmaya devam ederdi.

"Sonra," dedi, "biliyorsun ben önce Bodrum'a tatile, sonra da Antalya'ya çalışmaya gittim. Tabii programımı tamamen değiştirdim. Turist çok oluyor. Onlara göre taklidi yapılacak sanatçı tipi seçmek, anlayacakları şarkılar seç-

mek gerekiyor. Ama ben, bilirsin milliyetçiyimdir, yine de programı Tarkan'ın 'Şımarık'ı ile açıp, Ayten Alpman kılığında 'Memleketim' ile bitiriyorum. Neyse, programa başlayalı daha haftam dolmamış bir baktım yine o. Yine kalabalık bir grup. Gelip en öne yerleştiler."

Ponpon'u izlerken, *La Cage aux Folles* (Çılgınlar Kulübü) filminde Alben'i oynayan Michel Serrault gözlerimin önüne geldi. İnanılmaz bir benzerlik vardı. Kırgınlığı, küskünlüğü, inanılmaz saflıktaki coşkusu, ellerinin hareketleri, hatta bardağını tutuşu ile adeta onu taklit ediyordu. Gülmemek için avurtlarımı ısırdım.

"Ay öyle Ajda Pekkan gibi yapma ama," diye beni azarladı, ben de avurtlarımı bıraktım. "Tabii bana bir ilgi, bir ilgi. İçkiler ikram edildi, masalarına davet edildim."

"Gittin mi?" diye sordum.

"Tam olarak gittim sayılmaz."

"Nasıl yani?" dedim. Anlamamıştım. "Masaya ya gidilir, ya gidilmez."

"Dedim ya, tam olarak gittim sayılmaz. Bir oturup kalktım."

"Yani gittin," dedim.

"Evet, gittim," dedi. "Ne var ayol bunda o kadar ısrar edecek. Gittiysem gitmişimdir işte."

"Peki ne konuştunuz?"

"Ne konuşması ayol," dedi, "biraz çimdik attılar, biri de kıçıma el attı. İki hüp viski verdiler. O kadar! Zaten çalan şarkının ara nağmesinde ne kadar oturulursa o kadar oturdum yanlarında."

"Yani dediğin gibi, tam centilmence davranmışlar," dedim. "Adeta birer İngiliz beyefendisi gibi."

"Öfff! Aman yani taktın bu konuya," dedi.

Daha sonra Ponpon'u kaldıkları villaya davet etmişler,

ama Ponpon, grup fazla kalabalık ve gereğinden fazla sarhoş olduğu için kibarca reddetmişti.

Antalya! Antalya'da villa. Fehmi Şenyürek. Ve belki de Âdem Yıldız birlikte. Ve Antalya'da öldürülen kekeme Musa. Resim tam yerine oturuyordu. Delil ise hâlâ ortalarda yoktu.

Ertesi gece yine gelmişler, sonra da birdenbire ayakları kesilmişti.

"Herhalde işleri bitince İstanbul'a dönmüşlerdir," dedim.

"Herhalde," dedi. "Sonra uzun zaman görmedim. Az kalsın adamı unutuyordum ki, İstanbul'da Zilli'de sezonu açtık. İlk gece odamda nah bu kadar, cenaze çelengi gibi bir çiçek. Ondan sonra da haftada bir gelmeye başladı."

"Senin adının Zekeriya olduğunu biliyor mu?"

Beni ayıplarca süzdü.

"Hasan kırığı söylemediyse nereden bilsin?" dedi.

"Ne bileyim," dedim, "belki çalıştığın yerler falan biliyordur. Sormuşsa söylemiş olabilirler."

"Onlar da bilmez," diye atladı. "Nüfusumu önlerine koymuyorum ya."

"Anlaşma falan imzalıyorsan," dedim.

"Ay Allah aşkına ne anlaşması, ne sözleşmesi. Bizde öyle şeyler yok. Elime çatır çatır paramı sayıyorlar, her şey bitiyor."

Bu konuda ısrar etmem gereksiz olacaktı. Ama çalışma müsaadesi, vergi kesintisi gibi şeyler için Ponpon adını kullanıyor olamazdı. Mutlaka bir yerlerde, birileri Zekeriya adıyla karşılamış olmalıydı. Yani Fehmi Şenyürek ya da Âdem Yıldız merak ettilerse, bizim Ponpon'un gerçek adının Zekeriya olduğunu pekâlâ da öğrenmiş olabilirdi. Bunu Ponpon'un bilmesi bile gerekmezdi.

YİRMİ İKİ

Ponpon'un anılar demeti içinde daha fazla bir bilgi yoktu, ama adres defterine kaydedilmiş Fehmi Şenyürek'in telefon numaraları vardı.

Üçüncü viskisini bitirince gözleri süzülmeye başladı ve yattı. Ben de sakin sessiz evimde onun telefon defterini karıştırdım. Kim olduğunu bilmediğim bir dolu isim vardı ama arada rastladığım isimler dudak uçurtacak cinstendi. Bazı isimlerin yanına +, - ve x işaretleri konmuştu. Belirli bir değerlendirme sistemine göre adamları notlandırdığı aşikârdı.

Fehmi Şenyürek adının yanı temizdi. Âdem Yıldız'ın adı bile yoktu.

Kafamda türlü çeşit planlar yaparak sabahı zor ettim.

Bebek kakası kılıklı maske zerre kadar kâr etmemişti. Uykusuzluktan gözlerim şiş, altları torbalıydı. Duş ve tıraşı tamamladığımda Ponpon hâlâ uyuyordu. Aceleyle bir kahve içtim. Bir an evvel gidip Cihad2000'i ziyaret edecektim. Yeterince kışkırtıcı olmak için tüm bedenimi çorap gibi saran siyah body ve deri pantolon giydim. Üstüme de kabaralı bir deri ceket alıp çıktım.

Sabah serinliği iyi geldi.

Köşedeki pastaneye uğrayıp kaşarlı poğaçayla limonata ısmarladım. Poğaça taze çıkmıştı. Henüz sıcaktı. Diyeti boş verip bir tane daha ısmarladım. Poğaçam gelirken pastaneden içeri şoför Hüseyin girdi. Beni görür görmez yürüyüşü değişti. Tek kaşı hafiften yukarı kalktı. Abartılı bir biçimde beni selamladı. Kızdım ite!

Pastacı beni iyi tanır. Durumu anladı.

"Abicim başka bir arzunuz var mıydı?" diye araya girdi.

"Sağ olasın, yok," dedim.

Önüme dönüp poğaçama devam ettim.

Hüseyin de aldığı poğaçayla başka yer yokmuş gibi gelip dibimdeki masaya yerleşti.

"Günaydın efendim," dedi. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim."

"Bakın size siz diye hitap ediyorum," dedi. En azından bunu akıl etmesi kayda değer bir gelişmeydi.

"Aferin," dedim.

"Bakıyorum sizin ise kibriniz ve küstahlığınız hâlâ yerli yerinde."

Resmen kaşınıyordu. Şimdi sabah jimnastiği niyetine şöyle bir duvardan duvara savrulmayı nasıl da hak ediyordu.

Duymazdan geldim.

"Bir yere gidiyorsanız bırakayım..."

Pastacı durumun kızıştığını fark ediyordu, ama kaygılı

bakmaktan başka bir şey elinden gelmiyordu. Haklı olarak dükkânı dağılsın, cam, pencere kırılsın istemiyordu. Hele sabah işe gidenlerin uğradığı bu saatte böylesine bir kavgayı hiç istemediği belliydi.

Poğaçam ve limonatam bitmişti. Peçeteyle ağzımı sildim. Sonra Hüseyin'in gözlerinin içine bakarak peçeteyi dikkatle buruşturup çelik tabağa bıraktım.

"Unutturma seni bir ara döveyim," dedim. "Şöyle uzun uzun..."

"Senin vurduğun yerde gül biter."

Yine 'sen' oluvermiştim. Dayanmaya değmezdi.

Masadan kalkarken sol ayak tekmemle omzuna vurup sandalyesiyle beraber yere devirdim. Gözleri şaşkınlıktan irileşmiş bakıyordu.

"Ne oluyoruz ya!" diyecek oldu.

Toparlanmasına fırsat vermeden yanına dikilip sağ ayağımı boğazına koydum. Hafiften bastırıp konuştum.

"Bu sabahlık bu kadar!"

Bir göz kırptım.

Poğaça lokması hâlâ ağzındaydı. Nefessiz kaldığı için ağzını açmıştı. Ne var ne yok küçük diline kadar gözüküyordu. Sesi haliyle çıkamıyordu. Biraz daha bastırıp ayağımı çektim. Bunu yaparken yanağına bir de ufak tekme kondurdum. Serseme döndü.

Ben dükkândan çıkarken pastacımız rahat nefes almaya başlamıştı. Hüseyin ise hâlâ yerde, aynı şaşkınlıkla ardımdan bakıyordu.

Cihad2000 Kemal'in evini bulmakta zorlanmadım. Apartman kapısı aralıktı. Hemen üst kata çıktım.

Kara gözlü anne kapıyı açtığında beni hiç de garipsemedi.

"Buyrun geçin, Kemal odasında," demekle yetindi.

Biz odaya girince gelip gizli gizli bizi dinleyip dinlemeyeceği konusunu kafamda tarttım: Yapacak işi yoksa herhalde dinlerdi. Evde televizyon, radyo sesi yoktu. Yani ne konuşsak duyulacaktı.

Kemal beni görünce şaşırdı. Üstünde uyurken giydiği belli eşofmanları vardı. Ayaklarında da kalın yünlü çoraplar.

"Erken geldin. Böyle söz vermemiştin!"

Eliyle dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Daha banyo bile yapmadım!"

"Boş ver," dedim, "böyle de iyisin."

Bu yalan ne kadar işe yaradı bilmiyordum ama bir an olsun gülümsedi.

"Ha'di canım," dedi.

"Dayanamadım, meraktan çatlayacağım!" dedim. "Ne buldunsa anlat, öğleden sonra yine gelirim."

"Yalan söylüyorsun," dedi.

Gözlerinin içine baktım. İki göz arasına bakarak, gözlere uzun süre kesintisiz bakıp etkili olmayı, tam da gözlerinin içine bakıyormuş gibi yapmayı eskiden beri iyi beceririm.

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladı. "İstediklerini öğrenip gideceksin. Sonra da gelmeyeceksin."

Gözlerine bakmaya devam ettim.

"Tamam," dedi.

"Haydi o zaman başla bakalım," dedim.

"Daha çay bile içmedim," dedi. "Yeni kalktım. Bütün gece bilgisayar başındaydım. Frechen diye bir Alman şirketinin işi için sabaha kadar oturdum."

Bu Frechen bizim Ali'nin Frechen'i olmalıydı. Demek bizim yerimize bu Stephan Hawking'i tercih etmişlerdi. Kendileri bilirdi. Ben de elbet bir ara onları hack ediverirdim.

"Biraz bekleyeceksin," dedi. "Tuvalete gitmem gerek. Yüzümü gözümü bile yıkamadım. Annem beni yıkamadan kapı dışarı çıkmaz. O varken de ne sen istediğini, ne de ben istediğimi alamayız."

Kafasının çalıştığı kesindi ama benimle de kedi fareyle oynar gibi oynamasına da müsaade edemezdim.

"Ben seni yıkarım," dedim.

Nereden aklıma geldi bilmiyorum, ama yapabilirdim. Çok canımı sıkarsa da kafasını suya sokardım.

Gözleri heyecandan parladı.

"Ama olmaz," dedi. "Annem müsaade etmez."

Ağzımı açmama fırsat bırakmadan arabasını kapıya doğru sürüp annesine seslendi, ve tabii ki anne anında kapıda belirdi. Beraber banyoya gittiler.

Bu şansımın bana yarattığı bir fırsat olabilirdi. Hemen bilgisayarın başına oturdum. Bir sakatın banyosu öyle üç beş dakikada bitmezdi. Ben de bu arada onun neyi var neyi yok yoklayabilirdim.

Modem bağlantısı devamlıydı. Canım isterse istediklerimi kendi bilgisayarıma transfer bile edebilirdim.

Önce bir güvenlik sistemlerini yokladım. Mükemmeldi. Kendi hazırladığı güvenlik programları ve saptırıcılar benim de yapacaklarımı gizleyecekti. Yani bir anlamda benim yapacağım işin güvenliğini Cihad2000 kendisi hazırlayıp bırakmıştı.

Bağlantısı hızlı ve güçlüydü. İlk iş Alman Frechen şirketiyle ilgili her dosyayı kendime yolladım. Bu bir anlamda sanayi casusluğu yapmak gibiydi, ama sonra sistemlerine girip bütün bunları keşfetmeye çabalamaktan çok daha kolaydı. Evde bir ara sakin kafayla bakıp ne olduğunu anlardım. Şimdi sadece kopyalıyordum.

Benimle ilgili bilgileri kaydettiği koca bir klasörü var-

dı. Haliyle onu da olduğu gibi postaladım. Sonra da hepsini güzelce sildim. Tek bir iz kalmayıp, dosyalar yeniden yüklenemeyecek şekilde de o alanı kirlettim.

Banyodan su sesi gelmeye devam ediyordu. Ne aradığımı bilmiyordum ama önüme gelen her şeye bakıyordum. Bir ara gözüme kopyalamış olduğu pornolar takıldı. Aynen tahmin ettiğim gibiydi: sert adamlar, deri kıyafetli, iri göğüslü kadınlar, aksesuvar olarak kamçılar, sivri topuklu çizmeler... Fazla zaman harcamaya değmezdi, banyo bitmeden ne arıyorsam bulmalıydım.

Biraz heyecan iyidir. Adrenalin salgısını artırır. Alnımın terlediğini hissediyordum. İlk defa böyle bir şey yapıyordum. Ve heyecanlıydı!

Ad yerine numaralanmış yüzlerce klasör ve dosya vardı. İçlerine bakmadan ne olduklarını anlamam zor oluyordu. Masanın etrafında ise onlarca CD-Rom vardı. Göz atmam gereken malzemenin çokluğu beni daha da heyecanlandırıyordu.

Banyodaki su sesi kesildi. Kurulanmak ne kadar sürerdi? İşte o kadar vaktim vardı. Klavyedeki tuşlara olabildiğine süratle dokunuyordum. Klasörler açılıp kapanıyordu. Açılan ve kapanan pencerelerin hızı parmaklarıma yetişemiyordu. Ve işte birden Âdem Yıldız adı karşıma çıktı. Klasörü olduğu gibi kendi adresime postaladım.

Umduğumdan büyük bir klasördü. Yavaş gidiyordu. Lanet olsun, biraz daha sürerse yakalanacaktım. Bir de başıma Cihad2000 delisini hacker olarak sarmak istemiyordum.

Banyodan tekrar su sesi gelmeye başladı. Herhalde tıraş oluyordu. Anne banyodan çıktı. Ayak seslerinden anladım. Bulunduğum yerden beni göremezdi ama kafasını uzatmasına bakardı.

Yaptıklarımın izlerini ortadan kaldırdım. Ve nitekim anne kapıdan elinde iki bardak çayla girdi.

"Kemal tıraş oluyor. Şimdi gelir."

Hayır ben çayıma şeker koymuyordum. Kemal'in çayına iki şeker atıp karıştırdı ve az evvel kalktığım masaya onun için bıraktı.

"Kahvaltı hazırlıyorum. Siz de bir lokma bir şeyler yersiniz değil mi?" dedi.

"Gelmeden etmiştim," dedim. "Teşekkürler. Çay yeterli."

Anası çıkarken Kemal geldi. Tıraş sırasında çenesini kesmişti. Kesiğin üstüne koca bir parça pamuk yapıştırmıştı.

"Sıkılmamışsındır," dedi. "Ne de olsa karıştıracak çok şey var."

Bunları söylerken bir de göz kırptı. Islak saçları yağlı etkisi yapıyordu.

Neler bulduğumu bilmiyordum ama bir şeyler bulmuştum. Kendimle ilgili dosyayı yok ettiğime pişman oldum. Nasılsa anlayacaktı. Anlayınca da bana düşman olacaktı. Yapmış olduğum şey hiç de akıllıca olmamıştı. İtiraf etmeye karar verdim.

"Ne var ne yok diye bakarken kendi adıma rastladım. Benimle ilgili ne kadar çok bilgi toplamışsın."

Annenin kahvaltı tepsisi getirmesi ile itirafım yarım kaldı. Onun yanında devam edemezdim.

"Uzun zaman aldı," dedi Kemal gülerek. "Hepsini toplamak uzun zaman aldı."

Tepsiyi olduğu gibi Kemal'in yanına bırakan anne klasik Türk misafirperverliği ile ısrar etmek ihtiyacındaydı.

"Evladım siz de bir şeyler yeseydiniz."

Karnım toktu ama taze kızarmış ekmeklerin kokusu iştah açıcıydı.

"Teşekkür ederim efendim," dedim. "Sahiden tokum. Gelmeden az evvel yemiştim."

Uzun zamanını almış dosyaların hepsinin uçtuğunu görünce Cihad2000 herhalde aynı şekilde gülümsemeye devam etmeyecekti.

Allah'tan anne tepsiyi bırakıp çıktı.

"Ben," dedim, "onları yok ettim."

Bir an gülümsemesi dondu.

"Şey," diye devam ettim, "benimle ilgili bu bilgilere benden habersiz ulaşmış olman hoş değil. Bu dikizlenmek gibi bir şey. Çok fena bir şey. Kendimi kötü hissettim. Ve hepsini birden temizledim."

"Yapmamalıydın," dedi.

Haklıydı. Aptallık etmiştim. Gülümsemeye çalıştım. Elimden geldiğince baştan çıkarıcı olmayı denedim. Ama herhalde Woody Allen gibiydim.

Birden bir kahkaha patlattı.

"Şaka yaptım," dedi. "Kızmadım. Nasılsa her şeyim yedekli! Her şeyin yedeği var. Disklerde. Yüklemem on saniyeye bakar."

Anlaşıldı, kendimi affettirmek için yine performans göstermem gerekecekti. Haliyle derileri giyerek onu daha da coşturuyordum. Bilinçaltım bu kıyafeti seçerken ne yapıyordu acaba?

Kahvaltısını ederken bulduklarını anlatmaya başladı.

"Senin verdiğin nick'ler var ya, hep aynı yere çıkıyor," dedi. "Starman ve *adam aynı. İkisi de Âdem Yıldız!"

"Nasıl yani?" dedim. "Şu Yıldız Marketler mi?"

"Hıı," dedi, "sadece marketler değil koskoca bir şirketler grubu."

"Hayret," dedim. Tiyatro yapmasam olmazdı. Âdem Yıldız adını ortaya atan ben olmak istemiyordum.

"Hep onun bağlantıları," dedi. "Uğraşmadım bile. Sistemlerini kurarken benden danışmanlık aldılar. Hepsini avcumun içi gibi biliyorum. Nereden bağlanırsa bağlansın, ne kadar uyduruk nick seçerse seçsin koyduğum takip kodlarıyla onları hemen tanırım."

"Vay be," dedim.

Sahiden iyiydi. Ben de sistemlere danışmanlık yapıyordum, ama böyle hinlikler hiç düşünmemiştim. Kimin nereye bağlandığını izleme hevesim hiç olmamıştı.

"Sistem basit," dedi. "Her kullanıcıya görünmez bir kuyruk takıyorsun. Ana sistemden geçmeden hiçbir yere açılamıyorlar. Sonra bu kuyruk gittiği her yerden tanınıyor. Yani sadece benim tarafımdan. Başkası göremez."

"Pekiyi 'kızıl yıldız', o kimmiş?" dedim.

"Ha bak o biraz garip," dedi. "O da Âdem Yıldız olabilir, ama emin değilim. Hep farklı numaralardan ve piyasa sistemlerinden bağlanıyor. Gece bulacaktım ama başka işim çıktı."

Yine göz kırptı.

"Anlarsın," dedi "Frechen'ciler önce size gelmiş, sonra beni buldular."

"İyi," dedim.

"Kendimi buldurdum!" dedi. "Siz adamlara teklif vermekte sallanınca doğrudan üstlerine gittim. Kendimi tanıttım. İşi aldım."

"Ali bozulacak," dedim.

"Senin sümsük paragöz mü?"

"Sümsük denemez," dedim.

"Onunla da yatıyor musun?"

"Seni ilgilendirmez," dedim. "Âdem Yıldız'ı anlatıyordun."

"Evet yatıyorsun," dedi. "Yoksa kesinlikle böyle demezdin."

"Seni ilgilendirmez," dedim.

Beni kızdırmaya çalışıyordu. Bu belliydi. Kızınca ona iki tokat atmamı, karnı doydu şimdi de azgınlığının giderilmesini istiyordu.

" Âdem Yıldız?" dedim.

"Nick'lerin ikisi kesin onun," dedi. "Tanırım, pisliğin tekidir. Babası adam olsun diye çok uğraştı ama zor. Babasının yanında süt dökmüş kedi gibidir. Sözde lafından çıkmaz, onunla Cuma'ya gider. Hatta Hac'ca bile gitti. Babası ortada yokken dejenere herifin tekidir."

Âdem Yıldız'ın yatak numaralarını söylememek için kendimi zor tuttum.

"Epey iyi tanıyorsun galiba," dedim.

"İşlerini yaparken gördüm. Bana hep pislikmişim gibi davrandı. Paramı öderken de sadaka verir gibi ödedi. Biraz da o yüzden onu tam takibe almıştım."

"Peki ya diğer nick'ler?" dedim.

"Dedim ya 'kızıl yıldız' piyasadan biri."

"Ya diğeri," dedim. "Adam star?"

"O da onlardan biri. Ama Âdem Yıldız değil. Yan şirketlerden biri kullanıyor. Bir oradan, bir buradan bağlanıyor. Seyyar biri."

"İyi iş becermişsin," dedim.

Yan şirketlerden biri dediğine göre pekâlâ da Astro Taşımacılık veya StarAir olabilirdi. Yani Fehmi olabilirdi. Ya da Âdem oralara gittiğinde, bu nick'le bağlanıyordu.

Yüzündeki ifade sıranın bana geçtiğini, artık ona vaat etmiş olduklarımı beklediğini söylüyordu. Ben ise ne yapıp nasıl başlayacağımı ya da nasıl kaçıp kurtulacağımı düşünüyordum.

Kara gözlü anne imdada yetişti.

"Kemal, ben pazara gidiyorum. Arkadaşın da var. Bir şey icap ederse sana yardım eder. Edersiniz değil mi evladım?"

"Elbette," dedim.

"Ben geç kalmam."

Anne kapıdan çıkar çıkmaz Kemal'in gözlerindeki kösnül bakışlar geri geldi.

"Bulduklarım bu kadar değil."

"Anlatsana," dedim.

Havayı değiştirmek için de oturduğum yatakta arkaya yaslanıp gevşemiş gibi yaptım. Böyle yaparak bacak aramdaki kabartıyı tam da gözüne sokar hale getirdiğimi fark etmedim.

Tekerlekli sandalyesinde iki büklüm olarak elini uzatıp üzerine koydu.

"Sıra sende," dedi.

Derhal oturuşumu değiştirdim. Yoksa yatağa üstüme gelmesi işten bile değildi.

"Daha çok erken," dedim. "Sabahları hiç yapamam."

"Haaaddiii..."

"Sen biraz daha anlat," dedim. "O zaman belki..."

"Hayır," dedi. İnatçı çocuklardan beterdi.

Anlaşılan başlıyorduk. Kalkıp suratına bir tokat attım. Tabii ki hoşuna gitti.

"Evet," dedi.

"Bak," dedim. "Sen doğru dürüst anlat, benim de sana bir sürprizim olacak."

Sürprizin ne olduğunu bilmiyordum ama elbet bir tane bulurdum.

"Sürpriz isteyen kim?" dedi. "Böylesi yeterince iyi."

"Boşalınca anlatmazsın," dedim.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Güvenmem için bir neden göster," dedim. "Her chat'te abuk sabuk float yapıyorsun. İki lafın arasında vaaza başlıyorsun, sureler geçiyorsun. Ne bulduğunu bile karşılık almadan söylemiyorsun."

"Hayat bana öyle öğretti," dedi. "Biliyorsun hayat acımasızdır. Bana daha da acımasız davrandı. Karşılıksız bir şey alıp vermemeyi öğretti."

Bir bu eksikti. Sosyal içeriğimiz eksik kalmıştı, onu da tamamlıyorduk.

"Aman canım abartma," dedim.

"Abarttığım falan yok," dedi. "Benim gibi kaç kişi gördün, tanıdın? Üstelik bilgisayarıma girip dosyalarımı da karıştırdın."

"Sen de bana yapmıştın," dedim. "Ben internetteyken bağlanıp gizlice... Hırsız gibi."

"Sen çok adisin," dedi. "Üstelik kötü bir oyuncusun. Senden daha iyisini beklerdim. Ama madem öyle dediğin gibi olsun."

Sandalyesini masasına geri sürdü. Kahvaltı tepsisinden bir zeytin daha alıp ağzına attı. Çekirdeği tükürürken anlatmaya başladı.

"İstanbul dışında ölenlerin ölüm tarihlerinde Âdem Yıldız da oralardaymış. Van'da mağaza açılışı ile İranlı Muhammet'in ölümü, Antalya'da StarAir charter seferlerini başlatırken kekeme Musa'nın ölümü aynı tarihlere rastlıyor."

Masasında bir sarı zarf alıp uzattı.

"İşte tarihlerin kayıtları. Senin için basıp hazırlamıştım bile."

Zarfı alıp açtım. İçinde Van'daki Yıldız Market'in açılış töreninden gazete ve internet haberleri vardı. Ve Sta-

rAir'in Türk turizmine katkısı olarak Almanya ile karşılıklı charter seferleri düzenlemesi haberi.

"Bunlar işime yarar ama hiçbir şeyi ispatlamaz," dedim.

"O da sana kalmış," dedi.

Kararsızca elimi ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Belki de dost olabiliriz. Senin düşmanlığını istemem."

"Tabii çünkü korkuyorsun. Benden korkuyorsun."

"Belki de," dedim. Elim havada kalmıştı.

"Şimdi artık git," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni farklı sanmıştım. Ama değilmişsin."

YİRMİ ÜÇ

Cihad2000'in yanından fırtına gibi ayrıldım. Benim ona âşık olduğumu, aşktan geçtim ilgi duymuş olmamı beklemesi tam anlamıyla gafletti. Ben de buna bilmeden, farkında olmadan çanak tutmuştum. Ama artık olan olmuştu. Başıma nasıl bir bela sardığım artık zamanla ortaya çıkardı. Belli olmaz, belki de ileride sahiden dost olurduk. Yaptıklarına saygı duymuştum ama bu ona bir erkek olarak, hem de en azgınından bir mazoşist erkek olarak ilgi duymamı gerektirmezdi.

Uykusuzluk üstüne bu sinir bozukluğu tuz biber ekmişti. Evde Ponpon'la olmak fikri hiç çekici gelmediği için doğrudan ofise gittim.

Ali ortalıkta yoktu. Zevzek sekreter Figen'e bana asla

telefon bağlamamasını tembih ederek odama girdim. Cihad2000'in bilgisayarından kopyaladıklarıma bakacaktım.

Sabah erken içtiğim kahvenin bende hiçbir izi kalmamıştı. Beynim delicesine kafein istiyordu. Zaten diyeti iki koca poğaçayla boş vermiştim, bir kahvenin daha ne kadar zararı olabilirdi?

Kendi bilgisayarında umarsızca pasyans açan Figen'e bana koyu ve sütsüz bir kahve hazırlamasını söyledim.

Kahve gelene kadar bağlantılarımı hazırladım. Bir iki tane de boş diski yanıma aldım. Başladım dosyaları indirmeye. Önce kendimle ilgili dosyalara baktım. İnternet üzerinden yapmış olduğum her şeyi kaydetmişti. John Pruitt'leri bile! Adresim, telefonlarım, internetten yaptığım alışverişlerin dökümü, kime ne yolladığım, hepsi mevcuttu. Cihad2000 sahiden de korkulacak biriydi.

Bunun kaderin bir cilvesi mi yoksa ilahi bir adalet mi olduğunu düşünmeye başladım. Bu kadar kötüye çalışan bir kafa, öylesine bir bedene hapsolmuştu. Hangisi neden hangisi sonuç ya da ilahi adaletti? Kendi düşüncemden korktum. Ortaçağda bedenleri şeytanın bedeni diyerek sakatları cayır cayır yakan Engizisyon rahipleri gibi düşündüğümü fark edip kendimden utandım.

Düşüncelerimi kapıyı sertçe vurup taraz saçlı kafasını içeri uzatan Figen bozdu.

"Biliyorum meşgulsünüz," dedi, "rahatsız edilmek de istemiyorsunuz, ama arayan çok önemli dedi."

"Kimmiş?"

"Geçen arayan kalın sesli bayan."

Evet, Gönül arıyordu. Onu tamamen unutmuştum. Oysa bana haberleri olduğunu söylemişti.

"Bağla," dedim.

Gönül'ün her zamanki kaygısız şenliği üzerindeydi.

Cehaletin bazıları için tanrının bir lütfu olduğunu düşünmeme neden olacak kadar şen ve şakraktı.

"Rahatsız etmiyorum di mi?" diye başladı.

"Ne münasebet," dedim. "Ben de tam seni düşünüyordum. Nasıl arasam diyordum."

"İyi insan lafının üstüne gelir derler. Bak inan işte kalbim ne kadar temiz."

"Ona şüphem yok," dedim. "Anlatacağın şeyler vardı?"

"İstersen beni yemeğe davet et, konuşalım biraz. Ama geçen gün gittiğimiz yer olmasın. Orada çok sıkıldım. Bizden başka Allah'ın kulu yoktu. Ayol şöyle gözümüz gönlümüz açılsın. Biz de bakalım, bize de baksınlar! Di mi yani."

Şimdi yemeğe gitmenin hiç sırası değildi ama Gönül'e ulaşmak da kolay değildi. Zaten öğlen olmak üzereydi, ben de acıkmaya başlamış olabilirdim. O anda poğaçaları tamamıyla unutmaya karar verdim.

"Ne o sustun?" dedi. "İstemiyorsen beni açık söyle."

"Yok değil," dedim. "Yer düşünüyordum da."

"Ha tamam," dedi. "Fazla düşünme kafayı yersin sonra."

Üstüne de gevrek bir kahkaha attı.

"Levent'te hoş bir pizzacı var," dedim. "Çok şık ve klas bir yer."

"Olur."

"Ne zaman gelirsin?"

"Öğlen gelirim..."

"Tamam canım da, öğlen saat kaç gibi?" diye sordum.

"Ben şimdi Altımermer'deyim. Oreye ne kadar zamanda gelirim dersin?"

"Altımermer neresi ki?"

"Haseki'nin ora," dedi. "Taksiyle gelmem, bilmiş ol, ona göre. Dünya para veremem."

"Sen bir saat zaman ayır," dedim. "Şimdi saat 11'e geliyor, 12:30'da orada buluşalım. Olur mu?"

"Olur, olur da adı ne ve nerede? Levent koca semt. Birbirimizi ararken kaybolmeyelim şimdi."

"Pardon," dedim. "Adı Pizza Ekspress, Hemen Etiler girişinden girince, Nispetiye Caddesi üzerinde, solda."

"Akmerkez'e giden yol di mi?"

"Evet," dedim. "Namlı kebapçısını geçince."

"Bildim tatlım," dedi. "Elimle koymuş gibi bulurum."

"Peki öyleyse görüşmek üzere şimdilik hoşça kal."

"Bir dakike," dedi. "Beni orede anlarler mı dersin?"

İçimden güldüm. Gönül'ün anlaşılmaması için zekâ geriliğinin had safhasında idiot olmak gerekirdi.

"Dert etme," dedim. "Ha bu arada ben erkek kıyafetliyim. Ona göre."

"Tanırım ayol."

Bu durumda önümdeki Cihad2000 dosyalarının bir kısmı yemekten sonraya kalacaktı. Önümde, iyi kullanırsam verimli olacak bir saatten fazla zaman vardı.

Önce Âdem Yıldız klasörünü inceledim. Adamla ilgili her nevi ıvır zıvır bilgi dahi kayıtlıydı. Ailesinin ısrarlarına rağmen evlenmiyordu. Oysa o çevrelerde evlenmek için epey geç sayılacak otuz bir yaşındaydı. Askerliğini kısa dönem yapmıştı. Kıytırık bir imam hatip lisesinden sonra İngiltere'de okumuştu. Herhalde ne olduysa orada olmuştu. Dindar görünmesine rağmen değildi. Seyahatlerini bahane edip ramazanda oruçtan kaçtığı yazılıydı. Bu bilgiye Cihad2000'nin nasıl ulaştığını merak ettim.

Âdem Yıldız'ın farklı yabancı şirketlerle yazışmaları, e-postaları toplanmıştı. Aralarında özel bir şey yoktu. İnter-

net kullanırken sıkça porno sitelerde vakit geçiriyordu. Travesti siteleri özel ilgisiydi.

Araba merakı yoktu ama kıyafet merakı vardı. Her şeyin en pahalısını alma alışkanlığı zengin çocukluğundan kalma olsa gerekti.

Zırt pırt seyahat ediyor, gittiği yerlerde fazla uzun kalmıyordu. Okulunu bitirip döndükten sonra, düzenli olarak üç ayda bir Londra'ya gidiyordu. Başka yerler araya karışıyordu. Cihad2000'in kayıtları burada karman çormandı. Çözmeye değmezdi. İşte adam geziyordu. Gittiği yerlerde ne tür gariplikler yaptığı ise sonraki sorundu. Bu konuda kayıt yoktu. Belli ki benim Stephan Hawking bunlara ulaşamamıştı.

Dikkatimi çeken garip bir şey lise yıllarındaydı. Evet, liseyi olağandan uzun sürede bitirmişti, ama asıl garip olan yedi sene boyunca okuduğu okul yerine Sakarya İmam Hatip Lisesi'nden mezun olmasıydı. Lise son sınıfta ne olmuşsa, birden okul değiştirmişti. İstanbul'dan kalkıp Sakarya'ya gitmiş, oradan mezun olmuştu. Bir olasılık, zengin ailelerin tembel çocuklarına yapılan torpil olabilirdi. Çocuk normal mektebini bitiremez görününce, onu daha tapon bir okuldan yaptıkları yüklü bağışlarla mezun etme modası vardı.

Bir dolu fotoğraf kaydedilmişti: Market açılışlarından, gazete, dergi haberlerine kadar. Âdem Yıldız hepsinde grand tuvalet, ceketi ilikli, kravatı bağlı, tek kaşı biraz havada, mağrur bir şekilde poz vermişti.

Kravatsız tek resmi Bodrum'da Mazı Koyu'nda su kayağı yaparken çekilmiş olandı. Haliyle paçaları dizlerine kadar inen bir şort giymişti. Göğsündeki kıllar resimde hayal meyal belli oluyordu. Hareketli resim olduğu için bedeni hakkında fazla bir şey söylemek zordu ama body

yapmadığı kesindi. Kalın değildi ama sırım gibi de denemezdi.

Acaba resimlerde Fehmi Şenyürek de var mı diye merak ettim. Ama adamın yüzü zihnimde yer etmemişti. Eğer o gece Ahmet Kuyu'nun getirdiği grubun içindeydiyse bile yüzünü hatırlamıyordum.

Vakit tamamdı. Şimdi gidip Gönül'ün bildiklerini, bulduklarını öğrenme vakti gelmişti.

YİRMİ DÖRT

Ben Pizza Ekspress'in kapalı arka bahçesine yerleştiğimde henüz Gönül gelmemişti. Sipariş vermek için bir misafir beklediğimi söyledim ve taze sıkma bir greyfurt suyu ısmarladım. Sabah poğaçalar, üstüne pizza, akşam da artık Ponpon ne hazırladıysa... Bu gidişle tombiş bir şey olacaktım. Balık eti falan beni kesmezdi. İş çığrından çıktıysa, yani olan olduysa tam olmalıydı. Herhalde bu bir kabullenme olurdu. Gönül'le işim biter bitmez bir jimnastik salonuna kapağı atıp yorgunluktan bayılana kadar çalışmalıydım.

Audrey Hepburn görüntümü korumak konusunda kararlılığım, vakit geçirmek üzere incelediğim menüden sa-

lata seçmeme neden oldu. Buranın pizzalarına bayılırım ama iyi kötü korumam gereken bir formum var.

"Merhabaler efendim," diye şakıyarak bana yaklaşan Gönül'ü görünce menüyü bıraktım.

Kendince düzgün olmaya çalışmıştı. Ama yine felaketti. Uzun saçlarına taktığı fosforlu yeşil plastik taç her şeyi ortaya koyuyordu.

Beni öperken sürekli kullandığı ve bol bol sürdüğü, hatta dökündüğü işporta Joop kokusu içimi baydı. Bir fırsatını bulup ona bir şişe düzgün parfüm ya da kolonya hediye etmeliydim.

Huyunu bildiğim için onun yerine seçimi ben yaptım. Ve tercihi olacağından emin olduğum en pahalı pizzayı seçtim. Yüzüne memnun bir gülümseme yerleşti.

"Haydi bakalım başla anlatmaya," dedim.

"Ay şekerim biraz nefesim düzelsin. Yeni oturdum di mi?"

"Merak ettim de..." dedim.

"Anlatıcem... anlatıcem... Ama önce biraz etrafıma bakayım, neredeyim, kimler var, nasıl erkekler var bir göreyim ondan sonra."

Ve başladı zaten bizden başka üç masa olan müşterileri ve garsonları tek tek süzmeye. Kimseyi göz göze gelmeden ve yüzlerine karşı beğenisini ifade eden bir hayranlık nidası koyvermeden geçmedi. Hafiften kızardığımı hissettim. Anlaşılan bir süre Pizza Ekspress'e gelmeyecektim.

"Aman ne şeker garsonler var ayol böyle!"

Daha yüksek sesle söyleyemezdi. Duymayan kalmadı.

"Ne kızarıyorsun kız!" diye de beni azarladı.

"Biraz ayıp oluyor," dedim.

"Nedenmiş ki? Güzele bakmek sevaptır anam."

"Bak ama," dedim, "bağıra bağıra da söyleme."

"Olur," dedi ve sesini sadece bir ton alçaltıp devam etti. "Bilirsin Kadir İnanır kılıklı adamlere dayanamam. Bak işte şu var ya..."

Ve parmağıyla işaret etti. O parmağı kaptığım gibi masaya bastırdım.

"Aynı onun gençliği. Ablan kurban olsun sana! Biraz boyu kısa, çenesi çıkık, gözleri de pek benzemiyor ama olsun!"

Kadir İnanır'ın hiçbir dönemini zerre kadar andırmayan garson masamıza ufak ekmekçikler ve baharatlı zeytin yağı getirdi. Haliyle Gönül bakışlarını ondan ayırmadı.

Ağzını açmak üzere olduğunu fark edince masanın altından bacağına bir tekme attım.

"Ay abla acıttın ama!"

"Yeter!" dedim. "Böyle devam edersen bizi az sonra buradan atarlar. Köşedeki büfede ayakta sandviç yeriz."

"Neden ayol bunlerin çükü yok mu?"

Allah'tan bu soruyu alçak sesle sormuştu. Kimsenin duymamış olduğunu varsaydım.

"Boş ver bunları," dedim. "Sonra istersen Bebek'e ineriz. Orası adam kaynıyor. Şimdi öğrendiklerini anlat."

"Hep böyle ısrarcısın. Hep sorgu, hep sual yani."

Israrla yüzüne baktım. Gözlerini kaçırmadı. Altdudağını sarkıtıp adli tıptan öğrendiklerini anlatmaya başladı.

Gül'ün cesedinde yapılan inceleme birden fazla kişiyle ilişkide bulunmuş olduğunu gösteriyormuş. Bunu söylerken gözleri buğulandı. Ayrıca biraz işkence bile görmüş. Yani onu dövmüşlermiş.

"Hem de," dedi, "Gül'üm de gelmiş. Yani o da boşalmış. Halbuki hiç yapmazdı. İş diye gittiği vakit boşalmezdi. Sadece zevk için yapınca gelirim derdi. Çok asildi."

Boşalmanın asaletle ne alakası var diye sormadım. Konsantre olmuş anlatıyordu.

"Hem de pipisinde o çelik halkalardan takılıymış. Hep kalkık dursun diye takılanlerden. Bulduklerinde hâlâ şeyine takılıymış, mosmor olmuş."

İşte bu garipti. Adli tıp raporunda *cock-ring*'den söz edilmiyordu. Maktulün ereksiyonundan da tek satır yoktu.

"Onun öyle âdetleri yoktu. Orasına burasına bir şeyler takmezdi. Sevişirken çükünü bile saklerdi. Adeta ondan utanırdı. Ner'de ortaya çıkarıp inmesin diye dibine halka takmak... Bu iş çok garip. Sana anlatmak istedim çünkü sen çok bilmiş bir şeysin. Komiser Colombo gibi hemen bir şey bulursun."

Komiser Colombo dizisi tarih öncesinde kalmıştı. *Cock-ring*'in ise tek anlamı olabilirdi: aktif seks. Ve de bu doğrudan Âdem Yıldız beyefendiyi işaret ediyordu.

"Ama sen beni dinlemiyorsun," diye çıkıştı.

Tam zamanında onun pizzasıyla benim devasa salatam geldi. Âdet olduğu üzere garsonlardan biri karabiber değirmeniyle, diğeri de acılı yağ servisiyle gelip Gönül'ün başına dikildiler. İkisinden de istedi.

"Kusura bakma," dedim. "Aklım bir şeye takılmıştı. Onu düşünüyordum."

"Takme kafana tokadan başka şey!"

Ve bir kahkaha daha attı. Az evvelki mahzun halinden eser kalmamıştı.

"Anam yemene bak," dedi. "Benim pizzam nefis. Sen de inşallah o otlerle doyarsın."

"Biraz rejimdeyim de," dedim.

"Ayol ot yemekle zayıflansa inekler nah bu kadarcık kalırdı."

Tabii ki bir gevrek kahkaha daha attı. Şimdiye kadar masamızı fark etmemiş olan varsa, onlar da fark etti. Bu kahkahaları kaçırmaya imkân yoktu. Yakalayınca da sahibini merak etmemek olanaksızdı.

Boş laflarla yemeğimizi bitirdik. Rektoskopide canının ne kadar yandığını elbette ayrıntısıyla anlattı. İştahımı bastırmasına neden olduğu için hiç sesimi çıkartmadan dinledim. Canım salatanın yarısından fazlası kaldı.

Son lokmasıyla tabağına akan sosları sıyırırken bombasını patlattı.

"Biliyor musun ne kıyafetlerini, ne çantasını, ne kimliğini, hiçbir şeyini bulamemişler. Bunu anadan üryan götürmediler ya!"

Güzel soruydu.

"Belki de polisler almıştır," dedim.

Yapmayacakları şey değildi. Trafik kazalarından sonra, ölen insanların kollarında saat bile kalmadığını duymuştum.

"Ayol hangi polis alır Gül'ümün giydiği gibi kıyafetleri."

"Nesi var ki?" diye sordum.

"Senin onu yakın zamanlarda görmediğin belli. Giydiği en büyük kumaş parçası nah bu elim kadardı."

Gösterdiği el hiç de küçümsenemezdi. Ama bu ayrı bir meseleydi.

"O zaman kaybolmuştur," dedim.

"Haydi diyelim kayboldu. Öldüğü yerde bir pabuç, bir don, boş çantası, kimliği, bir şey çıkar ama di mi?"

Haklıydı. Hiçbir şeyin bulunmamış olması garipti.

"Kimlik tespiti nasıl yapmışlar o zaman?" dedim.

"Anam, bizim kızı piyasaya çıktıktan sonra tanımayan polis kalmadı ki. İki günde bir yakalayıp Zührevi'ye götürüyorlerdi. O da parayı bastırıp çıkıyordu."

"Yine de," dedim, "bir yerlerden kimliğini bulmuş olmalılar."

"O zaman sol kıçındaki dövmeden bulmuşlerdir. Kocaman pembe bir gül dövmesi yaptırmıştı. İstanbul'a gelir gelmez. Bir de tanga don giyiyordu. Herkes görsün istiyordu."

Gül'ün kıçını hangi fırsatlarda ve nasıl gösterdiğini sormadım. Niyet olunca bir yolu elbette bulunurdu. Demek ki minik kuş Gül-Yusuf hepimizden biraz daha teşhirciydi.

YİRMİ BEŞ

Ofise döner dönmez, Gönül'den aldığım bilgilerin teyidi için Selçuk'u aradım.

"Bu iş seni epey sardı galiba," dedi. "Bakıyorum her gün arıyorsun. İşin olmasa sesin çıkmaz. Sağ mısın bilinmez."

"Ne olur sitem yapma," dedim. "Polisin bu tür olaylara yaklaşımını sen benden iyi bilirsin. Ortada ne delil var ne de doğru dürüst araştırma. Travestinin teki ölmüş deyip atıyorlar kenara. Ben bu konularda biraz hassasım."

"Anlıyorum," dedi.

Gönül'den öğrendiklerimi sıraladım.

"Neden bunlar kayıtlarda yok?" dedim. "Hem sahiden kızın, yani Yusuf'un hiç mi eşyası yokmuş? Çantası, üstünde başında olanlar nerede?"

"Yahu haklısın, benim de kafam karıştı şimdi. Ben bir sorayım. Bizimkilerden bir ikisine biraz ricamız geçer. Bir yoklayayım. Sana dönerim."

"Ben ofisteyim," dedim ve ofis numaramı verdim.

"Bu arada DNA testlerinden ne haber?" diye sordum.

"Daha çok erken," dedi. "Bir hafta, on günden evvel bir şey çıkmaz."

"Malum bürokrasi," dedim.

"Yahu öyle deme," dedi. "Tamam bizimkilerin de çok savunulacak şeyi yok ama hem işleri çok hem de uzman az. Biri, bir işin üstüne gitmezse, kimse takip etmezse öyle kalıyor işte."

"Tabii," dedim. "Bir de ölen travtesti olunca kimse işin üstüne gitmek istemiyor. Ne de olsa adları falan çıkar..."

"Koçum abartma o kadar. Bak, biz takip ediyoruz değil mi ya? Adım çıkar madım çıkarı bıraktık kenara."

Daha dün söyledikleri aklımdaydı ama üstüne gitmek işimi kolaylaştırmazdı.

"Peki," dedim, "yanıma bir polis verseler de ben araştırsam. En azından şu Küçükyalı'daki evi, sarnıcı, bahçeyi..."

"Delirdin mi sen. Hiç kabul ederler mi."

"O zaman ben kendim gideceğim," dedim.

"Ona karışamam. Başına bir şey gelirse yardıma da söz veremem."

Telefonu kapattıktan sonra öğlen tatilinde saçlarını daha da taraz taraz hale getirmiş olan Figen'e emniyetten aranırsam ya da Selçuk Tayanç ararsa mutlaka bağlamasını tembih ettim.

Yerime dönmemle telefonun çalması bir oldu. Arayan Selçuk'tu.

"Bir şey söylemeyi unuttum," dedi. "Birini daha bulmuşlar. Kim olduğu bilinmiyor. Uzun süredir denizde kalmış bir ceset. Ama silikon göğüslü bir erkek cesedi."

Nefesim tıkanacak gibi oldum. İçimden sürekli, onun birden canlı olarak ortaya çıkacağını umuyordum.

"Funda," dedim. "Asıl adı Yunus olmalı. Ama soyadını bilmiyorum. Merak ediyorsanız öğrenirim."

"İyi olur ya," dedi. "Bizim de çocuklara bir yardımımız olsun."

İşte, Funda-Yunus da, Yunus Peygamber gibi balıklara yem olmuştu. Hazreti Yunus'u yutan dev balık bizim kıza dokunmamıştı. Hem zaten kutsal kitapta Yunus Peygamber, onu yutan balığın karnında yıllarca yaşar, sonra dışarı çıkar ve işine devam ederdi. Bizim Yunus ise sizlere ömürdü.

Ne kadar zamandır kayıp olduğunu, yani ne kadar zamandır denizde kaldığını hesaplamaya çalıştım. Funda'nın kaybolduğu yaz başından bugüne aylar geçmişti. Çürümeden kalmış olması imkânsızdı. Tuzlu su ne kadar salamura etkisi yaparsa yapsın, bir ceset, nihayetinde et, su ve kemikten oluşan bir beden, bu kadar dayanmazdı.

Burada da bir karışıklık vardı.

Selçuk'a Funda-Yunus'un soyadını öğrenme sözü vermiştim. Bunu en iyi Hasan öğrenip hallederdi. Hem daha ona Âdem Yıldız'ın marifetlerini de anlatamamıştım.

İlk çalışta açtı. Funda olduğunu tahmin ettiğim cesetten bahsettim. Haberi vardı.

"Bana neden haber vermedin?" dedim.

"Sanki sana ulaşılabiliyor. Ponpon'a en az beş mesaj bıraktım. Ofisi aradım, sekreter bağlamıyor, not almıyor. Artık sen de bir cep telefonu alsan iyi olur," diye beni azarladı.

"E, pekiyi neymiş?"

"Aslında Funda olabilir de, olmayabilir de. Cesedin tanınmasına imkân yokmuş."

"Ama memeleri varmış," dedim.

"Evet, silikon erimiyor, çürümüyor," dedi. "Zaten onun için polis hemen bizim kızları aramış. Tanıyan var mı diye."

"Sonra?"

"Yoldan topladıkları iki kızı götürmüşler. Biri görünce bayılmış. O kadar korkunçmuş. Bir şey diyemeyiz demişler."

"Hasan," dedim, "bu Funda'nın, yani Yunus'un soyadını bir öğrensene."

"İsimler bitti şimdi de soyadlarıyla mı uğraşıyorsun."

"Bu önemli," dedim. "Birine bir borç ödemesi olacak."

"Polistir."

"Tombala," dedim. "Evet, polisten bir arkadaşıma söz verdim."

"Tamam," dedi. "Hallederiz. Ama bak, bilmiş ol hiçbir ceset o kadar süre denizde kalmaz. Polis de söyledi. Yani bu Funda olmayabilir. Fazla da ümitlenme."

"Eğer onu başka yerde saklayıp sonra denize atmadılarsa," dedim.

"Ne yani dondurup mu beklettiler?"

"Neden olmasın..."

Telefonu kapatınca öylesine attığım dondurulma konusuna takıldım. Soğuk hava depoları ne güne duruyordu. Büyücek bir derin dondurucu bile bu işe yarayabilirdi. Cesedi bir süre dondurucuda bekletmiş, sonra, yakın bir zamanda denize atmış olabilirlerdi. Donuk cesedin çözülmesi ve haliyle de çürümesi daha uzun zaman almış olabilirdi.

Peki büyük soğutucular ya da soğuk hava depoları nerede olurdu? Gıda işinde. Âdem Yıldız ne yapıyordu? Pasta çörek. Tutarlı bir veri daha çıkmıştı. Ama delil hâlâ yoktu.

Düşünmeye ihtiyacım vardı ama bir türlü konsantre olamıyordum. Gözümün önüne sürekli vahşi öldürme sahneleri geliyordu. Âdem Yıldız değme korku filmlerine taş çıkartacak şekilde bizim kızları öldürüyordu.

Her nasılsa Bebek Vuslat elinden kurtulmuştu. Onu da uyarmalıydım. Ne olur ne olmazdı. Adının Dursun olmasına güvenip oturması tehlikeli olabilirdi.

Bir yolu olmalıydı. Bu Âdem Yıldız'ın bir yerlerde bıraktığı bir iz olmalıydı. DNA testleri sonuçlanırsa, ki fazla ümidim yoktu, ispatlanabilirdi. Ama adamı nasıl suçlayacaktık. O koskoca bir Âdem Yıldız'dı. Polis durduk yerde, benim lafimla onu gözaltına alıp DNA testi yapamazdı. Her erkeğin DNA'sını test etmek ve uyanı bulmak ise imkânsızdı. Ponpon'un dediği gibi "erkeğin kilosu beş kuruş"tu.

Kafamı toplamayı beceremediğim sürece burada böyle oturmanın anlamı yoktu. Cihad2000 dosyalarından bir şey çıkmıyordu. Varsa bile ben göremiyordum.

Kalkıp spor salonuna gitmeye karar verdim. Biraz bedensel çalışma iyi gelecekti. Hem de fazladan yediklerimi yakıp vicdan azabından kurtulurdum.

YİRMİ ALTI

Şahane ve fevkalade riskli bir plan yaptım.

İhtiyacım olan şey neydi? Somut bir delil. Bulamıyordum. Madem bulamıyordum, kendi delilimi kendim yaratabilirdim.

Bu kurdun inine girmek anlamına geliyordu.

Adam neden hoşlanıyordu? Çıtır travestilerden. Ben çıtır mıydım? Hayır. Önce çıtır bir kıza ihtiyacım vardı. Yem olarak. Öne sürülecek, tehlikeyi göze alacak ve her an benim izleyeceğim bir kız. Tercihen de adı bir peygamber adı olmalıydı.

Aklımı peygamber isimlerine taktım. Adaşı henüz öldürülmemiş peygamber isimleri düşünüyordum. Liste yapmaya başladım: İsa, Nuh, Lut, Bünyamin, Zekeriya,

Yahya, Yakup, Davut... hatırladıklarım bunlardı. Yeter de artardı bile.

İsimler arasında en garantili olanlar İsa ve Nuh'tu.

Kafama takılan, ancak hemen savuşturduğum konu ise kızın bunu kabul edip etmeyeceğiydi. Aklı olan kabul etmezdi. Etmezdi ama yine de beni rahatlatan iki şey vardı.

Birincisi, bizim kızlara bu anlamda akıllı demek ayıp olurdu. Sıradan halkın algıladığı haliyle akıllı, uslu sayılmazlardı. Bunu hiçbirimizin pek istediğini de sanmıyordum. Biraz uçuk kaçık olmak, bazı riskleri almak, beklenen davranışların dışında davranma özgürlüğü sağlıyordu.

En az benim kadar deli olan birilerini mutlaka bulurdum. Bu arada aklımdan tiplerle isimler geçmeye bile başlamıştı.

İkinci, ve aslında daha tehlikeli olan konu ise, yem olacak kızın bunu bilmesi gerekmiyordu. Bu tehlikeliydi. Hainlik bile sayılırdı. Ama her dakika yakınında olursam, gözüm üstünde olursa bu tehlikeyi en aza indirebilirdim.

Âdem Yıldız, zerre kadar tipim değildi ama bir dolu kızın hoşlanacağı bir tipti. Uzunca sayılmazdı, ama ince yüzü boyunu olduğundan uzun gösteriyordu. Açık buğday teni bizim kulübün ışığında iyice beyaz görünmüştü gözüme. Bu beyaz ten üstüne koyu saçlar ve inceltilmiş sakal kontrast yapıyordu. Erkeklerde dar ve elma gibi çıkık kıç severim. Âdem Yıldız öyle değildi. Hatta kalın sayılırdı.

Pahalı giyiniyordu. Dikkat etmemiştim ama altın Rolex'i bile olabilirdi. Bu bile kızların bir kısmı için yeterince çekici bir nedendi.

Hilton Squash Salonu'nda, bu saatte eş bulamadığım için tek başıma duvara sert vuruşlar yaparken bunları dü-

şünüyordum. Ortaya bir yem sürmek, bizim kızlardan birini tehlikenin kucağına atmak...

Bizim kızları gözümde canlandırınca kendi planımdan kendim ürktüm. Hem ben sadece kulübe gelen kızları tanırdım. Dışarıdakileri, başka kulüplere takılanları tanımazdım. Bunları bilse bilse Hasan, bir de çıtırcılığını yeni öğrendiğim Şükrü bilirdi.

Yediklerimin hepsini yaktığıma ikna olana kadar salonda kaldım. Ben duşlara geçerken ortalık yeni hareketlenmeye başlıyordu. Gelenleri biraz kesip duşa öyle girmeye karar verdim. Hoş biri çıkar diye ümit ettim. Belki biraz göz banyosu yapar ve adam hoşuma giderse de yaptırırdım.

Sodamı bitirene kadar sallandım. Gelen topu topu iki kişiydi. Biri asla benim tipim olamazdı. Fazla tombuldu. Derhal beni anladı. Diğeri ise en az benim kadar kırıktı. Fark ettirmediğini sanıyorsa yanılıyordu. Ehil gözlerden kaçmazdı. Yanımdan geçerken beni rakip tartar gibi süzdü, ben de başımla sessiz bir selam verdim.

Fazla sallanmamaya karar verip duşa geçtim. Ve kısmetime tombul olan perdesi açık, önünü sabunlayarak beni bekliyordu. Bakışları ürkekti ama diğer tarafı tam yol gaz almıştı. Gözucumla bakmadan edemedim: Haşmetli dedikleri cinstendi. Kalın ve iri başlı. Ama adamda iş yoktu. Davetkâr bir bakışla bakıyor, ağzını öper gibi büzüp hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Küçümsemeyle bakıp yoluma devam ettim. Uzak bir duş kabinine yerleşip perdemi sıkıca kapatıp yıkandım.

Çıktığımda hâlâ yıkanıyordu. Yine perdesi açıktı. Hâlâ bana havadan kendince erotik olduğuna inandığı öpücüklerden yolluyordu.

Durup haddini bildirmek vardı. Ya da içeride boş göz-

lerle oturan görevliyi çağırmak. Ama değmezdi. Bunlarla uğraşacak vaktim yoktu. Daha gidip çıtır bir kız, tercihen İsa Musa birini bulacaktım.

Sadece daha da azdırmak amacıyla ben de havaya bir öpücük yolladım.

"Hoşça kal kocacım," dedim.

Eridi. İşte o anda eridi bitti. Tek kelimeyle boşalmak diye bir şey varsa herhalde buydu. Derhal perdesini kapatıp işine devam etti.

YİRMİ YEDİ

Ponpon, başında lame türbanı ve üstünde benim pembe bornozumla beni bekliyordu. Daha ben eve girerken ilk cümlesi panik kokuyordu.

"Meraktan öldüm."

"Neden canım," dedim.

"Ayol bir hoşsun," dedi. "İnsan bir haber verir. Nereye gidiyorsun, neredesin. Arayan arayana! Ne diyeceğimi de bilemiyorum. Onca işin ortasında seni aramaya başladım. Ne ofistesin, ne kulüptesin. Hasan'ı aradım. O zaten bir hoş. Ofiste dedi. Yine aradım, sekreter kız, çıktı dedi. Vallahi serseme döndüm."

Sakinleşmeye niyeti yoktu. Üstümdekileri çıkarıp salona geçtim.

"Kemal diye biri aradı," dedi.

Bir bu eksikti. Kemal'in telefona dadanması! Anlaşılan yine telefon numarası değiştirmek zorunda kalacaktım.

"Üst üste arıyor. Sanki başka işi yok. Sana acil mesaj yollamış. Okudun mu diye soruyor. Davut'la ilgiliymiş."

"Davut kimmiş?" dedim.

"Ben bilirmişim gibi bana sorma. Ben senin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Nerede kaldı senin Davut'unu bilmek."

"İyi," dedim, "bakarım."

Anında telefon çaldı. Ev sahibesi rolünü pek benimsemiş olan Ponpon hemen kaptı.

"Alo!"

Yüz ifadesi şaşkındı.

"Evet, şimdi geldi. Veriyorum," dedi. Ama telefonu bana vermek yerine gözlerini kısarak biraz dinledi. Sonra da kapattı.

"Yine o Kemal. Seninle konuşmak istemiyormuş. Ama mesajımı mutlaka okusun, acildir, dedi."

"Garip," dedim.

"Garipten de öte," diye tamamladı. "Bütün gün evde telefonlara baktım, ne kadar deli bozuk varsa hepsi senin telefonunda. Ya polis arıyor, ya açan besmele çekiyor... Şöyle düzgün, efendi gibi konuşan, flört edilecek biri çıkmadı."

"Bakmasaydın telefonlara," dedim.

"Ayol nankörleşme," dedi. "Sen arıyorsan diye açtım. Yoksa çok meraklısı değilim senin manyaklarınla konuşmaya. Ama bu arada ilave etmeden geçemeyeceğim, ayağını denk alsan iyi olur. Bunlarla devam edersen senin de başına bir şey gelir."

"Uyardığın için sağol," dedim.

"Anladım. Bir kulaktan girdi, diğerinden uçtu diyorsun. Keyfin bilir. Ben arkadaş olarak uyardım. Gerisini kendin bilirsin. Koca adamsın."

Cihad2000'in bu kadar acil ne yolladığını merak etmeye başladım. Yapış yapış bir aşk mektubu çıkarsa pek şaşırmamaya kendimi hazırlayıp bilgisayarın başına geçtim.

Cihad2000, e-postasını Kemal Barutçu olarak yollamıştı. Tek kelime yazmıştı. 'sana' ve altına kocaman iki tane dosya ilave etmişti. Dosyaları açmadan içime bir kuşku girdi: Ya bana bilgisayarımı mahvedecek bir virüs yolladıysa, ya beni hack etmeye niyetliyse? Aslında bu kadar paranoyak değilimdir ama insanın karşısında Cihad2000 gibi bir deli olunca aklına her nevi kuşku geliyordu.

Derhal internet bağlantımı kesip en güvendiğim virüs tarama programlarıyla dosyaları taradım. Hayret ama temizdiler. Hemen açtım. Ve donup kaldım.

Bodrum'da Davut isimli bir travesti şarkıcının cesedi bulunmuştu. Oradaki kulüplerde orkestra şarkıcılığı yapan biriydi. Ve boğazından içeri kezzap dökülmüştü.

Koltuğuma gömüldüm. Omuzlarım düştü. Tüylerim ürperdi. Kafamda büyük bir boşluk oluştu. Düşünemiyordum.

Omuz üstümden dosyalara bakan Ponpon'un beni yana iteklemesiyle kendime geldim.

"İşte davudi sesli Davut!" diye bir çığlık attı. "Yarabbim sen bizleri koru. Sıra bana geliyor. Allah'ım koru bizi. Günah işledikse de bizi sen yarattın. Sen bilirsin yüce Allah'ım. Sen bilirsin beni. Koru bizi Yarabbim."

Ponpon bir isteri krizine girmek üzereydi. Omuzlarından sarsıp kalktığım koltuğa oturttum.

"İnanmıyorum ayol," dedi.

Gözlerini boşluğa dikmişti.

"Davut!" dedi. "Al sana bir peygamber adı daha. Davudi sesli Davut Peygamber gibi. Sesiyle dinleyenleri büyüleyen... Ve nasıl ölüyor, sesini kaybederek! Evet, hissediyorum. Sıra bana geliyor."

Bu gidişle durulacak gibi değildi. Zaten iki gündür canımı da sıkıyordu. Biraz geriye çekilip yaylanarak suratına iyi bir tokat attım. Gözlerinde şimşekler çaktı. Ama derhal de kendine geldi.

"Seni küstah!" dedi.

Uzun tırnaklı elleri pençe gibi bana uzandı. Bileklerinden tutup durdurdum. Durumunu hatırlayıp karşı saldırıdan vaz geçti. Anında kızaran yanağını ovuşturmaya başladı.

"Ama çok ağır vurdun. Canımı yaktın."

"Özür dilerim," dedim. "Ben de pek kendimde sayılmam."

"Hafif de vursan olurdu. Biliyorsun etim azgın. Şimdi yanağım morarırsa üç gün işe gidemem."

Bu et azgınlığı da iki gündür sürekli önüme çıkıyordu. Yani canı yanınca eti morarmayan tek ben mi vardım?

Ponpon'un bu gece de işe gitmeyeceği tutmuştu. Kapağı bana attığından olsa gerek galiba çalışmaya gerek duymuyordu. Benim mahvolan sinirlerim ise zerre kadar umrunda değildi. Ponpon'u seviyor, dostluğuna değer veriyor olmam onunla aynı evde yaşamamı asla gerektirmiyordu.

Kendine gelince akşam yemeğini ortaya çıkardı. Tüm squash çalışmamda yaktıklarımı sıfırlayan bol soslu ve haliyle kalorili lazanyayı yerken durumu değerlendirdik. Toplam yedi ölüm etmişti. İbrahim, Yusuf, Musa, Muhammet, Yunus, Salih ve Davut. Ponpon'un adının Zekeriya olduğunu hatırladıkça sinir krizinin eşiğine kadar ge-

liyor, sonra benim yanımda, benim evimde olduğunu hatırlayınca güveni tazeleniyordu. Kafasında bir yerlerde beni Rambo olarak hayal ettiği belliydi. İçten içe bundan biraz gurur duymakla birlikte, bir taraftan da bunun bana yapılan bir densizlik olduğunu düşünüyordum.

İtalyan gecemizi tamamlamak üzere kocaman bir tiramisuyu sofraya getirdiğinde kapı çaldı. Zil sesine Ponpon'un ürkü çığlığı eşlik etti. Bakışlarımdan, aklımdan geçenleri anlamış olsa gerek, derhal özür diledi.

"Ay n'apiim kendime hâkim olamıyorum," dedi. "Sinirlerim laçka. Sen de burada olmasan ne yapardım bilmiyorum. Şeytan diyor ki git polisten koruma iste. Tabii şeytana uymam. En fazla gider bir özel hastaneye yatarım. En azından kalabalık. Hemşireler falan vardır. Belki de yakışıklı bazı hastabakıcılar..."

Gelen Hasan'dı. Belinden düşen jeanini çekeleyerek içeri girdi. Çabası boşunaydı. Bu jeanin beli kasık hizasından yukarı çıkmıyordu.

Birlikte tiramisunun başına oturduk. Onun Davut'tan haberi yoktu. Yunus'un soyadını öğrenmişti. Ayrıca ölüm zamanı hakkında bir şey bulmaya imkân olmadığını, aynen tahmin ettiğim gibi cesedin bazı iç organlarında donma izlerine rastlandığını da öğrenmişti.

"Ponpon'cuğum eline sağlık," dedi. "Nefis olmuş."

"Biz de bir garibiz," dedi Ponpon. "Cesetlerden bahsederken yemek yiyoruz. Allah'ım sen aklımıza mukayyet ol. Böyle giderse sonumuzu hiç parlak görmüyorum."

Aklımdan geçenleri, Âdem Yıldız'la ilgili kuşkularımı, ortaya bir av sürme niyetimi ortaya anlattım. Ponpon neredeyse her cümleye çeşitli nidalar ekleyerek ne kadar ürktüğünü göstercrek beni dinledi. Anlattıklarım bitince de boş tabağını masanın ortasına itekledi.

"Beni dahil etme," dedi. "Ben şimdiden korktum. Elime yüzüme bulaştırırım."

Hasan'ın gözleri parlıyordu.

"Ben varım!" dedi. "Ne gerekiyorsa yapalım. Heyecanlı şeylere bayılırım."

"Bak Hasan," dedim "bu çok tehlikeli bir şey olabilir. Kızılardan birinin daha hayatı bahis konusu. Kurtaramazsak ya da ortaya bir şey çıkaramazsak ömür boyu bunun vicdan azabını çekeriz."

"Olsun," dedi. "Yine de varım. Sen ne yapılacağını söyle, ben gerekenleri harfiyen yaparım."

"Önce," dedim "çıtır bir kıza ihtiyacımız var. Cesur, hatta gözü kara, biraz da paragöz."

"Adı da önemli değil mi?" diye sordu Ponpon.

"O kadar da değil," dedim. "Uydururuz."

Evet aslında uydurabilirdik. Bizim kızın adı sorulduğunda doğru söylemesi gerekmezdi. Olmadı biraz çabayla bir sahte kimlik bulurduk. Üstünde İsa, Nuh, Yakup neyse bir şey yazardı.

Ponpon oflayarak yerinden kalktı.

"Kahve istemeyen var mı?" diye sordu. "Ben içmeyeceğim ama size hazırlarım."

Yüzündeki fedakâr anne ifadesi anlatılamazdı. Adeta Hollywood'un 40'larla 50'lerde yardımcı karakter olarak tepe tepe kullandığı cefakâr anne tiplemesine yeni bir boyut katıyordu.

YİRMİ SEKİZ

Hasan'ın bulup kulübe getirdiği çıtır sahiden hoştu. İsmi Gürhan'dı. Oturuş kalkışından, konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla iyi bir aileden gelmişe benziyordu. Yani tahmin ettiğim kadar çöpsüz üzüm değildi. Fransız liselerinden birini bitirmişti. Henüz bir yüksekokula kapağı atamamış, ortalıkta sürtüyordu. Kendine gay diyordu ama sıfır numara ojeli tırnakları, alınmış kaşları, hafif rimelli gözleri ve terracotta'lı yüzü birkaç adım ileride olduğunu söylüyordu. Bu konuyu tartışmaya girişmedim.

Birlikte üst kattaki alçak tavanlı ofis odamıza çıktık. Adı ofisti ama daha ziyade ardiye gibi kullanılır hale gelmişti. İçki stoklarıyla peçete ve tuvalet kâğıtları etrafa yığılmıştı.

Hasan, Gürhan'dan önemli bir adamı baştan çıkarmak konusunda yardımcı olmasını istemişti. Anlattığı senaryoya göre adamın sevgilisi olan travesti çok ünlü, bir o kadar da kıskançtı. Adamın başkalarıyla ilişkisi olduğundan şüpheleniyor, ama elinden bir şey gelmiyordu. Evet adını gizli tutan bu kız, adama yıllarını vermişti. Oysa adam onu gençlerle aldatıyor, sonra da hepsini inkâr ediyordu. Bizim kız ise kendisine böyle davranılmasını asla hazmedemiyordu. Adamın başka biriyle basılması durumunda elinde resimleri olursa bunca yılın hesabını soracaktı.

Senaryo ipe sapa gelir gibi değildi. Ama şimdi bunu rafine edecek halimiz yoktu. Zaten Gürhan'ın da fazlasını merak ettiği yoktu.

Hasan'ın şişirmesine göre Gürhan bu konuda yardımcı olursa bu çevrede kendine has bir üne kavuşacak, güçlü ve ünlü kızların, hatta benim desteğimi kazanacaktı. Ortalığa yeni çıkan bir kız için bunlar hiç de azımsanacak şeyler değildi.

Gürhan, en Winona Ryder haliyle oturup bizi dinledi.

"Annem epilasyon parası vermiyor," dedi.

Hasan'la göz göze geldik. Galiba bu iş oluyordu. Kıt akıllı çoktur ama bu kadarını beklemiyorduk.

"Yani?" dedim.

"Benim göğsümde kıllar çıkıyor. Ağda yapıyorum ama yine çıkıyor. Anneme söyledim, 'saçmalama,' dedi. Ben epilasyon yaptırmak istiyorum."

"Ayarlarız," dedim.

"Bir de..." dedi. "Bir de memelerim sence de ufak değil mi?"

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On dokuz," dedi.

"Vallahi göstermiyor," diye Hasan araya girdi.

"Doğru söyle," dedim.

"İki gözüm çıksın ki on dokuz yaşındayım. Okula erken başladım."

"Hormon için erken," dedim.

"Ben istiyorum ama," dedi.

Hâlâ kendini gay zannetmesi hoştu. Bu hızla giderse yirmi beşine gelmeden şahane ve minyon bir kadın olurdu.

"Bunu sonra konuşalım," dedim.

Gürhan beni süzüyordu.

"Sen neden göğüslerini yaptırmadın?" dedi.

"Ben böyle seviyorum," dedim. "Bazen kadın gibi, bazen erkek gibi olmak hoşuma gidiyor."

"Maria Callas'a benziyorsun," dedi.

İlk tercihim değildir. Zira Maria Callas'ın çok dönemi vardır. Tombul dönemi, şişko dönemi, Visconti'nin elinden geçince bir Audrey Hepburn dönemi, Onasis'in metresiyken sosyetik leydi dönemi, Onasis onu terk edip Jacqueline Kennedy'yle evlenince de mahsun dönemi. Hangisi diye sormadım. Kendime yakıştırdığım Audrey Hepburn dönemi olduğunu varsaydım.

"Ha bir de unutmadan söyleyeyim," dedi. "Garip şeyler isterse yapmam. Hem ayrıca resim çekecekseniz porno resim istemem. Ailem duysun istemiyorum."

Sapık Âdem Yıldız'ın onun için neler hayal edeceğini bilemezdik ama şimdilik garantisi verdik.

"Ama bu adam vermekten de hoşlanıyor," dedim.

Gürhan'dan önce Hasan'ın gözleri büyüdü. Bu yeni haber değildi ki. Hiç umursamadan devam ettim.

"Yani senden de isteyebilir..."

"Dedim ya, ben gay'im, her yola gelirim. İsterse yaparım da."

İçimden 'oh! Oh!' diye geçirdim.

"Bir mesele daha var," diye Hasan lafi aldı. "İsim konusu."

"Neymiş?" dedi Gürhan.

"Bu adam kutsal isimleri seviyor. Peygamber, evliya adı falan. Onun için ona adının Gürhan olduğunu söyleme. Adın istersen İsa, istersen Nuh olsun."

"İkisini de hiç sevmem," dedi. "Ben Ceren adını seviyorum."

"Erkek adı olarak demek istedik," diye ilave ettim.

"İlla lazım yani şimdi bir erkek adı?" dedi.

"Evet," dedim. "Kesinlikle lazım."

"O zaman bana iğneler için de yardımcı olun."

Bunu söylerken elleriyle göğüslerini avuçlamaya çalıştı. Ele gelen bir şey yoktu.

Gürhan, İsa adına razı olmuştu olmaya ama pek zevzekti. Bu akılla ilk fırsatta Gürhan olduğunu söylerdi. İş ona İsa ismi de yazılı bir kimlik uydurmaya, sonra da Âdem Yıldız'a beğendirmeye kalıyordu.

Bu süre boyunca bende kalmasına karar verdik. Zaten Ponpon evdeydi. Anaç tavuklar gibi onu korur, kollar, terbiye eder, adap öğretir ve nihayetinde de azdırırdı.

Kulüpten birlikte çıkarken Şükrü'nün bakışlarından bizimkini beğendiğini anladım. Demek bizim 'İsa' Gürhan klasik oğlancıların sevdiği tipti. Şükrü gözlerini süzüp kendince çapkın olan bakışlarını biz çıkana kadar Gürhan'dan ayırmadı.

Cüneyt'in tuttuğu kapıdan çıkarken de Gürhan başladı:

"Barmeniniz de pek yakışıklı."

"Öyledir," dedim. "Benim burada çalışan herkes yakışıklıdır. Hepsini tek tek seçtim.

"İşimiz bitince bana ayarlar mısın?"

Şükrü buna bayılacaktı.

"Elbette," dedim. "O da seni beğendi zaten."

"Anladım," dedi. "Bakışlarından..."

Gürhan'ın nüfus cüzdanının canı çıkmıştı. Üzerindeki PVC kaplama yer yer soyulmuştu. Cebinde taşımaktan kırışmıştı. Üst katını ütüleyip dikkatle soymak zor olmadı. Sonra isim hanesine aynı renk Pelikan mürekkeple ve yazıyı taklit ederek İsa'yı ilave ettim. Ertesi sabah ilk iş yeni PVC kaplatmak olacaktı.

Cihad2000'den gelen dosyalar Bodrum kaynaklıydı. Demek ki bizim manyak katil Âdem Yıldız, Bodrum Mazı Koyu'ndaki yazlıklarındaydı.

Oraya gidebilirdik, ama biz giderken o da dönüyor olabilirdi. Bunu bana olsa olsa Cihad2000 teyid ederdi. Ne de olsa Âdem Yıldız'ı izlemeye alan oydu. Oturup uğraşsam, onu ben de yakalardım ama hazır kurulu sistem vardı. Adamın nerelerden internet ve sistem bağlantıları kurduğunu Cihad2000 zaten izliyordu.

Bana kırgın olmamasını dileyerek bu konuda ona hemen ayrıntılı bir mesaj geçtim. Elimden geldiğince ölçülü ama vaatkâr bir dil seçtim. Onunla her şeye rağmen işbirliği yapmak istediğimi, birbirimize iş paslayabileceğimizi ilave ettim.

Mazı Koyu öğrendiğim kadarıyla fazla meskun bir yer değildi. Otel, pansiyon zaten yoktu. Bodrum'da oturup bizi keşfetmesini beklemek ise anlamsızdı.

Ancak Mazı Koyu'nda kalabileceğimiz bir yer vardı: Cengiz'in evi. Okullar açıldığına göre eski karısıyla çocukları dönmüş olmalıydı. Yani ev büyük ihtimalle boştu. Onun nasıl razı edileceği ise benim marifetlerime kalmıştı.

Cihad2000'in cevabı çok gecikmedi. Haliyle sitem doluydu. Ama dua ve sure eklememişti. Bunu gelişme hanesine kaydettim. Âdem Yıldız'ın ajandasından tüm programını çekip yollamıştı. Bundan, dört gün daha Bodrum'da kalacağını, sonra bir günlüğüne Ankara'ya geçip resmi görüşmeleri olduğunu, bilahare de Kayseri'de yeni tesislerinin açılışını yapacağını öğrendim.

Elimizi çabuk tutmalıydık. Bodrum'daki dört gün idealdi. Yoksa adamı Ankara'da yakalamak ya da Kayseri'de otelde avcumuza düşürmek zor olurdu.

Tüm direnmelerine rağmen Ponpon bizimle gelmeyecekti. Her zamanki panik haliyle ısrar etti. Önce gözlerini süzerek, sonra da sulandırarak bizim için ne kadar korktuğunu söyledi. Korkacak bir şey yoktu. Her şey kontrol altındaydı. Fehmi'yi araya sokup tanıştırma işini kolaylaştırmasına gerek yoktu. Zaten Fehmi'nin Bodrum'da olduğuna dair bir iz de yoktu. Yani, kısacası ve kesinlikle bizimle gelmeyecekti.

"Ama meraktan deliye dönerim, dedi. "Burada tek başıma! Siz, ikiniz orada o manyak katille baş başayken..."

İkna etmek gerekmiyordu. Sadece altını çize çize, "olmaz," dedim. Yüzüne küs çocuk ifadesini takıp oturdu. Altdudağını bu kadar sarkıtabileceğini tahmin etmezdim.

Hasan'ın ise kulübü idare etmesi gerekiyordu. Her ne kadar kulübün sorumluluğunu iki günlüğüne Ponpon'a ve Şükrü'ye devredip bizimle gelmek istediyse de, kalabalık olup Âdem Yıldız'ın gözünü korkutmak istemiyordum. Adamın bir, bilemedin iki kişiye yaklaşmasıyla dört tane azılı ibneye yaklaşması fark ederdi. Hasan, kendinin de bu hesapla ibne, hem de azılı cinsinden, sayılmasına biraz içerlemekle birlikte sesini çıkarmadı.

Bu değişimi de kaydettim. Hasan'dan hep şüphelenmi-

şimdir. Ancak bugüne kadar bir şey çıkmamıştır. Ancak kıçının çatalını göstere göstere bir travesti kulübünde çalışması ve arkadaşlarının tümünün sadece bu çevreden olması bile yeterince manidar gelmiştir. Dans pistinde soyunan oğlanlara bakışı, kızların bazen karanlık masalara çekilip götürecekleri malı kontrol edişlerindeki merakı, sonrasında da her kıza ne olduğunu ve hangi boyda olduğunu en ince ayrıntısıyla anlattırması hep dikkatimi çekmiştir. Demek ki doğru yolda ilerliyordu. Hayırlısı ile bir verse, hem o rahatlayacaktı hem de ben. Bu konuda, fırsatım olursa bir yerlerde mum yakmaya karar verdim.

Ponpon, enikonu sahneden tanınıyordu. Hasan'ı ise kulüpte görmüştü. Rahatlıkla tanırdı. Oysa beni sadece kostümlüyken görmüştü. Günlük kıyafetler içinde, epey kırık bir erkek halimle beni tanıması imkânsızdı. Tamam, imkânsız olmayabilirdi. Adamın zekâsını küçümsememek gerekirdi. Ama en azından tanıması zordu. Ve yanımda sadece himayemdeki 'İsa' Gürhan, yani avım olacaktı.

Hem Ponpon, hem de ben alışması için Gürhan'a sürekli İsa diye sesleniyorduk. Bizim oğlan hevesli olmaya hevesliydi ama başına neler geleceğini henüz ben de bilmiyordum. Bizim yanımızda olmaktan şimdilik memnundu. Evde geçirdiği sürede etrafta bulduğu ne kadar peruk ve makyaj malzemesi varsa hepsini denedi. Bu konuda pek başarılı sayılmazdı ama zamanla iyileşirdi elbette.

Yapmam gereken bir dolu iş vardı. En başta asla yer bulunmayan Bodrum'a uçak bileti ayırtmak, hemen ardından da Cengiz'le samimi bir şeyler yapıp evin anahtarlarını almak vardı.

Alnımın akıyla hepsini becerdim

YİRMİ DOKUZ

Sağ salim Bodrum Milas Havalimanı'na vardık. Galiba 'İsa' Gürhan'ın giyimi konusunda biraz fazla frapana kaçmıştık. Yola çıktığımızdan beri herkesin gözü, kimilerinin de eli üzerimizdeydi. Ziyadesiyle ilgi görüyorduk. Onun halinden yakındığı falan yoktu. Yakınan sadece bendim.

Bunca zamandır dangıl dungul ve boş bulduğum gençlerden uzak durmayı becerip, şimdi de her anlamıyla hoppa bir oğlanı peşime takmıştım. Başıma geleni kendim hazırlamıştım. Elbette sineye çekecektim.

Bagajlarımıza yapışan hamalın ısrarla nerede kalacağımız sorusuna cevap vermeyip, onların elinden kaçmaya fırsat bilerek önümüze gelen ilk taksiye bindik. Önceden pazarlık etmeyerek nasıl bir eşeklik etmiş olduğumu Mazı Koyu'na vardığımızda anlayacaktım.

Yanıma, gerekecek ne kadar malzeme varsa hepsini, hatta fazlasını almıştım. Koca bir çanta dolusu casusluk malzemem vardı. Çoğunu Londra'dan, Queensway'deki SpyShop'tan almıştım. Karanlıkta görme dürbünü, uzaktan ses dinleme cihazı, ısıya duyarlı kameram ve buna uygun filmlerim vardı.

'İsa' Gürhan ise hem benim, hem de Ponpon'un gardırobundan tek tek seçip beğendiği bir bavul dolusu kıyafet taşıyordu. Seçerken her birini giyip çıkarmış, Ponpon'un yıllardır gözü gibi baktığı sahne kostümlerini rüküş bularak pek küçümsemişti.

Taksi şoförü gençten bir adamdı. Bizi elbette anında anladı. Lakin gerginlikten ona bakacak halim yoktu. O da zaten sadece anladığını belli edip, asılmadı. Yeterince gergindim. Açıkçası buna tahammülüm yoktu. Asılmayı denerse elimden bir kaza çıkabilirdi.

Yol umduğumdan uzundu. Bolca, yeni hopuduk şarkılardan dinledik. 'İsa' Gürhan bütün bu birbirine benzeyen şarkılara mırıldanarak, arada da şarkıcısıyla ilgili yorumlar yaparak, eşlik etti. Sesi beterdi, ama söyleyenlerin de iyi sesi olduğunu kimse iddia etmiyordu.

Mazı Koyu, her nasılsa henüz istilaya uğramamış yerlerdendi. Cengiz'in evi koyun dışına doğruydu. Taksiciyi bir servet ödeyerek yolladık.

"Ay ama burası bomboş," diye 'İsa' Gürhan derhal hayal kırıklığını ifade etti. "Bizden başka Allah'ın kulu bile yok. Bodrum'a da uzak. Boşuna geldik."

Ters bakmakla yetindim. O ise altdudağını sarkıtıp evi keşfe başladı.

Evin keşfedilecek bir tarafı yoktu. Doğrudan içine girdiğimiz salondan başka iki tane ufacık yatak odası, doğru-

dan taraçaya açılan bir mutfak ve yine ufacık, kabinsiz, öylece ortalıkta duran bir duşu olan banyosu vardı.

Yabani kekik ve biberiyelerle çevrili taraça harikaydı. Bahçe takımları ve masa, kış için içeri alındığından salonda kıpırdayacak yer yoktu. Sırayla dışarı taşınması gerekiyordu. Böyle işleri yapmayı sevmem. Keşke Ponpon da burada olsaydı diye içimden geçirdim. O, gocunmadan gün boyu ev yerleştirebilir. Üstelik yeni yaptığı dekorasyon hoşuna gitmediğinde, haydi sil baştan her şeyi tekrar eski haline getirir.

İşe başlamadan evvel, eğer yakınlardaysa, Âdem Yıldız'ın dikkatini çekmek niyetiyle radyoyu terasa çıkarıp oynak bir müzik açtım. Cilveli melodiler boş koyda çınlamaya başladı. Üstümüzü değiştirip gösteriyi tamamlayan seksi şortlarımızı giydik. 'İsa' Gürhan'ın yeterince çekici, yani bu şartlar altında kadınsı görünmesi için elimden geleni yaptım. Başına bağladığım turuncu bandana ise son rötuştu. Ve arada isterik çığlıklar atarak işe başladık.

Teras toz içindeydi. Önce yıkamak gerekliydi. Hortumu elime aldım. Hava sıcaktı, biz yol boyu terlemiştik. İşe, 'İsa' Gürhan'ı ıslatarak başladım. Koyun her yanından duyulacak, geldiğimizi ve ne olduğumuzu dağa, taşa, denize ve varsa etraftaki canlılara kafalarında hiçbir soru işareti bırakmadan anlatacak güzel çığlıklar attı. Koyun uzaklarındaki tek balıkçı teknesi düdük çalıp cevap verdi. Islanıp üstüne yapışan t-shirt'ü ile sahiden seksi olmuştu.

Henüz iki koltuğu çıkarmıştık ki Âdem Yıldız yanımızda belirdi.

"Hoş geldiniz."

Sesini boğarak konuşuyordu. Kendince bunun seksi olduğunu zannediyor olabilirdi. En kötü çapkın bakışlarını deneyip, gözlerini kısarak bakıyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben Âdem. Komşu evdeyim. Sesinizi duyunca merak ettim. Bu mevsimde burası bomboştur."

Kendimi tanıtıp, "Bu da İsa," dedim.

İsa kıkırdamakla yetindi. Kiminle tanıştığının farkındaydı. 'İsa' dediğimde Âdem'in yüzünde bir tepki aradımsa da bulamadım.

"Cengiz'in arkadaşısınız herhalde," dedi.

"Evet," dedim. "Biraz tatile ihtiyacım vardı. Sağ olsun anahtarı verdi. Biraz kafa dinlemeye ihtiyacım vardı."

Âdem Yıldız çalan müziğe bakıp 'bu nasıl kafa dinlemek' dese verecek cevabım yoktu.

"Okullar açılınca burası boşalır," dedi. "Bugünlerde koca koyda benden başkası yok. Zaten fazla ev de yok ya. Oysa bu sene havalar inanılmaz güzel. İyi ettiniz gelmekle."

"Teşekkürler," dedim.

"Ben de yalnızlıktan sıkılmaya başlamıştım."

Aptalı oynamaya karar verdim.

"Hep burada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır," dedi. "Sadece arada gelebiliyorum."

"Oo," dedim. "Ben de sizi burada yaşıyor sanmıştım."

Son gördüğüm haline göre epey bronzlaşmış tenine bakınca böyle demem yanlış sayılmazdı.

"Yok değil," dedi. "Aslında ben de İstanbul'da yaşıyorum. Ama iki üç gün fırsat bulunca buraya kaçıyorum. Yoksa iş güç... Biliyorsunuz işte."

"Anlıyorum," dedim.

"Haydi size yardım edeyim, işiniz çabuk bitsin, sonra birlikte yemek yeriz."

Âdem hızlı ve doğrudan gidiyordu. Lafı uzatmaya gerek görmemişti. Böylece akşam yemeğinde bizi garantiye alıyordu.

"Benim evde bekçiyle eşi var. Bilirsiniz işte bahçıvan, aşçı, hizmetli gibi. Akşama bize ziyafet hazırlarlar."

"Ay ne iyi olur," diye İsa ilk defa konuşmaya katıldı. "Bizim dolap bomboş. Mutfakta zırnık yok."

Âdem'in evinde yardımcıları varsa, bekçi, bahçıvan, her neyse, yanlarında bir şey yapmayabilirdi. Boşu boşuna bir gece onun sofrasında yemek yemek fikri pek hoşuma gitmedi. Ama yatırım adına yapabilirdim. Hem 'İsa' Gürhan'ın söylediği gibi bizim mutfak bomboştu. Şimdi şehre inip alışveriş yapmak sadece taksi parasını düşününce bile bir servet tutardı.

"Kabul ediyoruz," dedim.

Benimle konuşurken sürekli İsa'ya bakması sinir bozucuydu. Ama işlerin istediğim gibi gittiğini de gösteriyordu.

Eşyaları taşırken anladığım kadarıyla Âdem Yıldız göründüğünden daha çevik ve güçlüydü. İşe girişmeden beyaz Burberry t-shirt'ünü çıkartmış, lacivert bermudasıyla kalmıştı. Hımbıl sandığım vücudu hiç de fena değildi. Arada yaptığı espriler bayağı makuldü. Kimine ben bile güldüm. Tahminlerimin aksine rafine bir adamdı.

'İsa' Gürhan'la flörte başlamıştı bile ama arada bana da sarkıyordu. Aklından grup yapmayı geçiriyorsa çok yanılıyordu.

Seri katil manyağımın kibarlığı gözümü boyamaya başlıyordu. Kendimi karşı koymaya zorluyordum. Ama tarif edilmez bir çekiciliği vardı: Çok yakışıklı değildi, vücudu harika değildi. Bakışlarında özel bir şey yoktu. Yaptığı esprilerin bir kısmı hoştu. Yani, mantıkla bakınca adamın aslında çekici bir yanı yoktu. Ama çekiciydi işte. Garip bir biçimde karizmatikti. Arada elini bir yere koyuşu, bir duruşu, dudaklarını incelterek gülüşü, bazı şakalarında bizi

taklit eder gibi kadınsılaşması, sonra en maço haline dönüşü... Evet, adamın garip bir çekiciliği vardı.

Ben karşı koymayı beceriyordum ama gördüğüm kadarıyla 'İsa' Gürhan şimdiden her şeye hazırdı. Ona her şeyi açıklamamakla iyi edip etmediğimi düşündüm. Her şeyi olduğu gibi açıklamış olsam kabul etmezdi. Bilmemesi daha iyiydi.

OTUZ

İşimiz bitince saat yedi buçuk diye sözleştik. Âdem hazırlık yapmak üzere kendi evine döndü. Biz de hazırlanmaya başladık.

Ben genelde çabuk hazırlanırım. 'İsa' Gürhan'ın hazırlığı ise bir ömür süren cinstendi. Her seslendiğimde 'geliyorum' diye cevap verip devam ediyordu.

Beklemekten sıkılırım. Lap-top'umu açtım ve derhal internete bağlanıp mesajlarımı kontrol ettim. Kayda değer bir şey yoktu. En azından şimdi acil olarak ele almam gereken bir şey yoktu. Cihad2000 döktürmeye başlamıştı. Bütün mesajlarıma güvenlik kodlarını aşıp ulaşmış, her bir mesaja okuduğuna ve elinden geçtiğine dair imza niyetine bir ayet iliştirmişti. Yaptığı zarar gibi görünse de sinir

bozucuydu. Başka zaman olsa çökertirdim her şeyini. Bu işle döner dönmez ilgilenecektim.

Ponpon'u arayıp gelişmeleri bildirmek istedim. Meraktan çatlıyor olmalıydı. Bizden haber almazsa panik halinde ne yapacağı belli olmazdı. Ama ulaşmak mümkün değildi. Evimin telefonu sürekli meşguldü. Anlaşılan Ponpon yokluğumuzda telefonun başından kalkmıyordu. Dönüşte yüklü bir telefon faturasına hazırlanmalıydım.

Evin tamamı avuç içi kadar olduğundan İsa'nın hazırlığını adım adım izledim. Yani son hali sürpriz olmadı. Ama yine de ahu gibiydi. Şu haliyle mankenleri çatlatırdı. Karşıma geçip poz verdi. Gayri ihtiyari ıslık çaldım.

"Biraz beklettim ama nasıl olmuşum?" dedi.

"Değdi," dedim. "Beklettiğin helal olsun."

Ne de olsa onu pazarlamaya çalışıyordum. Öne süreceğim piyondan gösterişli olmak yakışık almaz, ayrıca da hedefi şaşırtırdı. Sade giyinmekle iyi etmiştim. İncecik bej keten pantolon ve dümdüz bedenimi olduğu gibi gösteren, transparan buz mavisi bluzumla gayet sadeydim. İçime giydiğim beyaz g-string arkadan kesinlikle belli oluyordu. Bu kadar iç hoplatıcılık yeterdi.

Akşam serin olabilirdi. Omzumuza birer şal aldık.

Çıkmadan evvel gerekecek her malzemeyi hazırlayıp ortaya bıraktım. Kameranın filmini ve pilini tekrar kontrol ettim. Kayıt cihazı ve minyatür kamerayı da üstüme aldım.

Evden çıktığımızda hava kararıyordu. İki ev arasındaki yol, sahile inip çıkan bir patikaydı. Bunun da çoğunu sert çalılar kaplamıştı. 'İsa' Gürhan süper yüksek topuklu terlikleri üstünde zor yürüyordu. Koluna girdim.

Yol belki kısaydı ama hem her adımımızda artan karanlık, hem de bozuk zemin bizi yavaşlatıyordu. Neredeyse ışıksız Mazı Koyu gittikçe kararıyordu. Geride evin bir ışı-

ğını olsun yanık bırakmamış olmama hayıflandım. Geri dönüşümüz daha da zor olacaktı.

"Ay ama ben önümü bile görmüyorum."

"Ben kolundayım," dedim.

"Bir de bu terlikler zaten ayağımdan kayıyor."

İstersen çıkar, eline al," dedim.

"Olur mu hiç," dedi. "Tabanlarım yara olur. Yara olmazsa kapkara olur. Hiç sevmem. Adamın karşısına o halde çıkamam."

"Evin önüne gelince denize bir adım girer yıkarsın. Hem de serinletirsin," dedim.

"Sen ne akıllısın ayol," dedi. "Her şeye bir cevap buluyorsun."

Güldüm.

"Ama yine de buz gibi suya giremem," dedi. "Ne var. Beklesin biraz. Sokakta beklemiyor ya... Evinde oturuyor."

Yürümeye devam ettik.

Âdem Yıldız'ın evi bizimkinin birkaç katı büyüklükteydi. Yanında bir koca kayıkhane, bahçesinde müştemilatı vardı. Koyun en derin yerindeydi. Karanlıkta denize uzanmış iskelesine bağlı bir de Zodiak vardı. Bütün bunlar Cengiz'in evinden görünmüyordu.

Evin deniz tarafında hafif bir aydınlatma vardı. Sahilden yukarı çıkan merdivenleri tırmanırken 'İsa' Gürhan seslendi.

"Huhuuu... Biz geldik!"

Bazıları Sıcak Sever filmindeki Marilyn Monroe gibiydi. Zengin erkeği tavlamaya çalışırken en tatlı sesini çıkarıyordu. Film aklıma gelince kendimi de kadın kılığındaki Jack Lemmon'a benzetmeden edemedim. Komikti.

Masa hazırlanmış, üstüne yanık mumlar yerleştirilmiş, bir şişe şarap ortaya konmuştu. Ama Âdem Yıldız ortada

yoktu. Evin işlerini yapan bekçiyle karısı da görünürde değildi.

"Huuhuu... Âdem bey... Biz geldik."

İsa'nın sesi sahiden iç gıcıklayıcıydı.

İçeriden Âdem'in sesi geldi.

"Siz oturun, geliyorum."

"Ama nerdesiniz?" dedim.

"Kendinize birer kadeh şarap alın..."

Dediğini yaptım. Kadehi 'İsa' Gürhan'a uzatmadan aklım başıma geldi ve durdum.

"Senin içkiyle aran nasıl?"

"İçerim," dedi.

"Kafayı bulursak iyi olmaz," dedim. Gözlerinin tam içine bakarak da ilave ettim. "Anlarsın ya!"

"A doğru söylüyorsun," dedi.

Kadehleri masaya geri bıraktım.

Masada mezeler, antep fıstıkları ve alameti farikaları yıldız börekleri hazırlanmıştı. Koca bir kâse yeşillik vardı. Elime bir avuç fıstık alıp oturdum.

"Sürpriz!"

Âdem Yıldız'a döndüğümde dondum. İsa'dan da yarısını yuttuğu bir, "Ay, olamaz!" çığlığı çıktı.

Ama evet işte olmuştu: Âdem Yıldız karşımızda kadın kıyafetleri içinde kollarını havaya kaldırmış takdir bekliyordu. Kafasında kuzguni siyah bir peruk vardı. Bedenini sarıp erkeksi hatlarını iyice ortaya çıkaran lame straples bir elbise giymişti. Göğsündeki kıllar görünüyordu.

Neye uğradığımı anlamadım. Şaşkınlığım sadece yüzümden değil, bedenimin her hücresinden okunuyor olmalıydı.

Âdem Yıldız pozunu bozmadan en erkeksi sesiyle, "Nasılım ama kızlar?" diye sordu.

'Korkunç' demek isterdim. Ama demedim. En riyakâr halimle, "Çok hoş," dedim.

"Fırsat bu diye bizimkileri Milas'a yolladım. Orada kardeşi var. Yarın dönecekler," dedi.

"Ne iyi," dedim.

Neye iyi dediğimi bilmiyordum ama bekçiyle karısını kastettiği belliydi. Demek ki elini çabuk tutmuş, ortalığı boşaltmıştı. Yani canının istediğini kimseler görmeden, duymadan yapabilirdi. Şu aysız gecede koca koyda sadece üç kişiydik.

İskeleye bağlı Zodiak'ı hatırlayınca iyice tadım kaçtı. Bu kadar erken manevra beklemiyordum. Kendimce önlem almış, bir iki SpyShop malzememi yanımda getirmiştim ama açıkçası bu geceyi sadece tanışma diye düşünmüştüm.

'İsa' Gürhan altdudağını sarkıtmış, somurtarak oturuyordu. Âdem daracık uzun eteği içinde minik geyşa adımları atarak her ikimizi de yanaklardan öptü. Gündüzki maço adamın yerine kırıtık biri gelmişti. Üstelik kırıtması pek kabaydı.

"Size eşlik etmek istedim," dedi. "Yoksa her zaman yaptığım şey değil."

"Yakışmış," dedim.

"Yapma," dedi İsa.

"Sahiden yakışmış mı?"

"Oldukça," dedim.

Hepsi yalandı.

"Biliyor musunuz, beni yedi yaşına kadar kız gibi giydirmişler. Annem elbiseler dikermiş. Dantelli, fistolu, jüponlu şeyler. Kafamda kocaman kolalı kurdeleler. Bukleli saçlar. Bütün çocukluk resimlerim öyle!"

"Yani ondan mı ibne oldun?" dedi İsa. "Seni çocukken kız gibi giydirdiler diye mi?"

"Olmadım ki," dedi Âdem. "İbne değilim."

"Nasıl yani?"

"Basbayağı..." dedi. "İbne değilim ama arada kadın kıyafetleri giymek hoşuma gidiyor. İpek çamaşırlar, çoraplar, jartiyer... Bedenime değen kaygan dokulu kumaşlar... O kadar. Yoksa hâlâ senin gibi bir çıtırda gözüm var."

En azından bu haber rahatlatıcıydı. Yani hâlâ umut vardı.

"Peki hâlâ bunları sevdiğini ailen biliyor mu?" dedim.

"Yoo," dedi.

"Elbiseleri ne yapıyorsun? Nereye saklıyorsun?" dedim. "Ya da pabuçlarını..."

"Arabamın bagajında bir bavulda..."

Buraya uçakla gelmiş olduğunu tahmin etmiştim. Bu araba da nereden çıkmıştı.

"Sizin yanınızda yapmayıp da nerede yapacaktım?" dedi. "Geçenlerde bir arkadaş beni bir travesti kulübüne götürdü. Kızlara bayıldım."

Bahsettiği kulüp bizimkiydi. Anılan kızlar da bizim kızlar, hatta belki de ben. İsa'nın boş bulunup kulübün benim olduğunu söylemesinden korktum. Gözlerimi büyüterek ona baktım. O ise hiç oralı değildi.

"Ama bu lezbiyenlik gibi bir şey," dedi İsa. "Yani kız kıza yapmak."

"Sen öyle zannet," dedi Âdem Yıldız. Ve elbisenin önündeki kabarıklığı gösterdi. Simli kumaş, mumların hafif ışığında dalgalandı.

Âdem'in travestiliği hem rafineydi, hem de grotesk. Konuştuğu konular hakkındaki bilgisi, kişilik belirtisi öz-

nel görüşleri, ev sahipliği, yemeği sunuşu, özellikle de 'İsa' Gürhan'la flörtü son derece rafineydi. Senaryosu iyi yazılmış İngiliz filmleri gibiydi. Doğru zamanda doğru bakışlar atıyordu.

Diğer yandan, arada havaya girip kadınsı bir şeyler yapması, gözlerini süzmesi, ellerini bilekten kırması, birkaç kelimenin arasına 'tatlım' sıkıştırması ise tam anlamıyla sırıtıyordu.

Bodrum'un eski halini, yeni halini, Mazı Koyu'nun nasıl bu kadar bakir kaldığını konuştuk. İsa Mazı Koyu'nda diğer uçtaki evin kime ait olduğunu sorarken eliyle kucağında Mazı Koyu'nu temsilen bir yarım daire çizdi.

"Hani şu uçtaki üç evin olduğu bahçe," dedi.

Âdem bu fırsatı hiç kaçırmadı. Koyun yerleşim planı olarak 'İsa' Gürhan'ın kucağını kullanarak tüm evleri tek tek anlattı. Yani her fırsatta oğlanı elledi. Hatta eli, İsa'nın kucağından kalkmadı.

Mezeleri bitirirken konuşma ana mevzuya geldi.

"Bu gece benimle kalın."

Her ikimizin de yüzlerine ayrı ayrı bakıp biraz bekledi. Sonra ekledi.

"Beraber..."

İsa bunu beklemiyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani isterseniz üçümüz beraber," dedi Âdem. "Yatak geniş... Gece uzun..."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Adamın huyunu öğrenmiştim. Kendini yaptırmak isteyecekti. Üçlü istediğine bakılırsa hem öyle hem de böyle istiyordu. Omlet dediğimiz cinsten: iki taraflı.

İkimizi birden yatağa atarsa tehlikeli bir şey yapmaz,

öldürmeye cüret edemez, ben de manyak katili faka bastırmak adına düzüldüğümle kalırdım. Derhal şarap içmeyi kestim.

"İkinizi de çok beğendim," dedi. "Bütün akşamüstü, sizi beklerken, hep neler yapabileceğimizi hayal ettim. Beni çok azdırdınız."

"Yokluktandır," dedim. "Etrafta bizden başka canlı yok."

İçten bir gülüşle beni susturdu.

"İstemezseniz bende ısrar yok," dedi. "Ama şunu tekrarlayayım: Abazanlık değil, ikinizi de ayrı ayrı çok beğendim. İkinizi de arzuluyorum."

Bu arzulamak lafi hep sinirime dokunur. Yine öyle oldu.

"Ben kıskancımdır," dedim. "Beraber olduğumu paylaşmak istemem."

Bunu söylerken niyetim çıtır sevdiği için, beni eleyip sadece 'İsa' Gürhan'ı istemesiydi. Yok eğer sahiden biraz daha erkeksi birine vermek istiyorsa beni seçer, Gürhan'ı elerdi.

Yanılmışım.

"İyi para veririm," dedi.

Bu her şeyi berbat edecekti. İsa'yı orospu sanması neyse neydi ama beni para için yapanlarla bir tutması ağrıma gitti.

"Bir yanlış anlaşma var. Ben sizin bildiklerinizden değilim," dedim. "Para için değil sadece zevk için yaparım."

"Ben de," dedi. "Sadece zevk için yaparım."

"Ben de," diye 'İsa' Gürhan'da ilave etti.

"Hem," diye başladı Âdem, "bu 'siz' de nereden çıktı şimdi?"

"Ayol daha tanışalı kaç saat oldu ki," dedim. "Hem ben öyle birden yüz göz olmayı sevmem."

Uzanıp beni öptü. Bir ihtimal yanağımda koca bir ruj izi daha bırakmıştı.

"Yüz göz değil, altüst olacağız," dedi.

"Ne ayıp şey," dedim.

"Daha ayıplara başlamadık bile," derken elini apış arama atmıştı bile. "Bunlar işin kibar tarifi. Hele seni bir yatağa atayım, sen o zaman görürsün ayıp neymiş."

İyi bir avuçlama yapıp tarttıktan sonra elini gülümseyerek çekti.

'İsa' Gürhan yine yersiz kıkırdadı. Ters bir bakışla anında susturdum.

"Biz artık kalkalım," dedim.

"Daha balık var," dedi.

"Sonra da mercimek fırına," diye 'İsa' Gürhan tekrar kıkırdadı.

Âdem, balıkları getirmek üzere mutfağa gitti.

"Bana bak," dedim 'İsa' Gürhan'a. "Zevzeklik etmeyi bırak. Adama doğru dürüst asıl."

"Ama o seni istiyor," dedi.

"Beni istediği falan yok," dedi. "Adamın aslında gözü sende. Beni kibarlık olsun diye istiyor. Şirretlik etmeyeyim, manasız kıskançlık olmasın diye."

"Neden olsun ki?" dedi. "Zaten amacımız bu değil miydi?"

"Evet ama o bilmiyor," dedim.

"Hıı..." dedi.

İsa'nın neyi anlayıp neyi anlamadığını anlayamadan Âdem elinde bir tepsi balıkla geldi.

"İşte balıklar," dedi. "Taptaze. Hepsi bu sabah denizden bizzat benim tarafımdan çıkarıldılar."

"Ay sahi mi?" dedi 'İsa' Gürhan. "Balık da mı avlıyorsunuz?"

Sanki balık tutmak dünyada en nadir rastlanan becerilerden biriymiş gibi davranıyordu.

Balıklar üçümüz için fazlaydı, ama uzun zamandır bu kadar tazesini yememiştim.

İlk balığı yarılamıştım ki bahçeden bir erkek sesi geldi.

"İşte geldi," dedi Âdem Yıldız.

'Kim?' diye sormama fırsat kalmadan Fehmi Şenyürek yanımızda belirdi.

Çantasını yere bıraktı. Tanıştırıldık.

Ben de 'İsa' Gürhan kadar şaşkındım. Bu da nereden çıkmıştı.

"Fehmi benim en yakın dostumdur," dedi Âdem. "İçtiğimiz su ayrı gitmez. Birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur."

Yanında kadın kılığında oturmasındaki rahatlığa bakılırsa kesinlikle öyleydi.

Birbirlerine bakışlarından bir şeyler döndüğünü anlamak zor değildi, ancak ne olduğunu kestirmek imkânsızdı. Âdem, Fehmi'nin gelişine şaşırmamış, hatta, "işte geldi," demişti. Yani, geleceğini biliyordu. Bir dolap dönüyordu besbelli.

Fehmi kravatını gevşetip masaya, İsa'yla benim arama yerleşti.

"Bizim Cesna buraya geliyordu, bari ben de geleyim dedim. İyi ki de gelmişim sizlerle tanışma fırsatım oldu."

Âdem masadan hızla kaybolup elinde rakı şişesiyle döndü.

"Yaşa be patronum," dedi Fehmi. Sonra bana dönüp devam etti: "Ben pek şaraptan anlamam. Rakıcıyımdır. Patron da bilir. Hele de balığın yanında."

'İsa' Gürhan araya karıştı:

"Hep 'patron' diye mi seslenirsiniz?"

"Yok be güzelim," dedi. "Gereğinde Âdem Bey, gereğinde Bademim, icabında da patron derim. Anlayacağım helva demeyi de biliriz, halwa demeyi de."

Tahminimden daha avam, bir o kadar da sarhoştu. Bakışlarından hoşlanmamıştım. Âdem'le sürekli bakışmalarını da her yakaladığımda pis pis sırıtmakla yetiniyordu.

İşler değişmeye başlamıştı. Denge bozulmuştu. Şimdi hem Fehmi hem de Âdem vardı. Koskoca Mazı Koyu gecenin yarısında bomboş ve zifiri karanlıktı. Bir seri katil adayı ve yardakçısı ile bu mekânda baş başaydık. Fehmi her nasıl geldiyse, araba sesi falan duymamıştık. İskelede hâlâ bağlı bir Zodiac motor vardı. Kendime aşırı güvenip boş bulunmuştum. Şarabı fazla kaçırmıştım. Reflekslerim yavaşlamıştı. 'İsa' Gürhan ise çoktan sınırını geçmiş, yavşak yavşak gülümsüyordu.

"Âdem ballı badem," diye kendince bir şarkı mırıldanıyordu.

"Ben kahve istiyorum," dedim. "Acı, sade bir Türk kahvesi."

Kahve beni kendime getirirdi. Yoksa bunların elinde sonum geliyordu. Şu gencecik yaşımda, daha dünya da görmek istediğim onca yer, almak istediğim onca şey, yatmak istediğim onca adam varken... 'The End' istemiyordum.

Gazetelerin üçüncü sayfalarında gündelik bir travesti ölümü olmak istemiyordum. Hayal bile etmeye gelmezdi.

Fehmi'nin İsa'ya dönüp sorduğu soruyla paniğim daha da arttı.

"Senin adın sahiden İsa mı?" dedi. "İsa Peygamber gibi."

Gürhan'ın boş bulunup 'hayır, Gürhan' demesinden korktum. Ama iyi hazırlanmıştı.

"Evet," dedi. "Tabii öyle. İsabelle, İsadora gibi... İsa."

Fehmi'nin gözlerindeki garip pırıltı, Âdem'in bakışlarını kaçırması iyiye delalet değildi.

"Küçük hanım biraz daha şarap ister mi?"

Fehmi'nin 'küçük hanım' diye bahsettiği belli ki İsa'ydı. Bu hitapta hem asılma, hem de hafifseme vardı. İsa da yolunda gitmeyen bir şeyler sezmiş olmalı ki şarabı kesti, suya devam etti.

"Hani ama kahveler?" diye tekrar şansımı denedim. "Siz yapmayacaksanız ben kendim yaparım."

Ayağa kalkmamla başımın dönmesi bir oldu. Derhal koltuğuma geri çöktüm.

İşte bu felaketti. Fazla içersem şarap beni uyutur, ama başımı döndürmezdi. Üstelik fazla içmemiştim. Âdem ikinci şişeyi henüz açıyordu. Şarabı ilaçlamış olamazdı. Kendi önünde de bir kadeh şarap vardı. Ona bir şey olmuyor, oysa benim iradem zayıflıyordu işte. Bedenimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Bir an evvel buradan kalkmak, hatta İsa'yı da alıp Cengiz'in evine dönmek istiyordum.

Su kadehimi alıp içindekini sonuna kadar içtim. Geri bırakırken yakın plan gördüğüm kadehin kenarında kocaman dudak izim dikkatimi çekti. Dönüp Âdem'in kadehine gözlerimi diktim: Şarabı yarım kadeh olarak duruyordu. Zerre kadar dudak izi, ruj izi yoktu. Yani içmemişti. Kadehin kenarları prırıl pırıl, tertemizdi. Bir şişe şarabı İsa'yla bana içirmişti. İçinde de kim bilir ne vardı.

Fehmi, gözleri kaymakta olan İsa'yı sıkıştırmaya başlamıştı bile. İsa'nın yavaş çekim karşı koymalarına aldırmadan onu öpüyor, ağzındaki rakı yudumunu onun ağzına

akıtıyordu. Rakının bir kısmı İsa'nın ağzından taşıyor, çenesine akıyordu. Sonra da Fehmi bunu yalıyordu.

Anladığım kadarıyla İsa da benim durumumdaydı: İrade sıfır! Kahve isteğimi tekrarlamak üzere ağzımı açtım ama ses bile çıkmadı. Beynim çalışıyor ama bedenim tepki veremiyordu.

"Abi bunun memeleri yok," diyen Fehmi, İsa'yı soymaya başlamıştı. Dolgu sutyeni çıkınca İsa'nın kaburgaları sayılan göğüs tahtası ortaya serilmişti.

Artık bize aldırmıyor, sadece aralarında konuşuyorlardı. Âdem elbisesinin eteğini beline kadar sıyırmıştı. Altından, üzerinde renkli ufak kelebekler olan beyaz bir boxer şort çıkmıştı. Adamlar kadın kıyafeti giyince böyle olurdu işte! O frapan elbisenin altına boxer şort! Olacak şey değildi. Elini şortuna sokmuş, Fehmi'yle İsa'ya bakarken kendiyle oynuyordu.

Herhalde artık kafam da iyiydi. Şu tatsız, tehlikeli durum içinde kafayı taktığım konulara bakılırsa, evet kesinlikle kafam da iyiydi.

Tekrar ayağa kalmayı denedim. Olmadı. Hareketimi hisseden Fehmi bana döndü.

"Patron ben bunu bir yerlerden tanıyorum ya," dedi.

OTUZ BİR

Gözlerimi araladığımda çıplaktım. Salonun ortasındaki halının üzerinde hepimiz çıplaktık. Az ötemde İsa yerde yatıyordu. Bedenimde hareket eden eller, oramla buramla oynayan birileri vardı. Gözlerimi açık tutacak halim yoktu. Tekrar kapadım.

Zaman ya çok hızlı akıyordu ya da hiç değişmiyordu. Tekrar gözlerimi araladığımda boğulmak üzereydim. Gözlerimi aralamayı denedim. Üstümde birinin bedeni vardı. Bu kadar yakından bakınca yüzünü göremiyordum. Hangisi olduğunu çıkaramadım.

Gözlerimi kapadıkça hayal gücüm devreye giriyordu. Diğer kızların başlarına gelmiş olanlar film gibi zihnimden geçiyordu. Her ayrıntı canlı, akan kanlar kıpkırmızıy-

dı. Bir fark vardı: Kızların hepsinin yerinde kendimi görüyordum.

Asansör boşluğuna düşen beden bendim. Dakikalarca düşüyordum. Düşüyordum. Sonra asansör yağlarından lekelenmiş beton zeminde yüzükoyun yatan bedenimi görüyordum. Bedenim son bir kasılmayla sarsılıyor sonra hareketsiz kalıyordu.

Sahiden ölüp ölmediğimden emin olamıyordum. Bedenimi hissetmeye çalışıyor ama beceremiyordum. Bana ne verdilerse sahiden iyi etkiliyordu.

Arada duyduğum sesleri anlayamıyordum. Ne dedikleri değil, hangi dilde konuştukları bile belirsizdi.

TEM otoyolunda tüm camları siyah bir arabaya alınıyordum. Arabayı kullanan şoförü görmüyordum. Arkada Âdem'in yanına oturuyordum. Araba limuzin cinsi, kocaman bir şeydi. Bindiğim yer genişti. Defalarca çılgınca seks yapıyorduk. Burası zevkliydi bile. Söz geçiremediğim bedenimin arzuyla canlandığını zannettim. Ama sonrası yine kâbusa dönüşüyordu: Karanlık bir denize bırakılıyordum. Çırılçıplaktım. Ben dibe doğru çöküyordum, balıklar gelip beni yokluyor, bedenime denizanaları sürtünüyordu. Bedenim bu dokunmalardan huylanıp huysuzlanıyordu.

Âdem'le Fehmi'nin ne yaptıklarının farkında değildim, ama çalıştığı kadarıyla aklım bana emin olduğum bir şeyi tekrarlıyordu: Bu durum onlar boşalana kadar devam ederdi. Evet, bu doğruydu. Böyle adamların zevk almaları boşalana kadar olurdu. Sonra pişmanlık başlar, nedametle nefret ortaya çıkardı. Bilinçaltında aldıkları zevk, kösnül duyguların baskısı bitince bilinç üstündeki suçlulukla ezilirdi. Bizi, yaptıklarının tek sorumlusu görür, aldıkları zevkin ağırlığı altında ezilir, bunun acısını nefretle karşılamaya çalışırlardı. Bu nefret kimi zaman bir an evvel

oradan kaçacak bir utanmayla, kimi zaman da en sadist davranışlarla ortaya serilirdi.

Yani fazla zamanım yoktu. Âdem'le Fehmi'nin zevk almaları bitince peygamber cinayetleri sadizmi başlayacaktı.

Hayal gücüm beni İbrahim Ceren'in yandığı alevlere atıyordu. Mezbele bir binada her yandan alevler geliyordu. Ben ise aynen şimdi olduğu gibi bedenimi hareket ettiremiyordum. Alevlerin yaklaştığını, bedenimi yaladığını görüyordum ama kıpırdayamıyordum. Her alev yalayışı beni ürpertiyor, bedenim yanıyordu ama bir şey yapamıyordum.

Gözlerimi tekrar aralamaya çalıştım. Bedenimin üzerindeki ağırlık kalkmıştı. Odada sanki yüzlerce ufak lamba yanıyordu. Ya da ben yıldızların yakın olduğu bir gökyüzü altındaydım. Hemen yanımda sesli soluyan bir beden vardı. Dönüp bakmayı beceremiyordum. Ama çıkardığı seslere bakılırsa keyfi yerindeydi.

Fehmi ile Âdem bizi bırakmış birbirleriyle sevişiyorlardı. Sesleri çıkaran Âdem'di. Zaten kötü olan makyajı bozulmuştu. Sürekli altdudağını ısırıyor, verdiği her nefeste de sesli sesli inliyordu. Gözleri zevkten kısılmıştı.

Elleriyle dizleri üzerinde duran Âdem'in arkasında Fehmi vardı. Resmen patronunu düzüyordu. Yüzünü göremiyordum ama çıkardığı seslerden dişlerini sıktığını anlıyordum. Kimilerinin pek erotik bulduğu ama benim bir türlü anlamadığım şekilde küfürle karışık tıslar gibi konuşuyordu.

Gözlerimi tekrar kapadım. Âdem'in sürprizleri bitmiyordu. Bebek Vuslat, kendini düzdürmeyi sevdiğini anlatmıştı. Ama bu işi travestilere yaptıran çokken dümdüz, adam gibi adamlara yaptıran azdır. Âdem, azınlıkta kalanlardandı. Sonra, kendi de kadın kıyafetlerine bayılıyordu.

Ve şimdi de Fehmi'ye veriyordu. Aralarında bu işin, bu boyutta ne kadar zamandır devam ettiğini tahmin etmeye çalıştım. Beceremedim.

Kafamdaki ağırlık azalıyor, adeta düşüncelerimi saran dumanlar açılıyordu. Mantığım tekrar işlemeye başlıyordu. Bedenimin hâkimiyeti ise hâlâ bende değildi. Verdikleri uyuşturucu her neyse etkisi azalıyor, ama tamamen de yok olmuyordu.

Ya zaman çok yavaş geçiyordu ya da Fehmi saatlerce boşalmayan cinstendi. Âdem, hemen yanı başımda hâlâ inliyordu.

Bir kenarda 'İsa' Gürhan'ı, bir yanda da beni unutmuş, tamamen kendileriyle ilgiliydiler. İsa Gürhan az ötemde çırılçıplak yatıyordu. Hareketsizdi.

Âdem'le Fehmi'nin işleri ne kadar uzarsa uzasın bir zaman bitecekti. Ve işte o zaman neler olacağını hayal bile etmek istemiyordum.

Gözlerim tekrar tepemdeki onlarca ışığa döndü. Tavandaki lambalar neden bu kadar çoktu?

İsa Peygamberin ölümü, filmlerden hatırladığım haliyle gözlerimin önünden geçiyordu. Sırtında kendinden büyük bir çarmıhı toz toprak içinde bir tepeye taşıyordu. Başında dikenlerden örülme tacı vardı. Sonra onu çarmıha çakıyorlardı. İsa'nın gıkı çıkmıyordu, ama el ve ayak bileklerinden sicim gibi kanlar akıyordu.

Hafızama kazınmış İsa, sakallı ve avurtları çöküktü. Kumral, hatta sarışındı. Görüntüler daha çok, defalarca seyrettiğim, bir zamanlar tüm şarkılarını ezbere bildiğim *Jesus Christ Superstar* filmindendi. Rock-opera diye adlandırılmıştı. Sonraları *Evita, Cats* ve *Phantom of the Opera* ile ünlenip 'sir' unvanı alacak Andrew Llyod Webber'in ilk işlerinden biriydi.

Sonra İsa'yı kırbaçlıyorlardı. Tam 39 kere. Galiba yaşı kadar. Yaşadığı her yıl için bir kırbaç. İsa'nın yine gıkı çıkmıyor, izleyenler sessiz yaşlar döküyordu.

Kafamda görüntüler karışıyor, bir başka filmden Willem Defoe İsa oluyordu. Sakalının gizleyemediği epey çıkık bir çenesi vardı.

Kırbaç sesleri devam ediyordu.

Hayal gücüm güçlüydü. Kırbaç sesleri ne kadar canlıydı.

Evet, kırbaç sesleri canlıydı! Gözlerimi açtığımda 'İsa' Gürhan kırbaçlanıyordu. Makyajı tamamen akmış, yüzü çamura dönmüş Âdem elindeki deri kemeri şaklatıyordu. Bağırmasın diye Gürhan'ın ağzına pembe dantel donu tıkılmış, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Başka zamanlarda ne işe yaradığını bilmediğim, duvardaki antik görünüşlü iri demir halkaya bağlanmıştı. Çıplak bedeni yediği kayış darbelerinden yol yol kızarmıştı. Titriyordu.

Titreyen sadece Gürhan değildi. Elinde kayışıyla Âdem de hem titriyor, hem ağlıyordu. Ağladıkça gözlerindeki siyah boyalar daha da akıyor, yüzündeki ifade korkunçlaşıyordu.

Ben bağlıydım. Ellerim ve ayaklarım bağlanmış yerde sırtüstü yatıyordum. Ağzıma kalın bir ambalaj yapıştırılmıştı.

Sağımdaki koltukta Fehmi kaykılmış sigara içiyordu.

"Ters ilişki! Günahların en büyüğü!" diyordu. "Sen işledin!"

Sesi hipnotize ederce tekdüze ve kuruydu. Her heceyi aynı tonda söylüyordu.

"Seni buna kim itti? Neden oldu? Peygamberler masumdur değil mi?"

Hareket etmeye çalıştım. Olmuyordu. Lisede, jimnastik dersinde, yatar durumdan ayağa fırlamayı hedefleyen kipe hareketini hatırladım. Bir türlü beceremezdim. İşte, şimdi ihtiyacım vardı, ve yine beceremiyordum.

"İsa, tüm insanların günahları için öldü. Günahkârların günahları için. Senin de işlediğin günahlar için. O ölerek bu günahları ödedi."

Fehmi'nin sesi sinir bozucuydu. Televizyon sohbetlerinde irşat, iman üstüne konuşan bütün adamların benimsediği o ruhsuz, inişsiz çıkışsız, ulvi olduğu zannedilen biteviye sesle konuşuyordu.

"Senin günahlarını da ödeyecek. Hepimizin günahlarını ödeyecek."

Âdem kolunu yavaşça kaldırıyor, elindeki kayış çok ağırmış gibi zorlanıyordu. Gürhan'ın bedeninde şaklayan her darbeyle sarsılıyordu. Tüm insanların günahlarını ödemeye niyetli olduğundan başına gelenleri tevekkülle karşılayan peygamber İsa'nın tersine Gürhan ağlıyordu. Zaten sakalı da yoktu.

"Şehadet getir."

Âdem söz dinleyen uslu çocuklar gibi mırıl mırıl şehadet getiriyordu. Kendi hıçkırıklarıyla boğuluyor, ama hayal meyal hatırladığım şehadeti eksiksiz tamamlıyordu.

OTUZ İKİ

Ponpon'un çığlığı uzun zamandır duyduğum en hoş sesti. İçeri dalmaları, tam anlamıyla baskındı. Bir taraftan elinde tabancasıyla Selçuk, diğer taraftan Cengiz'le Ponpon. Ve daha bazı polisler.

Kurtarıldık. Âdem'le Fehmi de yakalandı.

Ponpon'un panikçiliği işe yaramıştı. Bize ulaşamayan, bizden haber alamayan Ponpon telaşla aklına gelen ve işe yarayacağını düşündüğü herkesi aramıştı. Bildiği her şeyi herkese anlatmış, bilmediklerini usturupluca uydurmuştu. Ve kendi yöntemiyle hepsini telaşlandırmıştı.

Bana sadece kafa dinlemem için evinin anahtarlarını veren Cengiz, ne amaçla Mazı Koyu'na geldiğimi duyunca delirmiş; Âdem Yıldız'la ilgili şüphelerimi öğrenen Sel-

çuk ise DNA testi sonuçlarını beklemeden baskına karar vermişti.

Kambersiz düğün olmayacağı için, Ponpon artık bu sefer geride kalmamış, onlarla uçağa atlamış ve gelmişti.

Galiba birileri beni seviyordu.

Onca polis memuru ve Selçuk'un beni çırılçıplak görmesi pek hoş değildi ama buna kafayı takacak değildim. Ponpon üzerime hemen bir masa örtüsü örtmüştü.

Zavallı Gürhan yarı baygındı. Korkudan işemişti. Ona yapılmasına neden olduğum şeylerden dolayı ne kadar vicdan azabı çekip bundan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Yarı baygın bedenine sarılıp onu öptüm. Ağlayarak özür diledim. Beni duyduğundan emin değildim.

Polisler Âdem Yıldız'la Fehmi Şenyürek'i giydirdiler. Sonra da yaka paça kelepçeleyip götürdüler. İkisi de hiçbir açıklama yapmadılar. Nasılsa yaparlardı.

Ortalık boşalınca Ponpon, Cengiz, Selçuk, Gürhan ve ben kaldık. Herkes birbirine garip garip bakıyordu. Gürhan, az önce Fehmi'nin oturup Âdem'e talimatlar verdiği koltuğa yığılmıştı.

"Sen delisin!" dedi Cengiz. "Tam bir delisin. Nasıl cesaret edersin böyle bir şeye?"

Gözlerimi dikip ona baktım. Ne açıklaması bekliyordu ki?

"En azından haber vermeliydin," diye Selçuk araya girdi. "Kendi başına böyle bir şeye girişmeni aklım almıyor."

"Ya yetişemeseydik!"

"Tamam Cengiz Bey," dedi Ponpon, "üstüne gitmeyin. Henüz şokta."

Evet ya şoktaydım.

"Haydi şimdi ben herkese güzel birer kahve yapayım, biraz kendimize gelelim."

İşte bu tam Ponpon'du. Panik bitince evcimen, hamarat hali işbaşındaydı.

"Lütfen," dedim. "Burada kalmayalım. Bu evden bir an evvel gitmek istiyorum."

'İsa' Gürhan'ın bağlandığı demir halka hâlâ karşımdaydı. Kırbaç niyetine kullanılan kemer ise az ötemde yerde duruyordu. Sağda solda Âdem'in, Fehmi'nin, İsa'nın ve benim üzerimden çıkmış kıyafetler dağılmıştı. Minik kelebeklerin uçuştuğu ipek boxer şorta gözüm takıldı. Midem bulandı.

"Pardon," dedim ve bahçeye koştum. Ponpon da peşimden.

Sarındığım masa örtüsü sırtımdan kaydı. Orada, taraçanın kenarında diz çöküp kustum. Ardımda Ponpon masa örtüsünü tekrar sırtıma koyarken, "Deli şey," dedi. Sesinde şimdiye kadar duymadığım bir şefkat vardı.

Yanıma diz çöküp bana sarıldı. Ne hoş bir iriliği vardı. Hem babacan bir erkeksilik, hem de anaç bir sıcaklık. Masa örtüsünün kenarına ağzımı sildik.

Gündüz temizleyip yerleştirdiğimiz Cengiz'in evi gözüme pek hoş, pek sıcak geldi. Doğmakta olan güneş mor ve turuncu ışık oyunları yapıyordu.

Ponpon hepimize kahve pişirdi. Gürhan uyuyordu. Bildiğim her şeyi, şüphelendiğim her ayrıntıyı anlattım.

Sonunda Cengiz kendi oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi. Bana sarıldı. Selçuk'un yanında bunu yapması bana pek hoş geldi. Onunla gurur duydum. Başımı öptü. Bedeni nefis kokuyordu. Ona sokuldum.

OTUZ ÜÇ

İstanbul'a döndük. Âdem Yıldız'la Fehmi Şenyürek tutuklandı. Haliyle gazetelerde manşete çıktılar. Selçuk sayesinde ne benim, ne de Gürhan'ın adı geçti. Her şey Türk polisinin başarısı oldu.

Cesetlerde yapılan tüm DNA testleri Âdem Yıldız'ınkilere uyuyordu. Artık kendilerini ve yaptıklarını savunacak bir şeyleri kalmamıştı.

Fehmi'nin Âdem'i azmettirdiği, ama asla kendi bir şey yapmadığı ortaya çıktı. O sadece Âdem'i seviyordu. Ve sadece onunla beraber oluyordu. Hem de yıllardan beri. Aralarındaki garip ilişki tutkuluydu. En azından Fehmi tarafından öyle adlandırılmıştı. İlişkileri nasıl başlamıştı tam

olarak bilinmiyordu ama Fehmi'nin askeri okuldan atılması da bu konuyla ilgiliydi.

Şimdiye kadar aralarına birilerini alıp işi kılıfına uydurmuş, erkekliğe helal getirmemiş, sonra sabah çok sarhoştuk, ne olduğunu hatırlamıyoruz diye idare etmişlerdi.

Arada ufak tefek sadistlikler denemişler, ama bunlar adi can yakmalardan öteye gitmemiş, verdikleri bahşişlerle yaktıkları canları, hırpaladıkları bedenleri her nasılsa ödemişlerdi.

Her şey Deniz'in, yani Salih'in, Ataköy'deki evinde Fehmi'yle beraber olmasıyla başlıyordu. Deniz önerilenlere itiraz edince dayak yemiş, Fehmi ısrar edince tehditler savurmuş, kaçarken de dikkatsizlikten asansör boşluğuna düşmüştü. Buraya kadarından Âdem'in haberi bile yoktu. O sadece kendisine ayarlanacak, üçlüyü tamamlayacak travestiyi bekliyordu.

Fehmi olanları Âdem'e anlatırken peygamber bağlantısını kurmuş, kanlı oyun ondan sonra başlamıştı. Fehmi'yle Âdem'in işledikleri günahların bedelini ödeyen peygamberler bizim kızlar olmuştu.

Âdem'in yetiştiği ve içinde yaşadığı çevre, pek çok yönden göz önünde oluşu, bu çevrenin Âdem'e bakışı ve evlenmesi için yaptıkları baskılar herhalde kafayı yemesinde etkili olmuştu.

Bunları bana Selçuk anlattı. Hiç işi olmamasına rağmen cinayet şubesinin fahri bir komiseri, ayrıca da katilleri yakalatan olarak gelişmeleri yakından takip etmişti. Görüşüne bakılırsa Fehmi'nin ufak bir cezayla sıyırması mümkündü. Âdem'in ise akli denge sorunu hafifletici neden olurdu.

Benimse yaşadıklarımı unutmaya, hem de bir an evvel unutmaya ihtiyacım vardı. Kendimi işe verdim. Ali'nin pe-

şinde koştuğu Mare T.Docile sistemlerini incelemem için beni Cenova'ya davet ediyordu. Gidecektim. Hem de Gürhan'ı da yanıma alarak. Kız kıza bu seyahat onun acılarını ve çektiklerini gideremezdi elbette, ama iyi geleceği kesindi. Hem Cenova, Portofino'ya yakındır. Bu mevsimde Portofino rüya gibidir.

Kamçı yaraları Ponpon'un bakımı ve ilaçları ile iyileşmeye başlarken göğüs ameliyatı ve taktıracağı silikonların hesabına başlamıştı bile.

Gürhan'ı Ponpon'la birlikte evden yollamıştım. Biz gidene kadar birlikte kalacaklardı. Gürhan ailesinin yanına dönmek istemiyordu. "Zaten okuyup ne olacağım ki," diyordu. En kısa zamanda top-model olmak istiyordu. Ne pahasına olursa olsun olacak gibiydi. Yaşadıklarından ders almayanların cesareti beni hep biraz ürkütmüştür.

Kulüpte işler Hasan sayesinde yürüyordu. Zaten her şeyi her kıza uzun uzun anlatacak ne halim ne de isteğim vardı. Hasan bu işi de benim adıma yeterince yapıyordu. Bir süre sonra ortalık durulur, yeni olaylar sonrası bunlar zihinlerde tozlanıp unutulurdu. Hatta o zaman belki anlatırken gülerdim bile.

Cihad2000'e uzun bir e-posta yolladım. Olayları kısaca özetledim. Yardımları için teşekkür ettim. Ne de olsa tüm sistemimi çökertmesi işten bile değildi. Arayı ılık tutmakta yarar vardı. Yaşadıklarımdan dolayı ne kadar gergin olduğumu, ona ters davrandımsa içinde bulunduğum duruma yorup hoş görmesini, yani beni affetmesini istedim. O ve yardımları olmasaydı bu işe cesaret edemeyeceğimi koyu renk karakterle ve büyük harflerle yazdım.

Beni anladığını ve en azından şimdilik benden bir şeyler beklemediğini süper goygoylu bir e-posta ile cevapladı. Yazdıkları klişeydi ama bilgisayarda yapılabilecek her

numarayı tıkıştırdığı mesajı sahiden takdire değerdi. Kısaca süperdi. Hayranlık, bir de hasetle inceledim. Onunla henüz halledilmemiş hesaplarımız vardı. Bekleyebilirdi.

Kulübe az uğrama nedenlerimden biri de Cengiz'di. Resmen bana taşınmıştı. Pek çok sıradan insan gibi sabah makul saatlerde gitmesi gereken bir işi, bu nedenle de akşamları yatması gereken makul bir saat vardı. Yani bütün gece kulüpte olursam onunla birlikte olmam zordu. Oysa Cengiz'in kumral sarı kıllı göğsüne yaslanıp uyumak hoşuma gidiyor.

Geceleri bazen uykuda sayıkladığımı ve inlediğimi söylüyor. Sayıkladığımda bana daha sıkı sarılıp başımı göğsüne çekip beni öpüyormuş. Ben de sakinleşiyormuşum. Bu tedaviye bir süre daha ihtiyacım olduğu konusunda ikimiz de hemfikiriz.

Hafta sonu çocuklarıyla sinemaya gideceğiz. Beni onlarla tanıştıracak. Şimdiden ne giysem, nasıl gitsem telaşına kapıldım.

TEŞEKKÜR

Eskiden beri, başta Oscar olmak üzere ödül törenlerini izlerken, hep ödülü alanların teşekkür konuşmalarını biraz hayret biraz da gıpta ile izlemişimdir. Formasyonlarına katkısı olduğuna inandıkları anababalarından, öğretmenlerine, ilham kaynağı komşularından kedi köpeklerine kadar saydıkları liste hep ilgimi çekmiştir.

Elime böyle bir teşekkür fırsatı düşünce sonuna kadar kullanmamak olmaz diye düşündüm. Unuttuklarımdan, onları bana hatırlatmayan editörüm ve danışmanım adına, şimdiden özür dilerim.

Başlangıçta elbette ailem: Meloş'uma -annem-, artık okuyamayacak olsa da müteveffa babama, yaşamı her zaman benden daha ciddiye aldığına inandığım kardeşime,

çöpçatanlıklarını yaptığım eşine, büyüdüğüm evde sürekli bir neşe ve panik kaynağı olan -müteveffa- anneanneme, vakar abidesi -ki o da müteveffa- babaanneme; kimi canlı kimi değil teyze, amca, dayı, birinci ve ikinci kuşak kuzenlerime -muaf olanlar kendini bilir-, adını anmazsam çok ayıp olacağı için "özel" kuzenim Yeşim Toduk'a, enişte ve yengelerime;

Sırada arkadaşlar var: Yazdıklarımı sabırla okuyup beni yönlendiren ve şevklendiren, eski 45'likçiliğin yanı sıra aynı zamanda iflah olmaz bir polisiye uzmanı olan Naim Faik Dilmener ve tüm ailesine, ama özellikle "Belinda"ya; bu projeye -5 kitaplık bir mini dizi- başlarken benimle yola çıkıp ilk 27 sayfadan sonra su koyuverip el çeken Berran Tözer'e ve hatta oğluna; para kazandığım danışmanlık ve eğitim işinde -kitap yazıp, kazandığıyla yaşamak mümkün değil- ortaklarım olan değerli danışmanlar Işıl Dayıoğlu Aslan ve A. Ateş Akansel'e, kıymetli eşleri Burçak ve aynı zamanda Reiki ustam da olan Suada'ya, Işıl'la Burçak'ın kızı Zeynep'e, Ateş'le Suada'nın köpeklerine;

Neler olup bittiğini bilmeseler de duygusal desteklerini esirgemeyen Mehmet "Serdar" Omay'a; ortaya yazdıkları ve bana özel söyledikleriyle yaşama bakışımda, kendimi konumlayışımda yirmi yıldan fazladır farklı kapılar aralayan Murathan Mungan'a; uzun zamandır görüşmesek de Füsun Akatlı ve kızı Zeynep'e, yine Zeynep Zeytinoğlu'na, Yıldırım Türker, Nejat Ulusay, Nilgün Abisel, Levent Suner, Nilüfer Kavalalı'ya; çalışma odamda asılı tablosuna yazarken sıkça daldığım Mete Özgencil'e, beni bir şekilde fark ettirmeden dolduruşa getiren ve ajanlığımı yaptığı için bu yazıdan her nasıl olacaksa temiz çıkmaya niyetlenen Barbaros Altuğ'a;

Benim gibi sabahın karanlığında uyanıp güne başladığı

için sabah yediden önce tek telefon sohbeti olanağını bana sağlayan, her fırsatta toptan değişimi yaşayan Miraç Atuna'ya, ki kendisi aynı zamanda Feng Shui uzmanı ve hipno-terapisttir, hatta onun da hiç görmemiş olduğum ailesine;

İş arkadaşlarım olan Kezban Eren, Derya Babuç, -soyadı gerçek- Pelin Burmabıyıkoğlu, gülümsemesi hiç eksik olmayan, tanıdığım en pozitif insanların başında gelen Remzi Demircan ve Meral Emeksiz'e; şimdiye kadar çalıştığım tüm işyerlerinde tanıştığım, karşılaştığım herkese, ama özellikle cefakâr ve kaprisli sekreterlere; içindeki çocukla barışık, birlikte geçirdiğim her günü zevkle andığım Ergin Bener hariç düzgünüyle bir türlü fırsat bulup da karşılaşamadığım eksantrik eski müdür ve patronlarıma;

Gelelim teknik sorumlulara: Doğal olarak tüm "bizim" kızlara, en azından cesaretleri ve var oldukları için; farklı dönemlerde tanıdıklarımın her birine de ayrı ayrı, farkında olarak ya da olmadan, bana kullanma fırsatı verdikleri bolca mimik, jest, tarz ve bazen tek kelimelik ayrıntılar için;

Kitabı basacak olan yayınevine, editör ya da editörlerine, düzeltmenlerine, dizgicisine, ciltçisine; tanıtım, dağıtım ve satışını yapacak cümlesine;

Yazdıklarıyla bana yıllardır ilham veren Honoré de Balzac, Patricia Highsmith, Saki, Truman Capote, Christopher Isherwood, Reşat Ekrem Koçu, Andre Gide, Marquis de Sade, Chauderlos de Laclos, Yusuf Atılgan, Hüseyin Rahmi Gürpınar, Gore Vidal, Serdar Turgut ve daha nicelerine;

Bestelediklerıyle bana iç huzuru sağlayan G.F. Handel, Gustave Mahler, Schubert, özellikle *Norma* ile V. Bellini, P.İ. Çaykovski, Eric Satie, Philip Glass, Cole Porter, Ele-

ni Karaindrou, Michel Berger ve aslında bestecilerin hepsine;

Bunları seslendirin tüm sanatçılara, ama özellikle bütün operacılara, en çok da iyi ki var olmuş oldukları için Maria Callas, Lucia Popp, Leyla Gencer, Anna Moffo, Teresa Berganza, Montserrat Caballe, Inessa Galante, Gülgez Altındağ, Yıldız Tumbul, Aylin Ateş'e; hem sesi hem fiziğiyle Franco Corelli, Placido Domingo, yatak odamda Callas'ın yanında asılı resmi ve Mahler lied'leriyle Thomas Hampson, José Cura, Tito Schipa, Fritz Wunderlich, yaptığı işten aldığı keyfi, seyrederken ve dinlerken iliklerime kadar hissettiren Suat Arıkan'a; aynı zamanda besteci olarak da Leonard Bernstein'a; yarattığı özel ve güzel fırsatlarla operayı dinlemekten ziyade seyretme zevkini tekrar kazanmamı sağlayan Yekta Kara'ya; farklı bir boyutta da olsa, gelmiş geçmiş en kötü soprano diye ünlenmiş Florence Foster Jenkins'e;

Yine benzer nedenlerle, geğirse plağını alacağım Mina'ya, her 3 dakikalık şarkıyı beş perdelik operaya dönüştürmeye başlamadan evvelki haliyle, yani '80 öncesi Barbra Streisand'a, Yorgo Dallaras, Hildegard Knef, Sylvie Vartan, Veronique Sanson, Jane Birkin, Patty Pravo, Michael Franks, Lee Oscar, Manhattan Transfer, Supertramp, Juliette Greco ve yine '88 öncesi -ne olursa olsun- Ajda Pekkan'a, her şeyiyle Hümeyra'ya, ne kadar çöp de olsa her söylediği şarkıya doğru dürüst anlam veren Nükhet Duru'ya, neden bu işi bıraktığını bir türlü anlayamadığım ve eksikliğine sürekli hayıflandığım Gönül Turgut'a, sadece köstümleri nedeniyle Ayla Dikmen'e, şarkılarına bayılmasam da varlığı bana hoş geldiği için Madonna'ya;

Saymakla bitmez gibi görünse de deneyeceğim sinemacılar: Luchino Visconti, John Waters, Joseph Losey,

marjinal filmleri ve özellikle *La ley del deseo* ile Almadovar, uçuşlarını abartmadan önceki Bertrand Blier, -sadece *Querelle* yeter- Fassbinder, John Huston, Truffaut, *Scandalo* ile Salvatore Samperi, Mauro Bolognini, Ernest Lubitsch, George Cukor, Billy Wilder, en çok seyrettiğim film olan *Dans la ville blanche* Alain Tanner'e; tabii ki Audrey Hepburn, Jeanne Moreau, özellikle sesiyle Elisabeth Taylor, *Ağustos Balinaları*'ndan Lilian Gish ve Bette Davis, yaşlansa da Catherine Deneuve -ki ne güzel yaşlanıyor-, kendi karikatürü haline gelmeden önceki Faye Dunaway, Giulietta Masina, Cate Blanchett, Tilda Swinton, Emma Thompson, yapay olmanın şahikası Divine, Bruno Ganz, Rupert Everett, taze haliyle Alain Delon, erken gitmeyi seçtiği için aslında kızdığım Patrick Dewaere, biyografilerinde her şeyi inkâr etmesine rağmen Dirk Bogarde, Montgomery Clift, her zamanıyla Gary Cooper, hem *Koleksiyoncu*, hem *Teorema*, hem de Priscilla dönemleriyle Terence Stamp, sırf o var diye onlarca boktan filmini seyrettiğim Franco Nero, Steve Martin, Dennis Hopper, John Cleese ve aslında tüm Monty Phyton ve Fawlty Towers'lara; Hülya Koçyiğit, Müjde Ar, Serra Yılmaz, -neden olmasın- Banu Alkan'a, bacakları ve azmiyle Güngör Bayrak'a, kilo alıp kalınlaşmadan önceki Kadir İnanır'a; Metin Erksan, Atıf Yılmaz ve yazdığı senaryolarla Barış Pirhasan'a, çeviri, eleştiri ve yazılarıyla Sevin Okyay'a;

Sırf adam oldukları için John Pruitt, Tony Ganz, Jason Branch, Mike Timber, Taylor Burbank, Aidan Shaw, müteveffa -duyunca ne üzülmüştüm- Al Parker ve adını bile bilmediğim onlarcasına;

Elbette kitsch'in doruğu oldukları için Pierre ve Gilles, Tom of Finland, Jerome Bosch, baba-oğul Bruegel'ler, Edward Hopper, Tamara Lempicka, Botero, El Greco,

Modigliani, A. Vizzi, kübist olmadan önceki Pablo Picasso'ya; hem usta hem de aileden oldukları için Leonardo ve Michelangelo'ya, Caravaggio'ya; onun yüzünden pazarları iple çektiğim Latif Demirci'ye, önünden geçerken vitrininden gözümü alamadığım Sıraselviler'deki Zümrüt Fotoğraf Stüdyosu'na;

Pırıltılı zekâları ve esprileriyle yaşamın zevkli olacağını her karşıma çıktıklarında hatırlatan Mae West, Tallulah Bankhead, Bedia Muvahhit, aynı zamanda asalet ve kibarlığı tek kelimeyle temsil ettiği için Gencay Gürün ve yine Truman Capote'ye;

Ve hepsinden öte, yedi yıl iyi ve kötü günde her şeyi benimle paylaşan, tüm parlama, patlama, depresyon, yorgunluk, kapris, huysuzluk ve şirretliklerimi inanılmaz bir sevgiyle karşılayan, her konuda tam desteğini kayıtsız şartsız sunan Derya Tolga Uysal'a;

Teşekkür ederim.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Mart 2003, Gümüşsuyu

Eve dönünce, internetin başına oturup gazeteleri taramaya başladım. Bulduklarım fazla bir şey ifade etmiyordu... Gül'ün gerçek adı Yusuf Seçkin'di. Karadenizliydi. Demek ki, Şükrü pembe beyaz derken sarışınlığını kastediyordu. Çocuk yaşta travesti olması dikkat çekiciydi. Ahlak, milli değerler falan elden gidiyordu. Kötü örneklere özenen çocuklar işte böyle oluyordu. -Bunu yazan gazetenin sitesini en kısa zamanda çökertmeye karar verdim... Bu ölüm haberinden bu çıkarsamayı yapan gazeteciyi de, editörü de yatırıp dövmek gerekirdi.-

Zekâsı ve azmiyle, vahşice işlenen seri cinayetlerin üstesinden gelen kahramanımız, eğitimli, kültürlü, sanattan anlayan, yaşamdan zevk almayı bilen, tutkulu, bakımlı, atletik yapılı, gerektiğinde 'aslan gibi delikanlı' bir travesti...

Mehmet Murat Somer'in akıcı ve mizahi anlatımıyla okur, ışıltılı Beyoğlu gecelerinin karanlık arka sokaklarında eğlenceli bir keşfe çıkıyor.

ISBN 975-289-212-4
9 789752 892125